ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑΡΧΙΑ

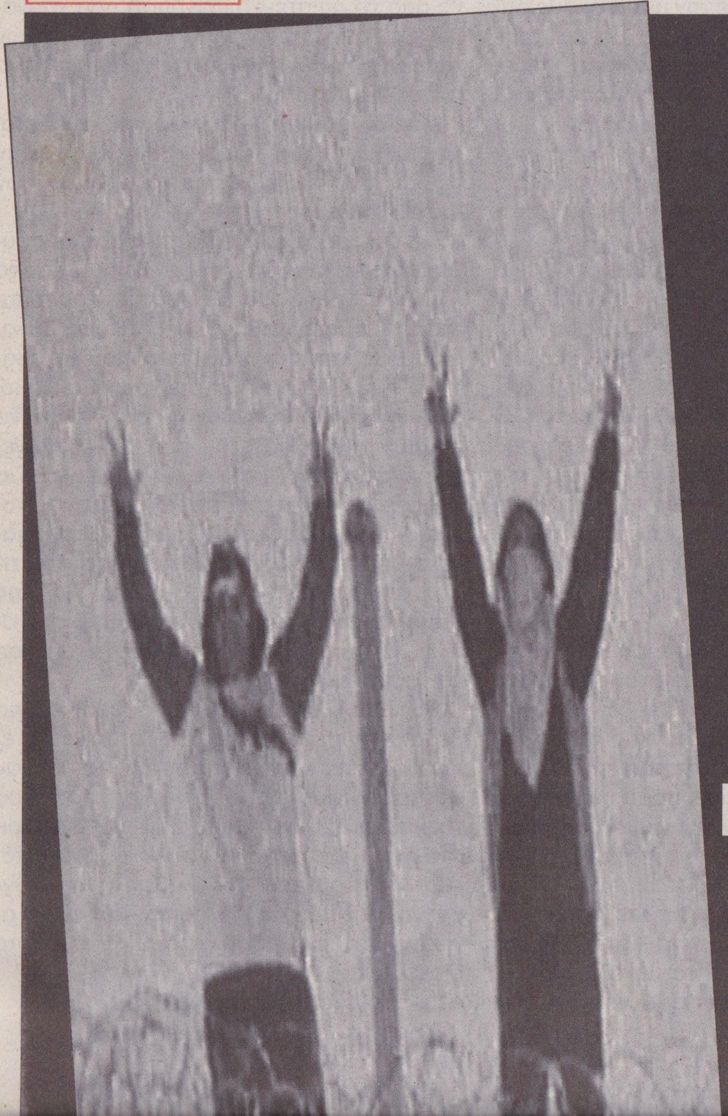
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αρ.Φύλλου 61

ΜΑΪΟΣ 2007

1 ΕΥΡΩ

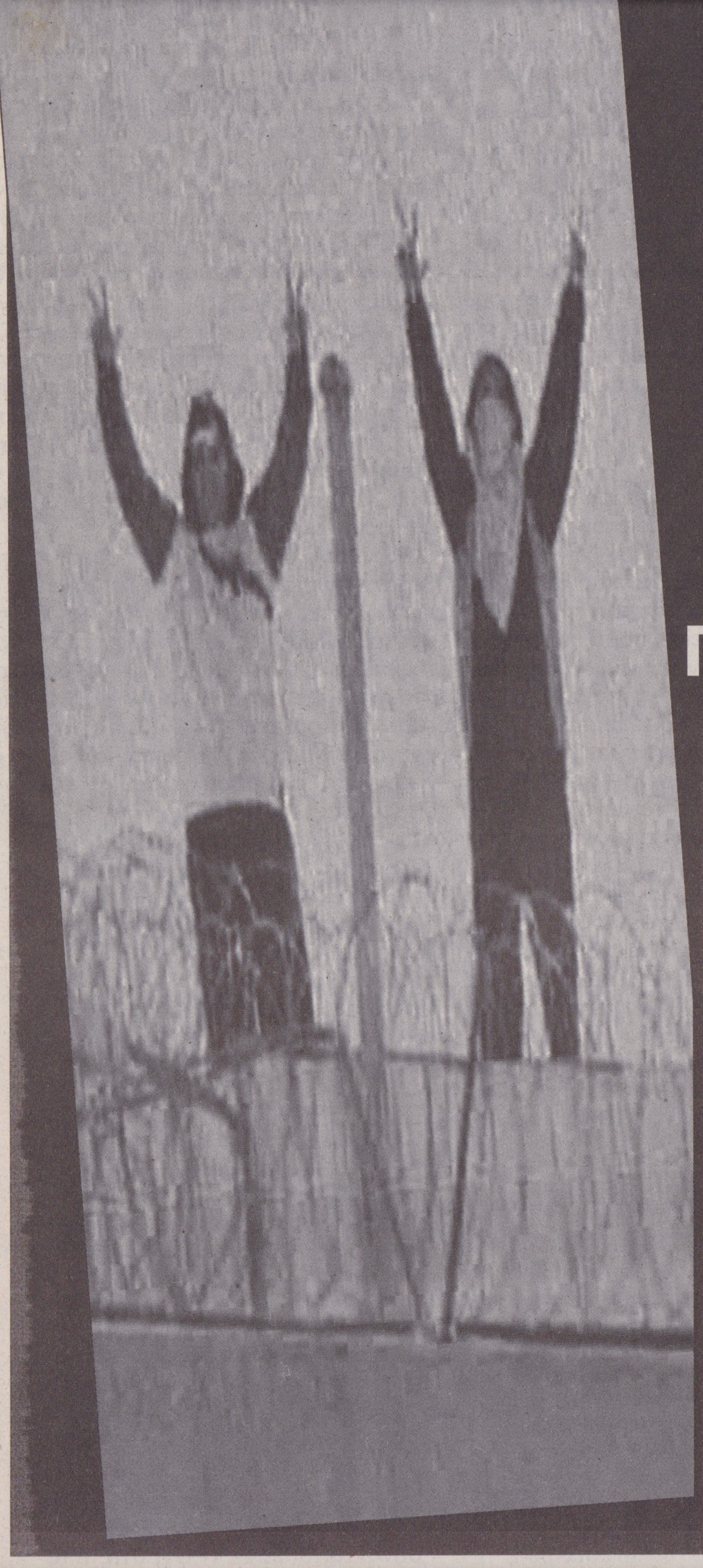
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

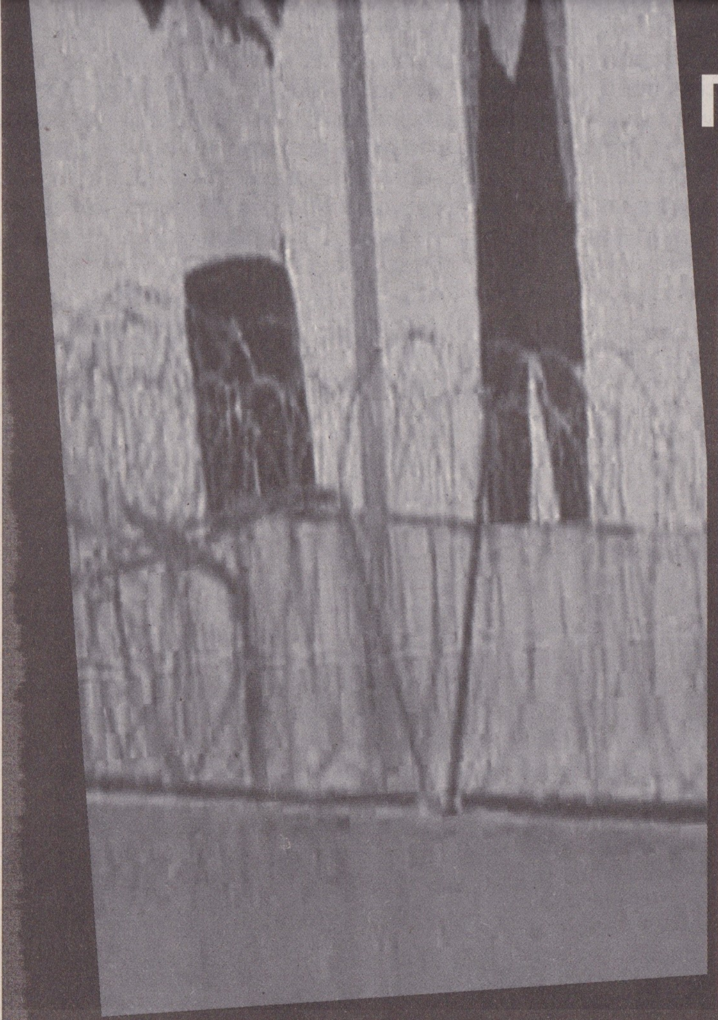
ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ,
ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ
ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ,
ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ
ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ
ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ,
ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ σελ. 3

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ σελ. 4

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ σελ. 4

...«ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ»... σελ. 5

Ted Kaczynski Μύθοι του Πριμιτιβισμού σελ. 6, 7

Παλαιστίνη - Ιράκ σελ. 10, 11

«ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ» σελ. 12

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΜΝΗΜΗΣ Σάκκο και Βαντσέτι σελ. 13, 14

ΟΥΤΕ ΠΟΛΙΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ σελ. 15

ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟ σελ. 16

«Η κυβέρνηση καταργεί τη βία»

Θεόδωρος Ρουσσόπουλος, κυβερνητικός εκπρόσωπος, παρουσιάζοντας τα αποτελέσματα της Διυπουργικής επιτροπής για τη βία στα γήπεδα.

«Οι κεραυνοί Καραμανλή θα πλήξουν όσους παρενόχλησαν (!) (τα Ταμεία)

Απόστολος Σταύρου, γραμματέας της ΚΟ της ΝΔ για την υπόθεση των ομολόγων

Είναι το έτος 0003 από την Επανίδρυση του Κράτους και όλα έχουν γίνει εύκολα και απλά. Πατά ένα κουμπί η κυβέρνηση και έχει αμέσως-αμέσως δέκα γκάλοπ που αποτυπώνεται ο φανατισμός της κοινής γνώμης υπέρ του Καταλληλότερου για Πρωθυπουργό, αρκεί πια μια υπουργική απόφαση για να καταργηθεί άπαξ και δια παντός η βία, ή άλλα «φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας» όπως αρέσκονται να τα αποκαλούν οι κοινωνιολόγοι της πεντάρας. Δεν πρέπει όμως να μας ξενίζει αυτός ο σχεδόν μεσσιανικός χαρακτήρας των γαλάζιων κυβερνήσεων γιατί αν γλιτώσαμε από την περίφημη «πάλη των τάξεων», αυτό οφείλεται αποκλειστικά σε πρωτοβουλία επίσης γαλάζιου υπουργού, του αξέχαστου Λάσκαρη το 1976.

Είναι όμως μια πορεία δύσκολη και γεμάτη εκπλήξεις. Δεν πρόλαβαν να συνέλθουν από την εξέγερση στο χώρο της παιδείας και πιάστηκαν στα πράσα να ληστεύουν και αυτοί με τη σειρά τους τα ταμεία των α-

κυρά Ρεπούση ανακοίνωσε ότι θα αυτολογοκριθεί και θα ξαναγράψει το πόνημά της σύμφωνα με τας (νέας) υποδείξεις του υπουργείου παιδείας της ΣΤ Δημοτικού. Οποία ξεφτίλα! Όχι πως αυτή και το σινάφι της είναι άτομα που εκφράζονται ανεξάρτητα από τις θελήσεις του κράτους αλλά να το φωνάζουν κιόλας;

Μόλις στις καθυστερήσεις, ο διάσημος σπορτκάστερ και νυν ευρωβουλευτής Μανόλης Μαυρομάτης ματαίωσε την καθιέρωση της 25ης Μαρτίου ως «Παγκόσμιας Ημέρας κατά της Πορνείας» από την Ευρωβουλή. Ο χρήσιμος επικοινωνιακός αντιπερισπασμός των χούλιγκαν, που έφτασε να χαρακτηρίζεται ως «ανάσα» από τους φανερά ανακουφισμένους αδίστακτους γαλάζιους αγύρτες θέτοντας πληθώρα ερωτηματικών, βούλιαξε άδοξα στα ρηχά από το ναυάγιο της Σαντορίνης, ενώ δεν συγκίνησε κανέναν το καυγαδάκι Φάνης - Χριστόδουλου για τις «προσκυνηματικές κρουαζιέρες» των 600.000 ευρώ .

Η εξέγερση στα ελληνικά Νταχάου ήρθε να υπενθυμίσει, με τον πιο επώδυνο τρόπο, στους κυρίαρχους ότι το κοινωνικό καζάνι συνεχίζει να κοχλάζει και η κυβέρνηση αναζητά εναγωνίως σωσίβιο με ...αντιτρομοκρατικά μέτρα κατά της Αλ Κάιντα... Οι χάρτινοι ήρωες της Νέας Διακυβέρνησης όμως δεν «μασάνε» από τέτοια, κατά την προσφιλή φρασεολογία της Μαριέττας. Ακάθεκτοι και αδίστακτοι, ζητούν από πάνω και τα ρέστα, σχεδιάζουν και άλλες μεταρρυθμίσεις, οργανώνουν νέες ληστρικές επιδρομές, ανατρέπουν προβλέψεις και σενάρια, δεν ανασχηματίζονται, δεν παραιτούνται, δεν αποσύρονται, δεν λαβώνονται. Ένας αν λείψει, θα γίνει αισθητή η παραφωνία. Έχουν όραμα για τη χώρα οι μοντέρνοι Αττίλες που το εφαρμόζουν δια πυρός και σιδήρου, η συνέχεια του εκσυγχρονισμού χωρίς τα ενοχικά του σύνδρομα αλλά με ολάκερο τον κούφιο βερμπαλισμό και την αριστερόστροφη ρητορεία του. Ακόμα και όταν τα κλισέ και ψεύδη αποκαλύπτονται, α-

βαια των δικών του αλλά όποιου του φράζει το δρόμο.

Και τι βλακείες δεν ακούσαμε για τον υπουργό με το παράξενο ογκώδες κεφάλι, εμπνευσμένες από την Άνοιξη και το Θείο Δράμα. «Εβδομάδα Παθών για τον Τσιτουρίδη», «Σταύρωση για τον Τσιτουρίδη», «Σαμψών ο Τσιτουρίδης» «Σήμερα παραιτείται». «Όχι, αύριο», «Αυτό το Σαββατοκύριακο», «το επόμενο» , «Ο Μεγάλος τα 'χει πάρει μαζί του», «Δύο μήνες έχουν να τα πουν από το πορτοκαλί τηλέφωνο», «ο Αλογος(γ)κούφυ ματαίωσε την μεταξύ τους συνάντηση, έκατσε πέντε θέσεις μακριά του» και άλλα χαριτωμένα παραπολιτικά. Η μεγάλη βδομάδα πέρασε, πραγματοποιήθηκε η σταύρωση του Χριστού με επιτυχία, έγινε η ανάσταση στην ώρα της και λίγο πριν μπούμε στο Μάη παραιτείται ο Τσιτουρίδης για «λόγους ηθικής τάξεως» αφού *ήγγικεν η ημερομηνία λήξης*.

Ο Μεγάλος, που είχε ζοχαδιαστεί για σχεδόν δύο μήνες, δυσφορούσε έντονα και δεν ήθελε να βλέπει κανέναν, ανακοίνωσε νέες μεταρρυθμίσεις, ο Αλογος(γ)κούφυ εξήγγειλε και άλλη λιτότητα και η ζωή συνεχίζεται. Γιατί να ανησυχούν άλλωστε; Ο γνωστός μας Γιάννης Λούλης, μαέστρος στα «επικοινωνιακά» και εμπνευστής της θεωρίας του «ώριμου φρούτου», απεφάνθη ότι οι «αναποφάσιστοι δεν θα επηρεαστούν από την υπόθεση των ομολόγων» και δεν απογειώθηκε ούτε ένα ώριμο φρούτο προς τη φάτσα του.

Σύμφωνα με αυτή τη λαμπρή κυβερνητική θεωρία, οι «αναποφάσιστοι» δεν είναι παρά μια αγέλη κρετίνων που δεν τους πολυπειράζει αν τους κλέβουν τις συντάξεις και όσο για τον «σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων της ΝΔ» δεν είναι παρά ένας στρατός συνειδητοποιημένων ηλιθίων που θεωρούν απαραίτητη αυτή την ληστεία αλλά και κάθε ληστεία εις βάρος τους. Έτσι άνετα μπορεί ο κάθε υπουργός αυτής της επαναστατικής κυβέρνησης να κατηγορεί το ...μεγάλο κεφάλαιο και τα μεγάλα συμφέροντα όταν συλλαμβάνεται «κλέπτων οπώρας» και, χωρίς να κοκκινίζει ο ήρωας των κόμικς Γιακουμάτος, να κραυγάζει «να μπουν όλοι φυλακή» και σαν απάντηση να

Λάδι στην φωτιά και η τοποθέτηση του Γιωργάκη: *Να γυρίσετε πίσω τα λεφτά πίσω πρίν από τις εκλογές* (και όχι αμέσως). Είναι έκδηλη η αγωνία του πολιτικού ανδρός όχι βέβαια για τις συντάξεις αλλά για το τι θα προλάβει να «διαχειριστεί» με τη σειρά του στην (απίθανη) περίπτωση που εκλεγεί στην επόμενη αναμέτρηση που όπως όλα δείχνουν, δεν αργεί. Με καθυστέρηση δύομισυ μηνών και εκκωφαντική σιωπή, η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ανακοινώνει ...24ωρη απεργία για να επιστραφούν, λέει, πίσω τα κλεμμένα από το απίστευτο φαγοπότι που χρονολογείται από την ίδρυση των ασφαλιστικών ταμείων, αν δεν ιδρύθηκαν μόνο και μόνο για αυτό τον λόγο.

Μήπως αυτή η καθυστέρηση οφείλεται στο ότι και οι συνδικαλιστές συνυπέγραψαν τα ομόλογα της κυβέρνησης ως μέλη των ΔΣ των ταμείων;

Για δεκαετίες οι δύο φατρίες μέσω των υψηλών χρηματοδοτών τους εξοφλούσαν το «δημόσιο χρέος», τα εξοπλιστικά προγράμματα, «μαύρες τρύπες», μυστικούς λογαριασμούς, από τις «εισφορές» που καταβάλουν ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ οι σύγχρονοι σκλάβοι υπό την απειλή να πεθάνουν στην ψάθα, να μείνουν χωρίς γιατρό —δεν περιλαμβάνεται το φακελάκι— και χωρίς φάρμακα. Για να μάθουν αργότερα, ότι λόγω της οικονομικής κατάστασης των Ταμείων θα χρειαστεί να υποστούν ***προώθηση της πολιτικής «ενεργού γήρανσης» μέσω και της επιμήκυνσης του εργασιακού βίου***, όπως λέγεται όμορφα - όμορφα η αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης.

Οι καιροί, όμως, δεν προσφέρονται για βεβαιότητες και αυταπάτες. Τα καλύτερα επικοινωνιακά επιτελεία που δεν μπόρεσαν να προβλέψουν την εξέγερση στο χώρο της παιδείας, δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν την εξέγερση των φυλακών, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αλήθεια για τα σύγχρονα Νταχάου και Άουσβιτς, θα φανούν ανίκανα να ξεγελάσουν άλλο. Η επιτροπή διαχείρισης κρίσεων θα έχει ακόμα περισσότερη δουλειά από δω και μπρος. Ο-

«Η κυβέρνηση καταργεί τη βία»

Θεόδωρος Ρουσσόπουλος, κυβερνητικός εκπρόσωπος, παρουσιάζοντας τα αποτελέσματα της Διυπουργικής επιτροπής για τη βία στα γήπεδα.

«Οι κεραυνοί Καραμανλή θα πλήξουν όσους παρενόχλησαν (!) (τα Ταμεία)

Απόστολος Σταύρου, γραμματέας της ΚΟ της ΝΔ για την υπόθεση των ομολόγων

Είναι το έτος 0003 από την Επανίδρυση του Κράτους και όλα έχουν γίνει εύκολα και απλά. Πατά ένα κουμπί η κυβέρνηση και έχει αμέσως-αμέσως δέκα γκάλοπ που αποτυπώνεται ο φανατισμός της κοινής γνώμης υπέρ του Καταλληλότερου για Πρωθυπουργό, αρκεί πια μια υπουργική απόφαση για να καταργηθεί άπαξ και δια παντός η βία, ή άλλα «φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας» όπως αρέσκονται να τα αποκαλούν οι κοινωνιολόγοι της πεντάρας. Δεν πρέπει όμως να μας ξενίζει αυτός ο σχεδόν μεσσιανικός χαρακτήρας των γαλάζιων κυβερνήσεων γιατί αν γλιτώσαμε από την περίφημη «πάλη των τάξεων», αυτό οφείλεται αποκλειστικά σε πρωτοβουλία επίσης γαλάζιου υπουργού, του αξέχαστου Λάσκαρη το 1976.

Είναι όμως μια πορεία δύσκολη και γεμάτη εκπλήξεις. Δεν πρόλαβαν να συνέλθουν από την εξέγερση στο χώρο της παιδείας και πιάστηκαν στα πράσα να ληστεύουν και αυτοί με τη σειρά τους τα ταμεία των ασφαλισμένων. Η κοκορομαχία για το βιβλίο της ιστορίας, χρήσιμη για τον αποπροσανατολισμό στο λαβύρινθο της «προόδου» και της «συντήρησης», εκτός του ότι δεν απέδωσε τα αναμενόμενα, κατέληξε σε μεγαλοπρεπέστατο ναυάγιο σε μια κουταλιά νερό, των προοδευτικών δυνάμεων και η [illegible] του κράτους αλλά να το φωνάζουν κιόλας;

Μόλις στις καθυστερήσεις, ο διάσημος σπορτκάστερ και νυν ευρωβουλευτής Μανόλης Μαυρομάτης ματαίωσε την καθιέρωση της 25ης Μαρτίου ως «Παγκόσμιας Ημέρας κατά της Πορνείας» από την Ευρωβουλή. Ο χρήσιμος επικοινωνιακός αντιπερισπασμός των χούλιγκαν, που έφτασε να χαρακτηρίζεται ως «ανάσα» από τους φανερά ανακουφισμένους αδίστακτους γαλάζιους αγύρτες θέτοντας πληθώρα ερωτηματικών, βούλιαξε άδοξα στα ρηχά από το ναυάγιο της Σαντορίνης, ενώ δεν συγκίνησε κανέναν το καυγαδάκι Φάνης - Χριστόδουλου για τις «προσκυνηματικές κρουαζιέρες» των 600.000 ευρώ .

Η εξέγερση στα ελληνικά Νταχάου ήρθε να υπενθυμίσει, με τον πιο επώδυνο τρόπο, στους κυρίαρχους ότι το κοινωνικό καζάνι συνεχίζει να κοχλάζει και η κυβέρνηση αναζητά εναγωνίως σωσίβιο με ...αντιτρομοκρατικά μέτρα κατά της Αλ Κάιντα... Οι χάρτινοι ήρωες της Νέας Διακυβέρνησης όμως δεν «μασάνε» από τέτοια, κατά την προσφιλή φρασεολογία της Μαριέττας. Ακάθεκτοι και αδίστακτοι, ζητούν από πάνω και τα ρέστα, σχεδιάζουν και άλλες μεταρρυθμίσεις, οργανώνουν νέες ληστρικές επιδρομές, ανατρέπουν προβλέψεις και σενάρια, δεν ανασχηματίζονται, δεν παραιτούνται, δεν αποσύρονται, δεν λαβώνονται. Ένας αν λείψει, θα γίνει αισθητή η παραφωνία. Έχουν όραμα για τη χώρα οι μοντέρνοι Αττίλες που το εφαρμόζουν δια πυρός και σιδήρου, η συνέχεια του εκσυγχρονισμού χωρίς τα ενοχικά του σύνδρομα αλλά με ολάκερο τον κούφιο βερμπαλισμό και την αριστερόστροφη ρητορεία του. Ακόμα και όταν τα κλισέ και ψεύδη αποκαλύπτονται, ακόμα και όταν αποκαλύπτεται το ποιόν τους, ακόμα και εν μέσω άγριων κινητοποιήσεων, θα ελιχθούν κάπως άκομψα αλλά θα συνεχίσουν να συγκρούονται άγαρμπα με ό,τιδήποτε τους εμποδίζει, ακόμα και χωρίς συναίνεση. «Ο Μεγάλος θα πάρει κεφάλια» είναι η έκφραση της μόδας, όχι βέ- [illegible] ριακο», «το επόμενο» , «Ο Μεγάλος τα 'χει πάρει μαζί του», «Δύο μήνες έχουν να τα πουν από το πορτοκαλί τηλέφωνο», «ο Αλογος(γ)κούφυ ματαίωσε την μεταξύ τους συνάντηση, έκατσε πέντε θέσεις μακριά του» και άλλα χαριτωμένα παραπολιτικά. Η μεγάλη βδομάδα πέρασε, πραγματοποιήθηκε η σταύρωση του Χριστού με επιτυχία, έγινε η ανάσταση στην ώρα της και λίγο πριν μπούμε στο Μάη παραιτείται ο Τσιτουρίδης για «λόγους ηθικής τάξεως» αφού *ήγγικεν η ημερομηνία λήξης*.

Ο Μεγάλος, που είχε ζοχαδιαστεί για σχεδόν δύο μήνες, δυσφορούσε έντονα και δεν ήθελε να βλέπει κανέναν, ανακοίνωσε νέες μεταρρυθμίσεις, ο Αλογος(γ)κούφυ εξήγγειλε και άλλη λιτότητα και η ζωή συνεχίζεται. Γιατί να ανησυχούν άλλωστε; Ο γνωστός μας Γιάννης Λούλης, μαέστρος στα «επικοινωνιακά» και εμπνευστής της θεωρίας του «ώριμου φρούτου», απεφάνθη ότι οι «αναποφάσιστοι δεν θα επηρεαστούν από την υπόθεση των ομολόγων» και δεν απογειώθηκε ούτε ένα ώριμο φρούτο προς τη φάτσα του.

Σύμφωνα με αυτή τη λαμπρή κυβερνητική θεωρία, οι «αναποφάσιστοι» δεν είναι παρά μια αγέλη κρετίνων που δεν τους πολυπειράζει αν τους κλέβουν τις συντάξεις και όσο για τον «σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων της ΝΔ» δεν είναι παρά ένας στρατός συνειδητοποιημένων ηλιθίων που θεωρούν απαραίτητη αυτή την ληστεία αλλά και κάθε ληστεία εις βάρος τους. Έτσι άνετα μπορεί ο κάθε υπουργός αυτής της επαναστατικής κυβέρνησης να κατηγορεί το ...μεγάλο κεφάλαιο και τα μεγάλα συμφέροντα όταν συλλαμβάνεται «κλέπτων οπώρας» και, χωρίς να κοκκινίζει ο ήρωας των κόμικς Γιακουμάτος, να κραυγάζει «να μπουν όλοι φυλακή» και σαν απάντηση να λαμβάνουν αντίστοιχες βλακώδεις φανφάρες από το ΠΑΣΟΚ, ότι, λέει, καλά θα κάνει ο υπουργός δικαιοσύνης να κατασκευάσει και άλλες φυλακές, για να χωρέσουν τα στελέχη της ΝΔ, προφανώς όσες χρειάστηκαν για τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ και τους πέντε Νταβατζήδες.

[illegible] μισυ μηνών και εκκωφαντική σιωπή, η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ανακοινώνει ...24ωρη απεργία για να επιστραφούν, λέει, πίσω τα κλεμμένα από το απίστευτο φαγοπότι που χρονολογείται από την ίδρυση των ασφαλιστικών ταμείων, αν δεν ιδρύθηκαν μόνο και μόνο για αυτό τον λόγο.

Μήπως αυτή η καθυστέρηση οφείλεται στο ότι και οι συνδικαλιστές συνυπέγραψαν τα ομόλογα της κυβέρνησης ως μέλη των ΔΣ των ταμείων;

Για δεκαετίες οι δύο φατρίες μέσω των υψηλών χρηματοδοτών τους εξοφλούσαν το «δημόσιο χρέος», τα εξοπλιστικά προγράμματα, «μαύρες τρύπες», μυστικούς λογαριασμούς, από τις «εισφορές» που καταβάλουν ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ οι σύγχρονοι σκλάβοι υπό την απειλή να πεθάνουν στην ψάθα, να μείνουν χωρίς γιατρό —δεν περιλαμβάνεται το φακελάκι— και χωρίς φάρμακα. Για να μάθουν αργότερα, ότι λόγω της οικονομικής κατάστασης των Ταμείων θα χρειαστεί να υποστούν ***προώθηση της πολιτικής «ενεργού γήρανσης» μέσω και της επιμήκυνσης του εργασιακού βίου***, όπως λέγεται όμορφα - όμορφα η αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης.

Οι καιροί, όμως, δεν προσφέρονται για βεβαιότητες και αυταπάτες. Τα καλύτερα επικοινωνιακά επιτελεία που δεν μπόρεσαν να προβλέψουν την εξέγερση στο χώρο της παιδείας, δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν την εξέγερση των φυλακών, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αλήθεια για τα σύγχρονα Νταχάου και Άουσβιτς, θα φανούν ανίκανα να ξεγελάσουν άλλο. Η επιτροπή διαχείρισης κρίσεων θα έχει ακόμα περισσότερη δουλειά από δω και μπρος. Ολοένα και περισσότεροι θα βροντοφωνάξουν «ως εδώ και μη παρέκει»!

Λεόν

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ξαναταξιδεύουμε στην εποχή της «σύγκρουσης» «νέου» και «παλιού».

Με όχημα την «νέα» πολιτική περί «κάθαρσης» και «επανίδρυσης» του κράτους. Μηδενική ανοχή, μηδενική «εποχή». Και από πίσω η ηθική που υπαγορεύεται από εκκλησιαστικούς και νομικούς κανόνες. Τα «παραπτώματα» και οι «μειοψηφικοί» παραβάτες θα παταχθούν. Τα «οφειλόμενα» στην κοινωνία «μπορούν» να επιστραφούν. Ηγέτες με «βαριά» ο-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ
επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται
στο όνομα: Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

κοινωνικής παθογένειας» όπως αρέσκονται να τα αποκαλούν οι κοινωνιολόγοι της πεντάρας. Δεν πρέπει όμως να μας ξενίζει αυτός ο σχεδόν μεσσιανικός χαρακτήρας των γαλάζιων κυβερνήσεων γιατί αν γλιτώσαμε από την περίφημη «πάλη των τάξεων», αυτό οφείλεται αποκλειστικά σε πρωτοβουλία επίσης γαλάζιου υπουργού, του αξέχαστου Λάσκαρη το 1976.

Είναι όμως μια πορεία δύσκολη και γεμάτη εκπλήξεις. Δεν πρόλαβαν να συνέλθουν από την εξέγερση στο χώρο της παιδείας και πιάστηκαν στα πράσα να ληστεύουν και αυτοί με τη σειρά τους τα ταμεία των ασφαλισμένων. Η κοκορομαχία για το βιβλίο της ιστορίας, χρήσιμη για τον αποπροσανατολισμό στο λαβύρινθο της «προόδου» και της «συντήρησης», εκτός του ότι δεν απέδωσε τα αναμενόμενα, κατέληξε σε μεγαλοπρεπέστατο ναυάγιο σε μια κουταλιά νερό, των προοδευτικών δυνάμεων και η καθεκτοι και αδίστακτοι, ζητούν από πάνω και τα ρέστα, σχεδιάζουν και άλλες μεταρρυθμίσεις, οργανώνουν νέες ληστρικές επιδρομές, ανατρέπουν προβλέψεις και σενάρια, δεν ανασχηματίζονται, δεν παραιτούνται, δεν αποσύρονται, δεν λαβώνονται. Ένας αν λείψει, θα γίνει αισθητή η παραφωνία. Έχουν όραμα για τη χώρα οι μοντέρνοι Αττίλες που το εφαρμόζουν δια πυρός και σιδήρου, η συνέχεια του εκσυγχρονισμού χωρίς τα ενοχικά του σύνδρομα αλλά με ολάκερο τον κούφιο βερμπαλισμό και την αριστερόστροφη ρητορεία του. Ακόμα και όταν τα κλισέ και ψεύδη αποκαλύπτονται, ακόμα και όταν αποκαλύπτεται το ποιόν τους, ακόμα και εν μέσω άγριων κινητοποιήσεων, θα ελιχθούν κάπως άκομψα αλλά θα συνεχίσουν να συγκρούονται άγαρμπα με ό,τιδήποτε τους εμποδίζει, ακόμα και χωρίς συναίνεση. «Ο Μεγάλος θα πάρει κεφάλια» είναι η έκφραση της μόδας, όχι βέπαρά μια αγέλη κρετίνων που δεν τους πολυπειράζει αν τους κλέβουν τις συντάξεις και όσο για τον «σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων της ΝΔ» δεν είναι παρά ένας στρατός συνειδητοποιημένων ηλιθίων που θεωρούν απαραίτητη αυτή την ληστεία αλλά και κάθε ληστεία εις βάρος τους. Έτσι άνετα μπορεί ο κάθε υπουργός αυτής της επαναστατικής κυβέρνησης να κατηγορεί το ...μεγάλο κεφάλαιο και τα μεγάλα συμφέροντα όταν συλλαμβάνεται «κλέπτων οπώρας» και, χωρίς να κοκκινίζει ο ήρωας των κόμικς Γιακουμάτος, να κραυγάζει «να μπουν όλοι φυλακή» και σαν απάντηση να λαμβάνουν αντίστοιχες βλακώδεις φανφάρες από το ΠΑΣΟΚ, ότι, λέει, καλά θα κάνει ο υπουργός δικαιοσύνης να κατασκευάσει και άλλες φυλακές, για να χωρέσουν τα στελέχη της ΝΔ, προφανώς όσες χρειάστηκαν για τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ και τους πέντε Νταβατζήδες.

Οι καιροί, όμως, δεν προσφέρονται για βεβαιότητες και αυταπάτες. Τα καλύτερα επικοινωνιακά επιτελεία που δεν μπόρεσαν να προβλέψουν την εξέγερση στο χώρο της παιδείας, δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν την εξέγερση των φυλακών, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αλήθεια για τα σύγχρονα Νταχάου και Άουσβιτς, θα φανούν ανίκανα να ξεγελάσουν άλλο. Η επιτροπή διαχείρισης κρίσεων θα έχει ακόμα περισσότερη δουλειά από δω και μπρος. Ολοένα και περισσότεροι θα βροντοφωνάξουν «ως εδώ και μη παρέκει»!

Λεόν

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 6ος•ΦΥΛΛΟ 61•
ΜΑΪΟΣ 2007•
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης:
Μαριάννα Παπαδάκη
email: diadromi@revolution.gr

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ξαναταξιδεύουμε στην εποχή της «σύγκρουσης» «νέου» και «παλιού».

Με όχημα την «νέα» πολιτική περί «κάθαρσης» και «επανίδρυσης» του κράτους. Μηδενική ανοχή, μηδενική «εποχή». Και από πίσω η ηθική που υπαγορεύεται από εκκλησιαστικούς και νομικούς κανόνες. Τα «παραπτώματα» και οι «μειοψηφικοί» παραβάτες θα παταχθούν. Τα «οφειλόμενα» στην κοινωνία «μπορούν» να επιστραφούν. Ηγέτες με «βαριά» ονόματα πρέπει να μείνουν στο απυρόβλητο, μέχρι «νεωτέρας». Για να διαχειριστούν τους όρους της «νέας» πολιτικής σταθερότητας. Απέναντι στο «πεζοδρόμιο» που φλέγεται. Στους «οπισθοδρομικούς αμφισβητίες». Στους φοιτητές που γοητεύονται από τη βία των «γνωστών-αγνώστων». Στη νεολαία που τα «σπάει» στα γήπεδα. Στους «καταραμένους», που ανάβουν φωτιές στις ταράτσες των φυλακών, που ξηλώνουν πέτρες και σίδερα από τα μπουντρούμια τους για να οπλιστούν και να ουρλιάξουν ότι δεν τελείωσε τίποτα.

Και ας μη διεκδικεί ανέκαθεν αυτό το «πεζοδρόμιο» καμία περίοπτη θέση σε κάποιο «εμπνευσμένο» σχέδιο διαχείρισης «επαναστατικού έμψυχου υλικού». Και ας μη συγκαταλέγεται ο «σωρός» του «πεζοδρομίου» στους «μυημένους» ή έστω στους «υπό δοκιμή συντρόφους». Που θα πρέπει να νιώθουν περήφανοι, όταν έχουν την «τύχη» να διαλέγονται και να ορίζονται «πρώτα και πάντα» βάση της ηθικής της ξεπεσμένης κατά τ' άλλα επαναστατικής αριστεράς, αλλά παρ' όλα αυτά πάντα έτοιμης να αναγεννηθεί μέσα από τις στάχτες. Που δεν έχει ξεχάσει να βρίσκει τους τρόπους για να εκμαιεύει το «πρώτα και πάντα» αναλώσιμο επαναστατικό υλικό από τις δήθεν πεπαλαιωμένες, πλην όμως ανεξάντλητες, «δεξαμενές» του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Πασατέμπος οι βερμπαλισμοί περί «παλαιού» και «νέου», απαραίτητη ιδεολογική προθήκη. Αναμασημένα λόγια. Ψευδεπίγραφα νέα επαναστατικά ήθη. Και όμως τόσο παλιά και τόσο δοκιμασμένα από τόσους και τόσους «αναχωρητές» των κοινωνικών αγώνων.

Κι όμως, για όσους το «μάθημα της ιστορίας» δεν ξαναδιαβάζεται μηχανικά και αγχωμένα, για όσους συνεχίζουν να πολιορκούν το «τέλος της ιστορίας» μακριά από πλειοψηφικές καβάτζες· η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη και η σύνθεση των απόψεων και των εμπειριών θα παραμείνουν αδιαπραγμάτευτες. Απρόβλεπτα επικίνδυνες για κάθε εξουσία. Και επίμονα μη ανταλλάξιμες...

Ο Κύκλος Σύνταξης
της μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα: Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
ενώ το ΤΗΛΕΦΩΝΟ με το οποίο μπορείτε να έρχεσθε σε επικοινωνία μαζί μας είναι:
6973799207

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται κάθε ΤΡΙΤΗ στις 7 το απόγευμα στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας

Στην ΑΘΗΝΑ θα μας βρίσκετε κάθε
ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

στη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10³⁰πμ - 2.00μμ
στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
τηλ. επικοινωνίας 6992231286

ΑΝ ΔΕ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ τηλεφωνικά ή με email

ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Η εξέγερση ξεκίνησε στις 23 Απριλίου στις φυλακές του Μαλανδρίνο, στο «καμάρι του σωφρονιστικού συστήματος» αφού αντιστοιχούν 450 κρατούμενοι σε 440, μ' αφορμή τον ξυλοδαρμό του Γ. Δημητράκη, προφυλακισμένου για την ληστεία στην Εθνική τράπεζα της οδού Σόλωνος στις 16 Γενάρη του 2006. Στο Μαλανδρίνο τα «πράγματα» είχαν επιδεινωθεί ραγδαία σύμφωνα με καταγγελίες κρατουμένων εδώ και μήνες, ενώ τις τρεις τελευταίες ημέρες πριν την εξέγερση η Διεύθυνση των Φυλακών είχε διακόψει την παροχή νερού επικαλούμενη γενικότερο πρόβλημα υδροδότησης της περιοχής Μαλανδρίνου.

Η εξέγερση εξαπλώθηκε στις Φυλακές Κορυδαλλού, Αγ. Στεφάνου στην Πάτρα, Διαβατών στην Θεσσαλονίκη, στη Λάρισα, τα Τρίκαλα, την Άμφισσα, την Κέρκυρα, τα Χανιά, την Αλικαρνασσό, στο Ναύπλιο και την Κομοτηνή.

Στον Κορυδαλλό οι κατασταλτικές δυνάμεις κινήθηκαν στην κατεύθυνση του περιορισμού των κινήσεων των εξεγερμένων, που προσπάθησαν να καταλάβουν το αρχιφυλακείο προερχόμενοι από την Γ' Πτέρυγα, ενώ αργότερα επιτέθηκαν με σκληρότητα για την καταστολή των κρατούμενων που είχαν ξεσηκωθεί από την Δ' Πτέρυγα. Οι ε-

έδειξαν είναι προφανές ότι δεν άφησε περιθώρια επέμβασης καθώς το κόστος για το κράτος σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν ανυπολόγιστο. Ο τερματισμός όμως της εξέγερσης βρίσκει τους κρατούμενους απομονωμένους στα κελιά τους και έχοντας περιορισμένες δυνατότητες επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, ενώ οι φύλακες προχώρησαν στους ξυλοδαρμούς δεκάδων κρατουμένων.

Οι κακοποιήσεις και οι εξευτελισμοί κρατουμένων συνεχίζονται μέχρι την στιγμή που γράφονται αυτές οι αράδες, και αφού έχουν καταπνιγεί οι κινητοποιήσεις σ' όλες τις φυλακές. Οι ξυλοδαρμοί κρατουμένων συνοδεύονται ή εναλλάσσονται από εκβιασμούς και υποσχέσεις ανταλλαγμάτων (άδειες, μεταγωγές, μεροκάματα) σ' όσους πειστούν να ρουφιανέψουν και να καταδείξουν τους «πρωταίτιους» των αναταραχών.

Οι δήμιοι έχουν την εντολή όχι μόνο να εκδικηθούν τους εξεγερμένους για τις καταστροφές των μπουντρουμιών που τους «φιλοξενούσαν», για την απόφαση τους να ξεσηκωθούν και να αμφισβητήσουν το δικαίωμα των εκπροσώπων του νόμου και της τάξης να τους θάβουν ζωντανούς στα κολαστήρια, αλλά και να παραδειγματίσουν τον οποιονδήποτε σκεφτεί στο μέλλον να επαναλάβει τα ίδια.

Όσο για την διατήρηση της τάξης και του νόμου στα «σωφρονιστικά ιδρύματα» θα διατεθούν λίγο μεγαλύτερες ποσότητες ναρκωτικών κάθε είδους. Νάρκωση σημαίνει άλλωστε και σιωπή. Το «πρόβλημα» με το κράτος έχει αποκλειστικά σχέση με τη σιωπή.

Και η ηπατίτιδα θα συνεχίσει να θερίζει στις φυλακές, όχι, βέβαια, τυχαία αφού είναι γνωστή εκτός των άλλων η τακτική της διακοπής παροχής νερού ως μέσο σωφρονισμού των περισσότερο απείθαρχων. Η ιατρική περίθαλψη θα συνεχίσει να παρέχεται σε όσους έχουν «άκρες» ή οικονομικές δυνατότητες. Μόνο αυτοί θα μπορούν να ελπίζουν ότι δεν θα αφεθούν να πεθάνουν, όπως οι δύο καρ-

«Δεν διαπραγματευόμαστε την κατάργηση του σωφρονιστικού συστήματος, των δικαστικών αποφάσεων και της δικαιοσύνης», δήλωσε ο υπουργός δικαιοσύνης και εννοούσε αυτό ακριβώς. Η κατάσταση που έχει επιβληθεί στα κολαστήρια είναι ακριβώς στην επιθυμητή κατεύθυνση για τους εξουσιαστές. «Είναι ακριβές ότι δεν μας τιμούν οι φυλακές», πρόσθεσε υποκριτικά ο πολιτικός προϊστάμενος των ανθρωποφυλάκων σε μια εμετική επίδειξη «ευαισθησίας», ενώ ταυτόχρονα υλοποιούνταν οι διαταγές του για καταστολή των εξεγερμένων. «Ζούμε σαν τα γουρούνια», ούρλιαζαν οι τελευταίοι. «Έγινε προσπάθεια εκδήλωσης γενικευμένης στάσης. Επιχειρήσαμε και εξαντλήσαμε τα περιθώρια διαλόγου», διαβεβαίωνε, ο Παπαληγούρας για να καταλήξει ότι «στη συνέχεια υπήρξε επέμβαση της αστυνομίας για να μην καταστεί ανέλεγκτη η κατάσταση στις φυλακές».

Διάλογος, βέβαια, για το κράτος στην προκειμένη περίπτωση ήταν η τεχνική, που του εξασφάλισε χρόνο να διασπάσει το μέτωπο των εξεγερμένων, χτυπώντας τα πιο εύφλεκτα σημεία (Κορυδαλλός, Κέρκυρα, Πάτρα) και απομονώνοντας τους «πρωταίτιους» με τους οποίους, όμως επιλεκτικά, δέχθηκε να συζητήσει. Τα αιτήματα, βέβαια, των κρατουμένων χαρακτηρίστηκαν «παράλογα», «υπερβολικά» και «ανεδαφικά». Που σημαίνει το αυταπόδεικτο: ΠΩΣ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΔΕΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ. Γιατί πραγματικά θα έφτανε να ρίξει κανείς μια απλή ματιά στα αιτήματα των εξεγερμένων για να διαπιστώσει πως ήταν πολύ πιο μπροστά από τις όποιες προτάσεις των κάθε είδους προοδευτικών και αντιεξουσιαστών. Μια πραγματικά επαναστατική μεταρρύθμιση.

Το κράτος μη αφήνοντας να επεκταθεί και να στεριώσει η εξέγερση στην μεγαλύτερη φυλακή της χώρας στον Κορυδαλλό, έδειξε από νωρίς τα δόντια του και στους υπόλοιπους εξεγερμένους εξασφαλίζοντας με αυτόν τον τρόπο τις προϋποθέσεις να σβήσει όσο το δυνατόν η πρώτη εστία που μετάδωσε την φλόγα και αλλού: το Μαλανδρίνο.

Είναι γεγονός ότι στην Αθήνα δεν κατέστη δυνατό να γίνει ούτε μια πορεία αλληλεγγύης είτε στο κέντρο της πόλης, είτε στον Κορυδαλλό όσο ακόμα διαρκούσε έστω η εστία εξέγερσης στο Μαλανδρίνο. Δεν μπόρεσε επίσης να δημιουργηθεί μία διαρκής εστία συσπείρωσης αλληλέγγυων ανθρώπων σ' όσα εξελίσσονταν σε 11 φυλακές. Και όλα αυτά σε μια ευρύτερη περίοδο κατά την οποία δεκάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους, ενώ οι συγκρούσεις κάθε εβδομάδα ταλαιπώρησαν επανειλημμένα το κράτος και τα όργανά του. Σε μια περίοδο όπου η συγκρουσιακή διάθεση ευρύτερων τμημάτων της κοινωνίας είναι διάχυτη και ικανή να εκφρασθεί σε πρώτη ευκαιρία.

Οι εκ τούτου εκφράσεις δυναμικών αντιδράσεων δεν

ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Η εξέγερση ξεκίνησε στις 23 Απριλίου στις φυλακές του Μαλανδρίνο, στο «καμάρι του σωφρονιστικού συστήματος» αφού αντιστοιχούν 450 κρατούμενοι σε 440, μ' αφορμή τον ξυλοδαρμό του Γ. Δημητράκη, προφυλακισμένου για την ληστεία στην Εθνική τράπεζα της οδού Σόλωνος στις 16 Γενάρη του 2006. Στο Μαλανδρίνο τα «πράγματα» είχαν επιδεινωθεί ραγδαία σύμφωνα με καταγγελίες κρατουμένων εδώ και μήνες, ενώ τις τρεις τελευταίες ημέρες πριν την εξέγερση η Διεύθυνση των Φυλακών είχε διακόψει την παροχή νερού επικαλούμενη γενικότερο πρόβλημα υδροδότησης της περιοχής Μαλανδρίνου.

Η εξέγερση εξαπλώθηκε στις Φυλακές Κορυδαλλού, Αγ. Στεφάνου στην Πάτρα, Διαβατών στην Θεσσαλονίκη, στη Λάρισα, τα Τρίκαλα, την Άμφισσα, την Κέρκυρα, τα Χανιά, την Αλικαρνασσό, στο Ναύπλιο και την Κομοτηνή.

Στον Κορυδαλλό οι κατασταλτικές δυνάμεις κινήθηκαν στην κατεύθυνση του περιορισμού των κινήσεων των εξεγερμένων, που προσπάθησαν να καταλάβουν το αρχιφυλακείο προερχόμενοι από την Γ΄ Πτέρυγα, ενώ αργότερα επιτέθηκαν με σκληρότητα για την καταστολή των κρατούμενων που είχαν ξεσηκωθεί από την Δ΄ Πτέρυγα. Οι εξεγερμένοι αντιστάθηκαν όσο μπορούσαν με πέτρες και αυτοσχέδια όπλα που είχαν κατασκευάσει ενώ έβαζαν συνεχώς φωτιά στα στρώματα.

Στην Λάρισα οι εξεγερμένοι αντιμετώπισαν με βροχή από πέτρες τις δυνάμεις καταστολής που όμως ανασυντάχθηκαν για να επιτεθούν με ρίψη δακρυγόνων, πλαστικές σφαίρες και άγριους ξυλοδαρμούς. Στα Τρίκαλα επίσης έγιναν άγριες συμπλοκές και αρκετοί κρατούμενοι που είχαν οχυρωθεί στους διαδρόμους ξυλοκοπήθηκαν. Στην Άμφισσα εξεγερμένοι διέλυσαν με αυτοσχέδια ρόπαλα μέρος τοίχου του αναρρωτήριου.

Με εισβολές κατασταλτικών δυνάμεων αντιμετωπίστηκαν και οι στασιαστές στην Κέρκυρα, τα Διαβατά και την Πάτρα. Εκατοντάδες κρατούμενοι τραυματίστηκαν κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων αποκατάστασης στις φυλακές της τάξης και του νόμου. Κρατούμενοι κατήγγειλαν ότι μόνο από τις φυλακές Κορυδαλλού έγιναν 400 μεταγωγές κρατουμένων για να αποφευχθεί νέα εξέγερση.

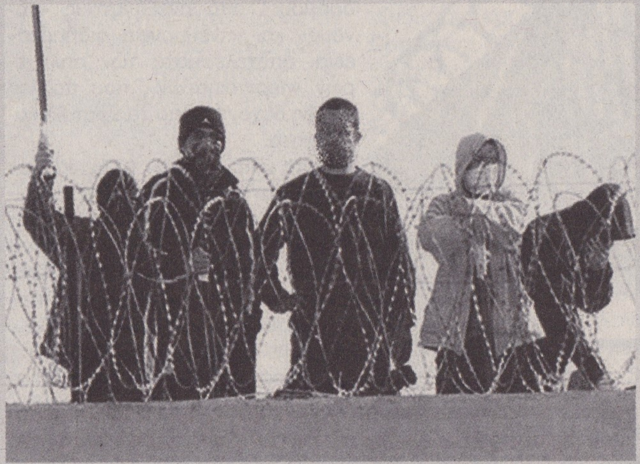
Στο Μαλανδρίνο οι εξεγερμένοι που κατέλαβαν τις εν-

στούν να ρουφιανέψουν και να καταδείξουν τους «πρωταίτιους» των αναταραχών.

Οι δήμιοι έχουν την εντολή όχι μόνο να εκδικηθούν τους εξεγερμένους για τις καταστροφές των μπουντρουμιών που τους «φιλοξενούσαν», για την απόφαση τους να ξεσηκωθούν και να αμφισβητήσουν το δικαίωμα των εκπροσώπων του νόμου και της τάξης να τους θάβουν ζωντανούς στα κολαστήρια, αλλά και να παραδειγματίσουν τον οποιονδήποτε σκεφτεί στο μέλλον να επαναλάβει τα ίδια.

Όσο για την διατήρηση της τάξης και του νόμου στα «σωφρονιστικά ιδρύματα» θα διατεθούν λίγο μεγαλύτερες ποσότητες ναρκωτικών κάθε είδους. Νάρκωση σημαίνει άλλωστε και σιωπή. Το «πρόβλημα» με το κράτος έχει αποκλειστικά σχέση με τη σιωπή.

Και η ηπατίτιδα θα συνεχίσει να θερίζει στις φυλακές, όχι, βέβαια, τυχαία αφού είναι γνωστή εκτός των άλλων η τακτική της διακοπής παροχής νερού ως μέσο σωφρονισμού των περισσότερο απείθαρχων. Η ιατρική περίθαλψη θα συνεχίσει να παρέχεται σε όσους έχουν «άκρες» ή οικονομικές δυνατότητες. Μόνο αυτοί θα μπορούν να ελπίζουν ότι δεν θα αφεθούν να πεθάνουν, όπως οι δύο καρ-

διοπαθείς στο Ναύπλιο κρατούμενοι για κατοχή μικροποσότητας χασίς.

Οι ασθενείς με AIDS, όπως στο παρελθόν οι λεπροί, θα συνεχίσουν να βιώνουν την απομόνωση μέσα στην απομόνωση, οι τουαλέτες να είναι προσκεφάλι, το πάτωμα στρώμα, οι θάνατοι θα παραμένουν «ανεξήγητοι» και η πρέζα θα ναρκώνει έστω στην διπλή τιμή απ' έξω, ενώ τα χάπια θα εξακολουθούν να μοιράζονται με την σέσουλα γιατί «αλλιώς δεν βγαίνει η στενή». Κρατούμενοι θα συνεχίσουν να εκτίουν την ποινή τους στοιβαγμένοι σε αστυνομικά τμήματα και τμήματα μεταγωγών χωρίς να έχουν καν την δυνατότητα προαυλισμού.

Στην Χαλκίδα οι αλβανοί θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούν σακούλες για τις ανάγκες τους, αφού υπάρχουν κελιά χωρίς τουαλέτα όπως και στην Αλικαρνασσό. Οι ανθρωποφύλακες παντού θα συνεχίσουν να λαμβάνουν τα δέοντα για τις «διευκολύνσεις» όσων έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν γι' αυτές.

Και οι προοδευτικοί θα συνεχίσουν να χαρακτηρίζουν

για να καταλήξει ότι «στη συνέχεια υπήρξε επέμβαση της αστυνομίας για να μην καταστεί ανέλεγκτη η κατάσταση στις φυλακές».

Διάλογος, βέβαια, για το κράτος στην προκειμένη περίπτωση ήταν η τεχνική, που του εξασφάλισε χρόνο να διασπάσει το μέτωπο των εξεγερμένων, χτυπώντας τα πιο εύφλεκτα σημεία (Κορυδαλλός, Κέρκυρα, Πάτρα) και απομονώνοντας τους «πρωταίτιους» με τους οποίους, όμως επιλεκτικά, δέχθηκε να συζητήσει. Τα αιτήματα, βέβαια, των κρατουμένων χαρακτήριστηκαν «παράλογα», «υπερβολικά» και «ανεδαφικά». Που σημαίνει το αυταπόδεικτο: ΠΩΣ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΔΕΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ. Γιατί πραγματικά θα έφτανε να ρίξει κανείς μια απλή ματιά στα αιτήματα των εξεγερμένων για να διαπιστώσει πως ήταν πολύ πιο μπροστά από τις όποιες προτάσεις των κάθε είδους προοδευτικών και αντιεξουσιαστών. Μια πραγματικά επαναστατική μεταρρύθμιση.

Το κράτος μη αφήνοντας να επεκταθεί και να στεριώσει η εξέγερση στην μεγαλύτερη φυλακή της χώρας στον Κορυδαλλό, έδειξε από νωρίς τα δόντια του και στους υπόλοιπους εξεγερμένους εξασφαλίζοντας με αυτόν τον τρόπο τις προϋποθέσεις να σβήσει όσο το δυνατόν η πρώτη εστία που μετάδωσε την φλόγα και αλλού: το Μαλανδρίνο.

Είναι γεγονός ότι στην Αθήνα δεν κατέστη δυνατό να γίνει ούτε μια πορεία αλληλεγγύης είτε στο κέντρο της πόλης, είτε στον Κορυδαλλό όσο ακόμα διαρκούσε έστω η εστία εξέγερσης στο Μαλανδρίνο. Δεν μπόρεσε επίσης να δημιουργηθεί μία διαρκής εστία συσπείρωσης αλληλέγγυων ανθρώπων σ' όσα εξελίσσονταν σε 11 φυλακές. Και όλα αυτά σε μια ευρύτερη περίοδο κατά την οποία δεκάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους, ενώ οι συγκρούσεις κάθε εβδομάδα ταλαιπώρησαν επανειλημμένα το κράτος και τα όργανα του. Σε μια περίοδο όπου η συγκρουσιακή διάθεση ευρύτερων τμημάτων της κοινωνίας είναι διάχυτη και ικανή να εκφρασθεί σε πρώτη ευκαιρία.

Ως εκ τούτου εκφράσεις δυναμικών αντιδράσεων δεν θα πρέπει από μόνες τους να δημιουργούν ανενδοίαστα κλίμα ευφορίας. Κι αυτό μας αφορά όλους. Όσο επιτυχής και αν είναι η έκβασή τους.

Η εξάπλωση κάθε εξέγερσης είναι η φυσική της συνέχεια. Το ζητούμενο κάθε φορά για τους αλληλέγγυους παραμένει η ανάπτυξη και η σύνθεση εκείνων των συλλογικών δυνατοτήτων, η επιλογή εκείνων των μορφών αγώνα, που θα συμβάλλουν στην διάρκεια της «κρίσης» και στην όσο το δυνατόν δυσκολότερη αποσυμπίεση της από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς.

Οι εξεγέρσεις στα κολαστήρια του κράτους είναι κοινωνικά γεγονότα, κάτι που λαμβάνουν υπ' όψιν τους όσοι στέκονται αλληλέγγυοι, ανεξάρτητα από τις μορφές αγώνα που υιοθετούν. Γιατί, οι κραυγές ελευθερίας των βασανισμένων στα κρατικά μπουντρούμια που είναι ικανές να ξεσκίσουν τα σπλάχνα του κρατικού θηρίου δεν έχουν καμία σχέση με ψιθύρους αμνών.

Συσπείρωση Αναρχικών

ες κρατουμένων εδώ και μήνες, ενώ τις τρεις τελευταίες ημέρες πριν την εξέγερση η Διεύθυνση των Φυλακών είχε διακόψει την παροχή νερού επικαλούμενη γενικότερο πρόβλημα υδροδότησης της περιοχής Μαλανδρίνου.

Η εξέγερση εξαπλώθηκε στις Φυλακές Κορυδαλλού, Αγ. Στεφάνου στην Πάτρα, Διαβατών στην Θεσσαλονίκη, στη Λάρισα, τα Τρίκαλα, την Άμφισσα, την Κέρκυρα, τα Χανιά, την Αλικαρνασσό, στο Ναύπλιο και την Κομοτηνή.

Στον Κορυδαλλό οι κατασταλτικές δυνάμεις κινήθηκαν στην κατεύθυνση του περιορισμού των κινήσεων των εξεγερμένων, που προσπάθησαν να καταλάβουν το αρχιφυλακείο προερχόμενοι από την Γ΄ Πτέρυγα, ενώ αργότερα επιτέθηκαν με σκληρότητα για την καταστολή των κρατούμενων που είχαν ξεσηκωθεί από την Δ΄ Πτέρυγα. Οι εξεγερμένοι αντιστάθηκαν όσο μπορούσαν με πέτρες και αυτοσχέδια όπλα που είχαν κατασκευάσει ενώ έβαζαν συνεχώς φωτιά στα στρώματα.

Στην Λάρισα οι εξεγερμένοι αντιμετώπισαν με βροχή από πέτρες τις δυνάμεις καταστολής που όμως ανασυντάχθηκαν για να επιτεθούν με ρίψη δακρυγόνων, πλαστικές σφαίρες και άγριους ξυλοδαρμούς. Στα Τρίκαλα επίσης έγιναν άγριες συμπλοκές και αρκετοί κρατούμενοι που είχαν οχυρωθεί στους διαδρόμους ξυλοκοπήθηκαν. Στην Άμφισσα εξεγερμένοι διέλυσαν με αυτοσχέδια ρόπαλα μέρος τοίχου του αναρρωτήριου.

Με εισβολές κατασταλτικών δυνάμεων αντιμετωπίστηκαν και οι στασιαστές στην Κέρκυρα, τα Διαβατά και την Πάτρα. Εκατοντάδες κρατούμενοι τραυματίστηκαν κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων αποκατάστασης στις φυλακές της τάξης και του νόμου. Κρατούμενοι κατήγγειλαν ότι μόνο από τις φυλακές Κορυδαλλού έγιναν 400 μεταγωγές κρατουμένων για να αποφευχθεί νέα εξέγερση.

Στο Μαλανδρίνο οι εξεγερμένοι που κατέλαβαν τις εννέα από τις δέκα πτέρυγες προκάλεσαν σοβαρές καταστροφές στην φυλακή, ενώ εκατοντάδες παρέμειναν για τέσσερις ημέρες στην ταράτσα των φυλακών ανάβοντας φωτιές. Παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες οι στασιαστές οπλίστηκαν με ότι ήταν δυνατόν για να αντιμετωπίσουν τυχόν επέμβαση των ΜΑΤ. Η αποφασιστικότητα που

διοπαθείς στο Ναύπλιο κρατούμενοι για κατοχή μικροποσότητας χασίς.

Οι ασθενείς με AIDS, όπως στο παρελθόν οι λεπροί, θα συνεχίσουν να βιώνουν την απομόνωση μέσα στην απομόνωση, οι τουαλέτες να είναι προσκεφάλι, το πάτωμα στρώμα, οι θάνατοι θα παραμένουν «ανεξήγητοι» και η πρέζα θα ναρκώνει έστω στην διπλή τιμή απ' έξω, ενώ τα χάπια θα εξακολουθούν να μοιράζονται με την σέσουλα γιατί «αλλιώς δεν βγαίνει η στενή». Κρατούμενοι θα συνεχίσουν να εκτίουν την ποινή τους στοιβαγμένοι σε αστυνομικά τμήματα και τμήματα μεταγωγών χωρίς να έχουν καν την δυνατότητα προαυλισμού.

Στην Χαλκίδα οι αλβανοί θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούν σακούλες για τις ανάγκες τους, αφού υπάρχουν κελιά χωρίς τουαλέτα όπως και στην Αλικαρνασσό. Οι ανθρωποφύλακες παντού θα συνεχίσουν να λαμβάνουν τα δέοντα για τις «διευκολύνσεις» όσων έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν γι' αυτές.

Και οι προοδευτικοί θα συνεχίσουν να χαρακτηρίζουν τις φυλακές μεσαιωνικές, να αναζητούν διαβεβαιώσεις ότι θα χτιστούν πιο γρήγορα καινούργιες, και να διαδηλώνουν την πεποίθησή τους ότι οι «καλύτερες συνθήκες» θα εξομαλύνουν τα «προβλήματα» και θα κατασιγάσουν την οργή όσων κατά καιρούς ξεσηκώνονται. Οι υπέρμαχοι όμως του εκσυγχρονισμού των φυλακών, της κατασκευής καινούργιων «σωφρονιστικών καταστημάτων» ώστε να επιτευχθεί η «αποσυμφόρηση», (κρατούνται 10.627 άνθρωποι, ενώ «θεωρητικά» χωρούν 6843), της αποποινικοποίησης «ήσσονος σημασίας αδικημάτων» δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα.

Οι ταπεινώσεις, οι βασανισμοί, οι κάθε είδους εξευτελισμοί, η νάρκωση και οι «ανεξήγητοι» θάνατοι είναι μέρος της ποινής που μετρούν οι κολασμένοι. Δεν αποτελούν μια ακόμη παραφωνία της δεισλειτουργίας του «συστήματος», δεν είναι το αποτέλεσμα κανενός είδους «τριτοκοσμικής» αντίληψης περί απονομής της δικαιοσύνης.

Είναι γεγονός ότι στην Αθήνα δεν κατέστη δυνατό να γίνει ούτε μια πορεία αλληλεγγύης είτε στο κέντρο της πόλης, είτε στον Κορυδαλλό όσο ακόμα διαρκούσε έστω η εστία εξέγερσης στο Μαλανδρίνο. Δεν μπόρεσε επίσης να δημιουργηθεί μία διαρκής εστία συσπείρωσης αλληλέγγυων ανθρώπων σ' όσα εξελίσσονταν σε 11 φυλακές. Και όλα αυτά σε μια ευρύτερη περίοδο κατά την οποία δεκάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους, ενώ οι συγκρούσεις κάθε εβδομάδα ταλαιπώρησαν επανειλημμένα το κράτος και τα όργανα του. Σε μια περίοδο όπου η συγκρουσιακή διάθεση ευρύτερων τμημάτων της κοινωνίας είναι διάχυτη και ικανή να εκφρασθεί σε πρώτη ευκαιρία.

Ως εκ τούτου εκφράσεις δυναμικών αντιδράσεων δεν θα πρέπει από μόνες τους να δημιουργούν ανενδοίαστα κλίμα ευφορίας. Κι αυτό μας αφορά όλους. Όσο επιτυχής και αν είναι η έκβασή τους.

Η εξάπλωση κάθε εξέγερσης είναι η φυσική της συνέχεια. Το ζητούμενο κάθε φορά για τους αλληλέγγυους παραμένει η ανάπτυξη και η σύνθεση εκείνων των συλλογικών δυνατοτήτων, η επιλογή εκείνων των μορφών αγώνα, που θα συμβάλλουν στην διάρκεια της «κρίσης» και στην όσο το δυνατόν δυσκολότερη αποσυμπίεση της από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς.

Οι εξεγέρσεις στα κολαστήρια του κράτους είναι κοινωνικά γεγονότα, κάτι που λαμβάνουν υπ' όψιν τους όσοι στέκονται αλληλέγγυοι, ανεξάρτητα από τις μορφές αγώνα που υιοθετούν. Γιατί, οι κραυγές ελευθερίας των βασανισμένων στα κρατικά μπουντρούμια που είναι ικανές να ξεσκίσουν τα σπλάχνα του κρατικού θηρίου δεν έχουν καμία σχέση με ψιθύρους αμνών.

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» **ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Γι' αυτό, θέλουμε και πάλι να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας και για την ενημέρωση μας, σχετικά με την κυκλοφορία και διανομή της εφημερίδας στην πόλη σας.

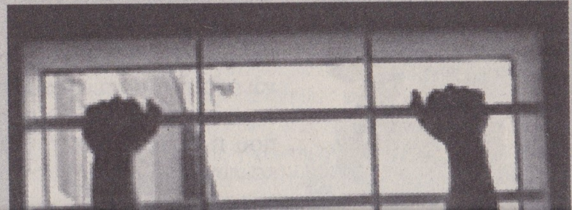
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν —χωρίς αντίτιμο— προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο **6973799207** ή μέσω του email:**diadromi@revolution.gr**

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΑΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΥΣ (ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥΣ) ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Αυξάνεται ο αριθμός των ανθρώπων που δολοφονούνται μέσα στα κρατικά κολαστήρια.

Στο διάστημα που έχει μεσολαβήσει από τον Απρίλιο του 2006 οι καταγραμμένοι θάνατοι - δολοφονίες στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων και στις φυλακές φτάνουν τους 20. Από τα τέλη Μαρτίου 2006, όπου τέσσερις κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού απανθρακώθηκαν μέσα στο κελί τους, τις δολοφονίες μεταναστών το Νοέμβριο και Δεκέμβριο στο αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας στην Αθήνα, έχουν μεσολαβήσει μια σειρά θανάτων από «παθολογικά αίτια». Ιδιαίτερα από τα τέλη Φεβρουαρίου μέχρι σήμερα άλλοι επτά νεκροί έχουν προστεθεί στον κατάλογο των κρατικών δολοφονιών: Στις 27 Φεβρουαρίου ο 52χρονος Νίκος Σιψάς στις δικαστικές φυλακές Ναυπλίου, το Μάρτιο πεθαίνει ένας κρατούμενος στις φυλακές Κομοτηνής, ενώ στο ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού «αυτοκτονεί» ο 15χρονος Πολωνός Ματιέα Ντομίντ και δύο μέρες αργότερα ο 30χρονος Νεκτάριος Τσολάκης, στις 2 Απριλίου ένας 26χρονος πεθαίνει στην αγροτική φυλακή

τικά αυτιά, δεν χρειάζεται κανενός είδους επιβεβαίωση από τον τάδε ή το δείνα ιατροδικαστή για τα «αίτια του θανάτου». Ούτε η επικύρωση από τους συγγενείς, οι οποίοι στις περισσότερες των περιπτώσεων βρίσκονται κάτω από το καθεστώς των έμμεσων απειλών κι εκβιασμών. Το γεγονός του θανάτου ενός ανθρώπου που βρίσκεται αιχμαλωτισμένος από τους κρατικούς δήμιους είναι κάτι που δεν χωρά επιβεβαιώσεις και αμφιβολίες. Όπως και το γεγονός πως οι θάνατοι στα κρατητήρια (αλλά κι έξω στους δρόμους) από ανεξήγητους «πόνους» και «πνευμονικά οιδήματα» είναι αποτελέσματα των απλόχερων «περιποιήσεων», που πολλές φορές δέχονται από τα κρατικά καθάρματα.

Ούτε είναι δυνατόν να θεωρούμε πως οι καταγγελίες και διαμαρτυρίες έχουν κάποια αποτελέσματα. Οι διαδικασίες που κινούνται μέσα στα πλαίσια «διαλόγου» με το κράτος είτε μέσω της αντιπροσώπευσης, είτε μέσω της «πολιτικής δράσης» και της «ελεγχόμενης πολιτικής βίας», ενισχύουν —άμεσα ή προοπτικά— το κράτος και τις δημοκρατικές λογικές, αφού τεχνικο-

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Διεθνές σεμινάριο για την... (άκουσον, άκουσον), καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος έγινε στην Αλεξανδρούπολη. Καταξιωμένες και τόσο χρήσιμες κοινωνικά οργανώσεις όπως η Εναλλακτική Έδρα του Συμφώνου Σταθερότητας για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη και το Προξενείο των ΗΠΑ στη Θεσσαλονίκη πήραν αυτή την ευγενή πρωτοβουλία να πληροφορήσουν όλους εμάς τους αδαείς πολίτες ότι η τρομοκρατία και τα ναρκωτικά είναι λέει «συγκοινωνούντα δοχεία»! Εννοούν μήπως τις φυτείες παπαρούνας στο Αφγανιστάν, τις οποίες φυλάνε οι νατοϊκοί; Εννοούν μήπως τις τεράστιες ποσότητες που διακινούν οι κρατικοί μηχανισμοί σε καθημερινή βάση; Όχι βέβαια. Εννοούν τους «τρομοκράτες», αυτούς που απειλούν την παγκόσμια ασφάλεια, σταθερότητα και ευημερία της κυριαρχίας. .

Κι εμείς που νομίζαμε ότι την παγκόσμια ευημερία την απειλούν οι πόλεμοι, η φτώχεια, η εξαθλίωση και η καταστροφή της φύσης. Τι άσχετοι που είμαστε! Ευτυχώς που ήρθε αυτό το διεθνές σεμινάριο να μας ανοίξει τα μάτια! Κι εμείς που νομίζαμε ότι την ευημερία την απειλούν αυτοί που διαχειρίζονται ομόλογα και καταληστεύουν τα ταμεία των ήδη καταληστεμένων εργαζομένων, αυτοί που επιβάλλουν φορολογίες και πρόστιμα και τέλη κάθε είδους.

Συζητήθηκε, λέει, επίσης η διακίνηση ανθρώπων που είναι, λέει, μάστιγα! Κι εμείς που νομίζαμε ότι μάστιγα είναι η ύπαρξη του κράτους, η διακίνηση σκλάβων κάθε είδους και χρώματος, καθημερινά, σε εργασιακά στρατόπεδα, σε στρατόπεδα μεταναστών, σε κρατητήρια, σε φυλακές και ψυχιατρεία. Αυτά μάλλον είναι παρεπόμενα της εξέλιξης...

Είναι τόσο αδύναμα όμως αυτά τα ευαγή ιδρύματα που χρειάζονται λέει περαιτέρω ενίσχυση, πληροφορίες και συνεργασία. Γιατί, όπως είπαν, το οργανωμένο έγκλημα παραφυλάει, είναι... οργανωμένο. Δεν είναι έγκλημα εναντίον ενός ατόμου, αλλά εναντίον της ανθρωπότητας.

Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι πόλεμοι στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τσετσενία, την Παλαιστίνη κι «όπου πατούν το πόδι τους» οι εξουσιαστικές ορδές είναι εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας! Πόσο λάθος είμαστε! Κι εμείς που νομίζαμε ότι ο νατοϊκός στρατός είναι οργανωμένος με σύγχρονα μέσα και τεχνολογίες για την εξόντωση ανθρώπων, όπως είναι και οι κάθε είδους μπάτσοι και δικαστές για τον ίδιο σκοπό, πόσο αφελείς φαίνεται είμαστε!

ΚΙ ΟΜΩΣ. Η ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ:

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΝ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΟΥΝ ΑΠΛΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ!

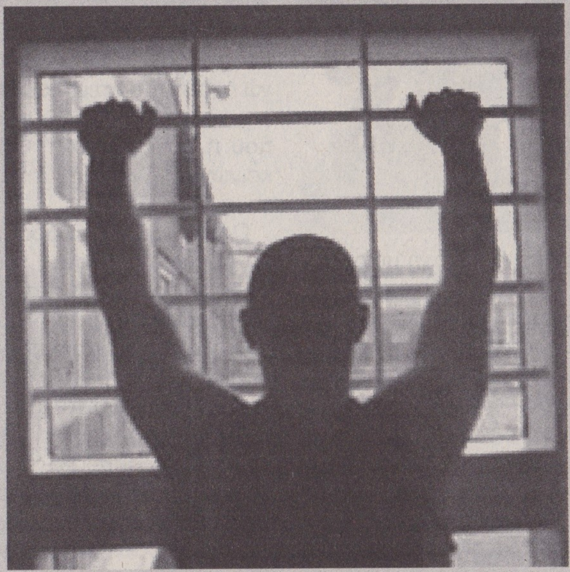
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Αυξάνεται ο αριθμός των ανθρώπων που δολοφονούνται μέσα στα κρατικά κολαστήρια.

Στο διάστημα που έχει μεσολαβήσει από τον Απρίλιο του 2006 οι καταγραμμένοι θάνατοι - δολοφονίες στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων και στις φυλακές φτάνουν τους 20. Από τα τέλη Μαρτίου 2006, όπου τέσσερις κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού απανθρακώθηκαν μέσα στο κελί τους, τις δολοφονίες μεταναστών το Νοέμβριο και Δεκέμβριο στο αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας στην Αθήνα, έχουν μεσολαβήσει μια σειρά θανάτων από «παθολογικά αίτια». Ιδιαίτερα από τα τέλη Φεβρουαρίου μέχρι σήμερα άλλοι επτά νεκροί έχουν προστεθεί στον κατάλογο των κρατικών δολοφονιών: Στις 27 Φεβρουαρίου ο 52χρονος Νίκος Σιψάς στις δικαστικές φυλακές Ναυπλίου, το Μάρτιο πεθαίνει ένας κρατούμενος στις φυλακές Κομοτηνής, ενώ στο ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού «αυτοκτονεί» ο 15χρονος Πολωνός Ματιέα Ντομίντ και δύο μέρες αργότερα ο 30χρονος Νεκτάριος Τσολάκης, στις 2 Απριλίου ένας 26χρονος πεθαίνει στην αγροτική φυλακή Αγιάς των Χανίων, στις 15 Απριλίου «αυτοκτονεί» ο 20χρονος Αλβανός Λεωνίδας Καλτσάς στα κρατητήρια του Α.Τ. των Λιοσίων (Ιλιον) και στις 19 Απριλίου ένας 45χρονος κρατούμενος αφήνει την τελευταία του πνοή στα κρατητήρια του τμήματος Μεταγωγών Θεσσαλονίκης όπου είχε μεταφερθεί από τις φυλακές Κομοτηνής.

Όμως εκτός απ' τους νεκρούς στις φυλακές και στα κρατητήρια, υπάρχουν οι νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων (όπως ο 35χρονος τσιγγάνος από το Δενδροπόταμο το περασμένα Χριστούγεννα), ειδικών φρουρών (όπως ο Μαραγκάκης στην Κρήτη), συνοριοφυλάκων, αλλά και τόσων άλλων ένοπλων συμμοριτών του κράτους και των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών.

Κάθε θάνατος φυλακισμένου είναι ένα κρατικό έγκλημα. Είναι μια δολοφονία που επιβεβαιώνει την κρατική κτηνωδία και την απομάκρυνση από την ανθρωπινότητα όλων αυτών που έχουν ε-

τικά αυτιά, δεν χρειάζεται κανενός είδους επιβεβαίωση από τον τάδε ή το δείνα ιατροδικαστή για τα «αίτια του θανάτου». Ούτε η επικύρωση από τους συγγενείς, οι οποίοι στις περισσότερες των περιπτώσεων βρίσκονται κάτω από το καθεστώς των έμμεσων απειλών κι εκβιασμών. Το γεγονός του θανάτου ενός ανθρώπου που βρίσκεται αιχμαλωτισμένος από τους κρατικούς δήμιους είναι κάτι που δεν χωρά επιβεβαιώσεις και αμφιβολίες. Όπως και το γεγονός πως οι θάνατοι στα κρατητήρια (αλλά κι έξω στους δρόμους) από ανεξήγητους «πόνους» και «πνευμονικά οιδήματα» είναι αποτελέσματα των απλόχερων «περιποιήσεων», που πολλές φορές δέχονται από τα κρατικά καθάρματα.

Ούτε είναι δυνατόν να θεωρούμε πως οι καταγγελίες και διαμαρτυρίες έχουν κάποια αποτελέσματα. Οι διαδικασίες που κινούνται μέσα στα πλαίσια «διαλόγου» με το κράτος είτε μέσω της αντιπροσώπευσης, είτε μέσω της «πολιτικής δράσης» και της «ελεγχόμενης πολιτικής βίας», ενισχύουν —άμεσα ή προοπτικά— το κράτος και τις δημοκρατικές λογικές, αφού τεχνικοποιούν και προσπαθούν να χαλιναγωγήσουν ή και να εκτονώσουν κάποιες φορές την κοινωνική οργή.

Αλλά έτσι τα εγκλήματα του κράτους και των οργάνων του θα συνεχίζονται. Άλλοτε θα περνούν μέσα από τις δικαστικές αίθουσες και τα εισαγγελικά και ανακριτικά γραφεία για να δικαιώσουν και να επιβραβεύσουν τους δολοφόνους-υπαλλήλους του κι άλλοτε θα χάνονται μέσα στην ανωνυμία και την σιωπή των κρατούντων κι όσων τους υπηρετούν.

Όμως, τέτοιες διαδικασίες και καταστάσεις, το μόνο που βοηθούν είναι στην πολύπλευρη επιβράβευση της κρατικής δικαιοσύνης που συνεχίζει το έργο της στο γνωστό μοτίβο του «Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει». Το «μονά ζυγά δικά τους» δεν μπορεί να ισχύσει, όταν η αντιμετώπιση των κάθε είδους κρατικών εγκλημάτων γίνεται με όρους κοινωνικού και αντικρατικού αγώνα. Όταν δεν αντιμετωπίζεται κάτω από το πρίσμα των, μικρής

πληροφορήσουν όλους εμάς τους αδαείς πολίτες ότι η τρομοκρατία και τα ναρκωτικά είναι λέει «συγκοινωνούντα δοχεία»! Εννοούν μήπως τις φυτείες παπαρούνας στο Αφγανιστάν, τις οποίες φυλάνε οι νατοϊκοί; Εννοούν μήπως τις τεράστιες ποσότητες που διακινούν οι κρατικοί μηχανισμοί σε καθημερινή βάση; Όχι βέβαια. Εννοούν τους «τρομοκράτες», αυτούς που απειλούν την παγκόσμια ασφάλεια, σταθερότητα και ευημερία της κυριαρχίας.

Κι εμείς που νομίζαμε ότι την παγκόσμια ευημερία την απειλούν οι πόλεμοι, η φτώχεια, η εξαθλίωση και η καταστροφή της φύσης. Τι άσχετοι που είμαστε! Ευτυχώς που ήρθε αυτό το διεθνές σεμινάριο να μας ανοίξει τα μάτια! Κι εμείς που νομίζαμε ότι την ευημερία την απειλούν αυτοί που διαχειρίζονται ομόλογα και καταληστεύουν τα ταμεία των ήδη καταληστεμένων εργαζομένων, αυτοί που επιβάλλουν φορολογίες και πρόστιμα και τέλη κάθε είδους.

Συζητήθηκε, λέει, επίσης η διακίνηση ανθρώπων που είναι, λέει, μάστιγα! Κι εμείς που νομίζαμε ότι μάστιγα είναι η ύπαρξη του κράτους, η διακίνηση σκλάβων κάθε είδους και χρώματος, καθημερινά, σε εργασιακά στρατόπεδα, σε στρατόπεδα μεταναστών, σε κρατητήρια, σε φυλακές και ψυχιατρεία. Αυτά μάλλον είναι παρεπόμενα της εξέλιξης...

Είναι τόσο αδύναμα όμως αυτά τα ευαγή ιδρύματα που χρειάζονται λέει περαιτέρω ενίσχυση, πληροφορίες και συνεργασία. Γιατί, όπως είπαν, το οργανωμένο έγκλημα παραφυλάει, είναι... οργανωμένο. Δεν είναι έγκλημα εναντίον ενός ατόμου, αλλά εναντίον της ανθρωπότητας.

Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι πόλεμοι στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τσετσενία, την Παλαιστίνη κι «όπου πατούν το πόδι τους» οι εξουσιαστικές ορδές είναι εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας! Πόσο λάθος είμαστε! Κι εμείς που νομίζαμε ότι ο νατοϊκός στρατός είναι οργανωμένος με σύγχρονα μέσα και τεχνολογίες για την εξόντωση ανθρώπων, όπως είναι και οι κάθε είδους μπάτσοι και δικαστές για τον ίδιο σκοπό, πόσο αφελείς φαίνεται είμαστε!

ΚΙ ΟΜΩΣ. Η ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ:

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΝ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΟΥΝ ΑΠΛΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ!

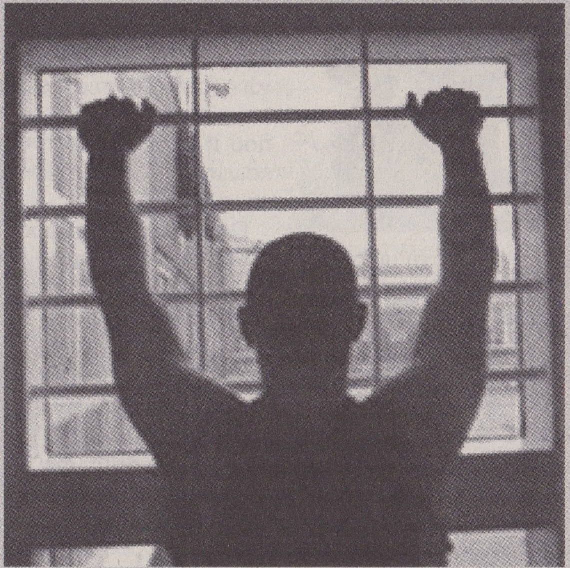
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Στις 15 Μάη συμπληρώνονται 22 χρόνια από την ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη όπου σκοτώθηκαν τρεις ασφαλίτες και ο κοινωνικός επαναστάτης, αντάρτης Χρήστος Τσουτσουβής. Δεν ξεχνάμε τους νεκρούς συντρόφους. Αυτούς που πάλεψαν για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και έπεσαν υπερασπιζόμενοι την ελευθερία. Συνεχίζουμε τη δράση μας μέχρι την καταστροφή του κράτους και κάθε εξουσίας.

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

κα αίτια». Ιδιαίτερα από τα τέλη Φεβρουαρίου μέχρι σήμερα άλλοι επτά νεκροί έχουν προστεθεί στον κατάλογο των κρατικών δολοφονιών: Στις 27 Φεβρουαρίου ο 52χρονος Νίκος Σιψάς στις δικαστικές φυλακές Ναυπλίου, το Μάρτιο πεθαίνει ένας κρατούμενος στις φυλακές Κομοτηνής, ενώ στο ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού «αυτοκτονεί» ο 15χρονος Πολωνός Ματιέα Ντομίντ και δύο μέρες αργότερα ο 30χρονος Νεκτάριος Τσολάκης, στις 2 Απριλίου ένας 26χρονος πεθαίνει στην αγροτική φυλακή Αγιάς των Χανίων, στις 15 Απριλίου «αυτοκτονεί» ο 20χρονος Αλβανός Λεωνίδας Καλτσάς στα κρατητήρια του Α.Τ. των Λιοσίων (Ιλιον) και στις 19 Απριλίου ένας 45χρονος κρατούμενος αφήνει την τελευταία του πνοή στα κρατητήρια του τμήματος Μεταγωγών Θεσσαλονίκης όπου είχε μεταφερθεί από τις φυλακές Κομοτηνής.

Όμως εκτός απ' τους νεκρούς στις φυλακές και στα κρατητήρια, υπάρχουν οι νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων (όπως ο 35χρονος τσιγγάνος από το Δενδροπόταμο τα περασμένα Χριστούγεννα), ειδικών φρουρών (όπως ο Μαραγκάκης στην Κρήτη), συνοριοφυλάκων, αλλά και τόσων άλλων ένοπλων συμμοριτών του κράτους και των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών.

Κάθε θάνατος φυλακισμένου είναι ένα κρατικό έγκλημα. Είναι μια δολοφονία που επιβεβαιώνει την κρατική κτηνωδία και την απομάκρυνση από την ανθρωπινότητα όλων αυτών που έχουν ενταχθεί στους θεσμούς και μηχανισμούς και υπηρετούν τις λογικές, τα συμφέροντα και τις εκάστοτε επιδιώξεις των εξουσιαστών και των εκμεταλλευτών.

Οι δολοφονημένοι στα κρατητήρια, στις φυλακές, στους στρατώνες, στα ψυχιατρεία, στους δρόμους, στους χώρους της μισθωτής δουλείας, (εκεί όπου οργιάζει η αυθαιρεσία, ο εκβιασμός και η συνεχής υποταγή στις θελήσεις των εκμεταλλευτών), στους αγρούς και τις λίμνες, στα καράβια και τα βουνά, στους ποταμούς, στα νοητά και ανόητα όρια που χαράζει η εξουσιαστική κι εκμεταλλευτική μανία, είναι η καθημερινή πραγματικότητα.

Όσο δεν μπορεί κανείς να κλείσει τα μάτια και να βουλώσει τα αυτιά του σε μια ξεκάθαρη δολοφονία από τα ένστολα καθάρματα του κράτους (π.χ. περίπτωση του Μιχάλη Καλτεζά), άλλο τόσο δεν μπορεί να διστάζει σ' αυτά που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως έμμεσα εγκλήματα (π.χ. η περίπτωση του 19χρονου από την Αλβανία), οι «τυχαίοι θάνατοι» και οι «αυτοκτονίες». Και εννοείται πως άλλη είναι η σημασία της «δολοφονίας» και άλλη αυτή της «αυτοκτονίας». Οπότε και ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε και δρούμε ενάντια στην κρατική θηριωδία καθορίζει και τις δραστηριότητες που θα αναπτυχθούν.

Όσο κι αν ηχεί με παράξενο τρόπο στα κάθε είδους δημοκρα-

είναι αποτελέσματα των απλοχέρων «περιποιήσεων», που πολλές φορές δέχονται από τα κρατικά καθάρματα.

Ούτε είναι δυνατόν να θεωρούμε πως οι καταγγελίες και διαμαρτυρίες έχουν κάποια αποτελέσματα. Οι διαδικασίες που κινούνται μέσα στα πλαίσια «διαλόγου» με το κράτος είτε μέσω της αντιπροσώπευσης, είτε μέσω της «πολιτικής δράσης» και της «ελεγχόμενης πολιτικής βίας», ενισχύουν —άμεσα ή προοπτικά— το κράτος και τις δημοκρατικές λογικές, αφού τεχνικοποιούν και προσπαθούν να χαλιναγωγήσουν ή και να εκτονώσουν κάποιες φορές την κοινωνική οργή.

Αλλά έτσι τα εγκλήματα του κράτους και των οργάνων του θα συνεχίζονται. Άλλοτε θα περνούν μέσα από τις δικαστικές αίθουσες και τα εισαγγελικά και ανακριτικά γραφεία για να δικαιώσουν και να επιβραβεύσουν τους δολοφόνους-υπαλλήλους του κι άλλοτε θα χάνονται μέσα στην ανωνυμία και την σιωπή των κρατούντων κι όσων τους υπηρετούν.

Όμως, τέτοιες διαδικασίες και καταστάσεις, το μόνο που βοηθούν είναι στην πολύπλευρη επιβράβευση της κρατικής δικαιοσύνης που συνεχίζει το έργο της στο γνωστό μοτίβο του «Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει». Το «μονά ζυγά δικά τους» δεν μπορεί να ισχύσει, όταν η αντιμετώπιση των κάθε είδους κρατικών εγκλημάτων γίνεται με όρους κοινωνικού και αντικρατικού αγώνα. Όταν δεν αντιμετωπίζεται κάτω από το πρίσμα των, μικρής ή μεγάλης κλίμακας, πολιτικών επιλογών και χειρισμών των εξουσιαστικών μηχανισμών διαμεσολάβησης και των αντίστοιχων ιδεολογικοπολιτικών επιχειρημάτων.

Είναι κανόνας, για όσους εμφορούνται από εξουσιαστικές λογικές, να χρησιμοποιούν τον άνθρωπο σαν αντικείμενο τόσο όταν είναι στη ζωή, όσο κι αφού πεθάνει. Κάθε κρατικό έγκλημα μπορεί να αποτελέσει αφορμή και μέσο για πολιτικά οφέλη από τους πρόθυμους «νεκρολάγνους» και διαχειριστές ζώντων και νεκρών συνειδήσεων αλλά και ανθρώπων: με αφετηρίες, «κάστρα», «επάλξεις», «επικράτειες», «φέουδα» και ειδικότητες.

Η δράση ενάντια σε οποιασδήποτε μορφής κρατική δολοφονία δεν μπορεί να αφήνει κανένός είδους ευκαιρία και δεν δίνει περιθώρια για καλλωπισμό των δραστών.

Η οργή υπάρχει και είναι λειτουργικό να εκφράζεται πηγαία, χωρίς τεχνικές και περιορισμούς. Για τους αναρχικούς κάθε τέτοιο γεγονός είναι μια ακόμα επιβεβαίωση της κρατικής θηριωδίας. Αυτό δεν σημαίνει πως θεωρείται «φυσιολογικό». Αντίθετα χρειάζονται άμεσες και δραστικές απαντήσεις δίχως την αναζήτηση των εγκρίσεων από τους τηλεορασόπληκτους χειροκροτητές. Το γεγονός μιλά από μόνο του και απαιτεί την άμεση σύμπραξη όσων εξακολουθούν να θεωρούν την ανθρώπινη υπό-

ναντίον της ανθρωπότητας.

Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι πόλεμοι στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τσετσενία, την Παλαιστίνη κι «όπου πατούν το πόδι τους» οι εξουσιαστικές ορδές είναι εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας! Πόσο λάθος είμαστε! Κι εμείς που νομίζαμε ότι ο νατοϊκός στρατός είναι οργανωμένος με σύγχρονα μέσα και τεχνολογίες για την εξόντωση ανθρώπων, όπως είναι και οι κάθε είδους μπάτσοι και δικαστές για τον ίδιο σκοπό, πόσο αφελείς φαίνεται είμαστε!

ΚΙ ΟΜΩΣ. Η ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ:

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΝ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΟΥΝ ΑΠΛΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ!

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Στις 15 Μάη συμπληρώνονται 22 χρόνια από την ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη όπου σκοτώθηκαν τρεις ασφαλήτες και ο κοινωνικός επαναστάτης, αντάρτης Χρήστος Τσουτσουβής.
Δεν ξεχνάμε τους νεκρούς συντρόφους. Αυτούς που πάλεψαν για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και έπεσαν υπερασπιζόμενοι την ελευθερία .
Συνεχίζουμε τη δράση μας μέχρι την καταστροφή του κράτους και κάθε εξουσίας.

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

σταση ως την πλέον σημαντική. Για τους αναρχικούς ο θάνατος και η ζωή των ανθρώπων δεν υποτάσσονται σε πολιτικές σκοπιμότητες ικανών ή ανίκανων (δεν έχει και τόση σημασία) τεχνικών της εξουσίας. Δεν μπορούμε να διανοηθούμε πως οι άνθρωποι —και πολύ περισσότερο οι δολοφονημένοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο από τους κρατιστές— θα μπορούν να υποστούν διαβάθμιση, ούτε να κατηγοριοποιηθούν, αφού τέτοιες καταστάσεις σχετίζονται με εξουσιαστικές αντιλήψεις και πρακτικές. Η ανθρώπινη, η κοινωνική οργή είναι αδάμαστη. Δεν κάνει υποχωρήσεις και δεν πολιτικολογεί. Ακολουθεί τις ασυμβίβαστες πρακτικές και δεν επιζητά να υποκαταστήσει ή να βελτιώσει λογικές και πρακτικές αριστερών καταβολών, πρόσφορες, άλλωστε, σε κάθε ζήτηση.

Για τους αναρχικούς, οι ορίζοντες της δράσης και της αλληλοβοήθειας, της συνεννόησης, της σύνθεσης και της αδιάλλακτης σύγκρουσης με το κράτος και τους μηχανισμούς του, παραμένουν ανοικτοί, ιδιαίτερα σε καταστάσεις όπου η κρατική εγκληματικότητα παίρνει διαστάσεις, προκαλώντας και δοκιμάζοντας ανοχές και διαθέσεις.

Η.Α.

...«ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ»...

...οι ταραξίες των γηπέδων, ο αθλητικός πολιτισμός και η αποστείρωση του «προβλήματος»

Η δολοφονία του Φιλόπουλου στην Παιανία, ύστερα από προαποφασισμένη άγρια συμπλοκή που οργάνωσαν οπαδοί του Παναθηναϊκού και του Ολυμπιακού, έφερε για μιαν ακόμη φορά στο προσκήνιο την βία των γηπέδων, τις ατέρμονες συζητήσεις για τους χούλιγκαν, τους συνδέσμους, την κοινωνική βία και όχι μόνο.

Για μιαν ακόμη φορά στο στόχαστρο οι νέοι που συγκρούονται στους δρόμους, αυτή τη φορά υποτίθεται απλά για το χρώμα ενός κασκόλ. Και η επίθεση ενάντια τους απ' όλους, δημοσιογράφους, κατασταλτικές δυνάμεις, ψυχολόγους και ειδικούς, ευκολότερη. Με την κοινωνική απαξία να θεωρείται δεδομένη, αλλά και την υποκρισία να περισσεύει.

Αλλά ας δούμε, πιο συγκεκριμένα, ορισμένα πράγματα μη θεωρώντας ότι μπορούμε βέβαια να καλύψουμε όσα θα θέλαμε.

Κατ' αρχήν, θα τονίσουμε ότι ένα πλήθος νέων, σπρωγμένο κακήν κακώς έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία, αφού πλέον οι κρατικοί διαχειριστές δεν ενδιαφέρονται για την προβολή μιας πλασματικής εικόνας της ανεργίας, αποτελεί προ καιρού ένα εκρηκτικό κοινωνικό δυναμικό. Η αδυναμία της αριστεράς να ενσωματώσει την κοινωνική τους οργή, η απομάκρυνση και η καχυποψία τους απέναντι σε κάθε κομματική λογική ανοίγουν όλο και περισσότερο τον δρόμο της βίαιης εισόδου στο προσκήνιο. Στους νέους αυτούς συγκαταλέγονται ήδη παιδιά μεταναστών που ήδη έχουν ενσωματωθεί με τους «τυπικούς» όρους τουλάχιστον.

Το γεγονός ότι τεράστια οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, που διαπλέκονται εδώ και δεκαετίες με τον χώρο των ΜΜΕ, θεωρούν ασπίδα προστασίας και κάλυψης τους «περήφανους λαούς των πάλαι ποτέ ιστορικών ποδοσφαιρικών συλλόγων», δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν και ίσως είναι περιττό να αναφερθεί κανείς διεξοδικότερα σ' αυτό.

Θα σημειώσουμε, όμως, ότι στις 25-1-2007 η ναυαρχίδα του ΟΠΑΠ, το Πάμε Στοίχημα, περνάει στα χέρια της Ιντραλότ του Κόκκαλη, στον οποίο ήδη είχε δωρίσει το κράτος, μέσω της κυ-

πραγματικότητα δεν πρόκειται να κλείσει κανένας σύνδεσμος. Θα αποκοπούν και θα απομονωθούν από τον αθλητικό χώρο. Το βασικό σχέδιο σε εφαρμογή, το αγγλικό μοντέλο είναι εδώ πλέον. Η γκετοποίηση στην πράξη. Οι περισσότεροι σύνδεσμοι θα μετατραπούν σε λέσχες, που τα μέλη τους θα μπορούν να βολτάρουν και να παίζουν ξύλο ελεύθερα στις γειτονιές, αρκεί να είναι μακριά από τα γήπεδα. Το είπε άλλωστε ξεκάθαρα και ο υφυπουργός αθλητισμού: οι σύνδεσμοι μετατρέπονται πλέον σε περιπατητικούς συλλόγους»[3].

Είναι σαφής, λοιπόν, η σκοπιμότητα του διαχωρισμού της βίας εντός και εκτός των γηπέδων. Τα μέτρα έρχονται εκτός των άλλων για να προετοιμάσουν και να εξασφαλίσουν αυτόν τον διαχωρισμό.

Όμως, η εγκατάσταση του Μεγάλου Αδελφού στα γήπεδα, τα ονομαστικά εισιτήρια, η ελεγχόμενη πώλησή τους και η γενικότερη κατασταλτική αντιμετώπιση των ταραξιών των γηπέδων με την επιβολή ιδιώνυμου, με δεδομένο ότι δεν θα χορηγούνται αναστολές σ' όσους συλλαμβάνονται, δείχνει και τους γενικότερους κρατικούς προσανατολισμούς. Η απαξίωση της νεολαίας των γηπέδων που τα σπάει και συγκρούεται με τις αστυνομικές δυνάμεις, καλλιεργεί το έδαφος για την κοινωνική αποδοχή κάθε μέτρου, όσο «ακραίου» και αν φαίνεται, για την καταπολέμηση του «κακού» που παρατράβηξε.

Η αντιμετώπιση των χούλιγκανς από την Γιούροπολ, με τον έλεγχο και την απαγόρευση της μετακίνησης οπαδών μεγάλων ευρωπαϊκών ποδοσφαιρικών συλλόγων προηγήθηκε, δοκιμάστηκε για να εφαρμοστεί αργότερα στους «βίαιους διαδηλωτές» ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, είτε σε συνόδους της ΕΕ, όπως αυτή στην Νίκαια, είτε αργότερα των G8 στην Γένοβα.

Και όμως, χρόνια αργότερα, στα πρόσφατα γεγονότα της Κατάνια στην Ιταλία, όπου στο σικελικό ντέρμπι οι συμπλοκές μεταφέρονται από το γήπεδο στους δρόμους με άγριες συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις κατά τις οποίες πυρπολείται περιπολικό και σκοτώνεται ένας μπάτσος, υπάρχουν αναφορές ότι οπαδοί της Κατάνια φώναζαν ότι πήραν εκδίκηση για την δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι στη Γένοβα το 2001.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μ. Βρετανία ψηφίστηκε νόμος που επιτρέπει την αφαίρεση των διαβατηρίων από χούλιγκαν και «ύποπτους» με-

συγχρονισμένο με την «λαϊκή κουλτούρα». Χτίστηκαν νέα στάδια που σε πολλές περιπτώσεις οι κατασκευές τους αναφέρονταν ευθέως στην ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Η εμφάνιση, βέβαια, των οπαδών ενθάρρυνε κατά τους φασίστες τον «ηλίθιο τοπικισμό», αφού θεωρούσαν ότι έρχονταν σε αντίφαση με τον ριζοσπαστικό εθνικισμό, που βρισκόταν στην καρδιά του πολιτικού σχεδίου του Μουσολίνι.

Αρκετές δεκαετίες αργότερα, και ενώ σημαντικές συνιστώσες της κυριαρχίας έχουν δεσμευτεί να ενσωματώσουν τις εθνικές τους «ταυτότητες» στο ευρύτερο πλαίσιο της ΕΕ, στη Βρετανία αρθρογράφος της εφημερίδας Independent παρατηρεί, μ' αφορμή τον Χρυσό Ιωβηλαίο (των πενήντα χρόνων) από την ενθρόνιση της βασίλισσας, τα επικριτικά σχόλια για την εμφάνιση κάμποσων σημαιών: «ο πατριωτισμός είναι φτηνός, σαν τα χάρτινα σουβέρ και τις λιπαρές δίαιτες». Γιατί;

Γιατί πολύ απλά ένας άγγλος έξω από ιρλανδική παμπ είναι γενναίος οπαδός, όμως και ένας, λίαν συντόμως, βαριά τραυματισμένος άγγλος. Καταλανός που θα ανεμίσει περήφανα το μπορντό - μπλε κασκόλ του σε κεντρικό δρόμο της Μαδρίτης θα γίνει αγνοούμενος οπαδός της Μπαρτσελόνα.

Για άλλους εκφράζονται «απλές αξίες», για άλλους σύνθετα «εθνικά ζητήματα» και για άλλους εκφράζεται η βία μιας νεολαίας, που δεν έχει να χάσει απολύτως τίποτα πυρπολώντας όποτε της δοθεί ευκαιρία είτε τον λαμπερό κόσμο που αντικρίζει μόνο μέσα από ιλουστρασιόν περιοδικά, είτε το γκρίζο περιβάλλον στο οποίο φυτοζωεί.

Από τις φαβέλες του Ρίο μέχρι τα «κακόφημα» παρισινά ή λονδρέζικα προάστια και το φτωχό ιταλικό νότο, οι «συμμορίες» των νέων θα συνεχίζουν να συναντιούνται σαν σκιές για να εξολοθρεύσουν τον «αντίπαλο», να ελέγξουν τους δρόμους και την μικροδιακίνηση ναρκωτικών ή να συγκρουστούν με τις αστυνομικές δυνάμεις. Έγχρωμοι ή «λευκοί αράπηδες» που δίνουν ραντεβού το σαββατόβραδο έξω από μια παμπ λιωμένοι από το φτηνό αλκοόλ ή σε μια εγκαταλελειμμένη αλάνα, εκτός των τειχών της ευημερίας, της τάξης και της ασφάλειας που προστατεύουν πλέον στρατοί από ιδιωτικούς φύλακες. Και τέλος νεοναζί που κρατούν σβάστικες μαζί με φωτογραφίες του Τσε, για να μαχαιρώσουν λίγο αργότερα μετανάστες.

«μπορούν» και «πρέπει» να καταπολεμηθούν. Για την «διαφθορά», το ξέπλυμα του «βρώμικου» χρήματος, τις διατεταγμένες διαιτησίες ή το ντοπάρισμα που μπορεί τουλάχιστον να περιοριστούν, για το «ήθος», τις «αξίες», τον «παιδευτικό χαρακτήρα», και ακόμα τα ιδανικά της «αγνότητας και της ειρήνης» που πρέπει να προβάλλονται και άλλες τέτοιες φαιδρότητες.

Στόχος, βέβαια, δεν είναι άλλος πάρα η εξασφάλιση της αρμονικής συνεργασίας και συναίνεσης στην ολοκληρωτική επικράτηση της μυθολογίας περί διάστασης του «αθλητικού πολιτισμού» και των πολιτικών, οικονομικών και άλλων συμφερόντων που συνδέονται δήθεν παρά φύσιν μ' αυτόν[4].

Μια μυθολογία που φροντίζουν ν' αφήνουν ανέγγιχτη παράγοντες, αθλητικογράφοι, διανοούμενοι της αριστεράς και ψυχολόγοι[5], εθελοντές και μη, κοινοβουλευτικές επιτροπές, ομοσπονδίες, χορηγοί και καλλιτέχνες, που αναπαλαιώνουν με ζέση κάθε φορά τα τυχόν χαλάσματα. Όλοι αυτοί που συστρατεύονται όταν ο συγκεκριμένος θεσμός περνάει κάποια «κρίση»: «Πολύ θα θέλαμε οι εξυμνητές της «αθλητικής συντροφικότητας», που διακήρυξαν σε όλους τους τόνους ότι ο αθλητισμός διέθετε ιδιότητες ειρήνευσης και ενσωμάτωσης, να μας εξηγήσουν γιατί η γενικευμένη ανταγωνιστική πρακτική καταλήγει στις «υποβαθμισμένες συνοικίες» σε ένα είδος ύπουλου εμφυλίου πολέμου με τις ρατσιστικές προσβολές του, τις προμελετημένες επιθέσεις του, τις αιματηρές βεντέτες του;»[6]

Οι «παρεκκλίσεις»[7] για όλους αυτούς πρέπει να παραμένουν παρεκκλίσεις, οι εκτροχιασμοί δεν πρέπει ποτέ να σημαίνουν και την απόσυρση του βαγονιού... Το κόστος θα ήταν ανυπολόγιστο.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Βήμα 7-4-2007, «Σύμφωνα με την εικόνα που έχει συνθέσει η ΕΛ.ΑΣ. για το μακελειό της Παιανίας η αιματηρή σύγκρουση οργανώθηκε από τρεις αρχιχούλιγκαν, που έχουν στενούς δεσμούς με την ΠΑΕ Ολυμπιακός. Ο ένας είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, ο άλλος υπάλληλος της «Θρύλος ΑΕ» και ο τρίτος υπάλληλος στο γήπεδο Καραϊσκάκη».

2. Ιστοσελίδα Paokg4, 2-4-2007, «Όταν εξαφανισθεί κάθε ίχνος βίας στις κερκίδες των γηπέδων, τότε θα εφαρμοστεί πανηγυρικά αυτό που στην κεντρική σελίδα του Paokg4 αναφέρεται ως Αγγλικό μοντέλο. Είναι ένα μοντέλο που αντί για τραυματίες έχει νε-

ατέρμονες συζητήσεις για τους χούλιγκαν, τους συνδέσμους, την κοινωνική βία και όχι μόνο.

Για μιαν ακόμη φορά στο στόχαστρο οι νέοι που συγκρούονται στους δρόμους, αυτή τη φορά υποτίθεται απλά για το χρώμα ενός κασκόλ. Και η επίθεση ενάντια τους απ' όλους, δημοσιογράφους, κατασταλτικές δυνάμεις, ψυχολόγους και ειδικούς, ευκολότερη. Με την κοινωνική απαξία να θεωρείται δεδομένη, αλλά και την υποκρισία να περισσεύει.

Αλλά ας δούμε, πιο συγκεκριμένα, ορισμένα πράγματα μη θεωρώντας ότι μπορούμε βέβαια να καλύψουμε όσα θα θέλαμε.

Κατ' αρχήν, θα τονίσουμε ότι ένα πλήθος νέων, σπρωγμένο κακήν κακώς έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία, αφού πλέον οι κρατικοί διαχειριστές δεν ενδιαφέρονται για την προβολή μιας πλασματικής εικόνας της ανεργίας, αποτελεί προ καιρού ένα εκρηκτικό κοινωνικό δυναμικό. Η αδυναμία της αριστεράς να ενσωματώσει την κοινωνική τους οργή, η απομάκρυνση και η καχυποψία τους απέναντι σε κάθε κομματική λογική ανοίγουν όλο και περισσότερο τον δρόμο της βίαιης εισόδου στο προσκήνιο. Στους νέους αυτούς συγκαταλέγονται ήδη παιδιά μεταναστών που ήδη έχουν ενσωματωθεί με τους «τυπικούς» όρους τουλάχιστον.

Το γεγονός ότι τεράστια οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, που διαπλέκονται εδώ και δεκαετίες με τον χώρο των ΜΜΕ, θεωρούν ασπίδα προστασίας και κάλυψης τους «περήφανους λαούς των πάλαι ποτέ ιστορικών ποδοσφαιρικών συλλόγων», δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν και ίσως είναι περιττό να αναφερθεί καλύτερα διεξοδικότερα σ' αυτό.

Θα σημειώσουμε, όμως, ότι στις 25-1-2007 η ναυαρχίδα του ΟΠΑΠ, το Πάμε Στοίχημα, περνάει στα χέρια της Ιντραλότ του Κόκκαλη, στον οποίο ήδη είχε δωρίσει το κράτος, μέσω της κυβέρνησης Σημίτη, το στάδιο Καραϊσκάκη για 49 χρόνια, ενώ και οι κατηγορίες για κατασκοπεία όχι μόνο παραγράφηκαν δια μαγείας λίγο πριν το «σκάνδαλο» των υποκλοπών, αλλά και δεν τις μνημονεύει πλέον κανείς, ούτε για τα μάτια του κόσμου.

Θα θυμίσουμε ότι ο καναλάρχης Κυριακού αναδείχθηκε συναινετικά από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ πρόεδρος της Ελληνικής Ολυμπιακής Επιτροπής, παρ' όλες τις δικαστικές αποφάσεις για τα αυθαίρετα του Πανελληνίου. Και ακόμη ότι η υπερχρεωμένη ΕΡΤ έγινε χορηγός των Κόκκαλη και Βαρδινογιάννη, αφού, με συμφωνίες του 2006, κατέβαλλε υπερδιπλάσια ποσά από τα ιδιωτικά κανάλια για να μεταδίδει τους αγώνες των ομάδων τους. Όσο για τα επίσημα οικονομικά των ΠΑΕ της Σούπερ Λίγκα; Εδώ πρόκειται για ένα ακόμη οικονομικό θαύμα. 204.355.194 ευρώ, όταν το μετοχικό κεφάλαιο των 16 ΠΑΕ αγγίζει τα 130 εκατ. ευρώ.

Δεν αγνοεί, λοιπόν, κανείς γιατί οι οπαδικοί στρατοί οργανώθηκαν, γιγαντώθηκαν και συ-

τητικούς συλλόγους»[3].

Είναι σαφής, λοιπόν, η σκοπιμότητα του διαχωρισμού της βίας εντός και εκτός των γηπέδων. Τα μέτρα έρχονται εκτός των άλλων για να προετοιμάσουν και να εξασφαλίσουν αυτόν τον διαχωρισμό.

Όμως, η εγκατάσταση του Μεγάλου Αδελφού στα γήπεδα, τα ονομαστικά εισιτήρια, η ελεγχόμενη πώλησή τους και η γενικότερη κατασταλτική αντιμετώπιση των ταραξιών των γηπέδων με την επιβολή ιδιώνυμου, με δεδομένο ότι δεν θα χορηγούνται αναστολές σ' όσους συλλαμβάνονται, δείχνει και τους γενικότερους κρατικούς προσανατολισμούς. Η απαξίωση της νεολαίας των γηπέδων που τα σπάει και συγκρούεται με τις αστυνομικές δυνάμεις, καλλιεργεί το έδαφος για την κοινωνική αποδοχή κάθε μέτρου, όσο «ακραίου» και αν φαίνεται, για την καταπολέμηση του «κακού» που παρατράβηξε.

Η αντιμετώπιση των χούλιγκανς από την Γιούροπολ, με τον έλεγχο και την απαγόρευση της μετακίνησης οπαδών μεγάλων ευρωπαϊκών ποδοσφαιρικών συλλόγων προηγήθηκε, δοκιμάστηκε για να εφαρμοστεί αργότερα στους «βίαιους διαδηλωτές» ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, είτε σε συνόδους της ΕΕ, όπως αυτή στην Νίκαια, είτε αργότερα των G8 στην Γένοβα.

Και όμως, χρόνια αργότερα, στα πρόσφατα γεγονότα της Κατάνια στην Ιταλία, όπου στο σικελικό ντέρμπι οι συμπλοκές μεταφέρονται από το γήπεδο στους δρόμους με άγριες συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις κατά τις οποίες πυρπολείται περιπολικό και σκοτώνεται ένας μπάτσος, υπάρχουν αναφορές ότι οπαδοί της Κατάνια φώναζαν ότι πήραν εκδίκηση για την δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι στη Γένοβα το 2001.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μ. Βρετανία ψηφίστηκε νόμος που επιτρέπει την αφαίρεση των διαβατηρίων από χούλιγκαν και «ύποπτους» μετά τα επεισόδια σε παιχνίδια αγγλικών ομάδων το 2000 στην Κωνσταντινούπολη, που είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο δύο οπαδών της Λιντς από τούρκους οπαδούς της Γαλατά Σεράι.

Η κατάσχεση διαβατηρίων και αστυνομικών ταυτοτήτων προβλέπεται και στη Γερμανία, όπου η προεκλογική εκστρατεία για τις βουλευτικές εκλογές του 2006 ξεκίνησε με τον Γιόσκα Φίσερ, υπουργό Εξωτερικών να μοιράζει ποδοσφαιρικές μπάλες σε παιδιά σηκώνοντας τον αντίχειρα σε ένδειξη νίκης. Ο Γιούργκεν Κλίνζμαν προπονητής της γερμανικής εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου ήδη από τις εκλογές του 2002 είχε υποστηρίξει ότι πρέπει να δοθεί και «δεύτερο ημίχρονο» στο Γκέρχαρντ Σρέντερ.

Τα πολιτικά σποτ δεν έκρυβαν ούτε στιγμή τον ενθουσιασμό των εμπνευστών τους για το γεγονός ότι τα δύο «μεγάλα» γεγονότα, εκλογές και παγκόσμιο κύπελλο, συμπίπτουν χρονικά: «Τα πράγματα αλλάζουν στη Γερμανία». Ο ενθουσιασμός έπρεπε να μεταδοθεί και το σύνθημα να «χωθεί» για τα καλά στο μυαλό των

σμεύεται να ενσωματώσουν τις εθνικές τους «ταυτότητες» στο ευρύτερο πλαίσιο της ΕΕ, στη Βρετανία αρθρογράφος της εφημερίδας Independent παρατηρεί, μ' αφορμή τον Χρυσό Ιωβηλαίο (των πενήντα χρόνων) από την ενθρόνιση της βασίλισσας, τα επικριτικά σχόλια για την εμφάνιση κάμποσων σημαιών: «ο πατριωτισμός είναι φτηνός, σαν τα χάρτινα σουβέρ και τις λιπαρές δίαιτες». Γιατί;

Γιατί πολύ απλά ένας άγγλος έξω από ιρλανδική παμπ είναι γενναίος οπαδός, όμως και ένας, λίαν συντόμως, βαριά τραυματισμένος άγγλος. Καταλανός που θα ανεμίσει περήφανα το μπορντό - μπλε κασκόλ του σε κεντρικό δρόμο της Μαδρίτης θα γίνει αγνοούμενος οπαδός της Μπαρτσελόνα.

Για άλλους εκφράζονται «απλές αξίες», για άλλους σύνθετα «εθνικά ζητήματα» και για άλλους εκφράζεται η βία μιας νεολαίας, που δεν έχει να χάσει απολύτως τίποτα πυρπολώντας όποτε της δοθεί ευκαιρία είτε τον λαμπερό κόσμο που αντικρίζει μόνο μέσα από ιλουστρασιόν περιοδικά, είτε το γκρίζο περιβάλλον στο οποίο φυτοζωεί.

Από τις φαβέλες του Ρίο μέχρι τα «κακόφημα» παρισινά ή λονδρέζικα προάστια και το φτωχό ιταλικό νότο, οι «συμμορίες» των νέων θα συνεχίζουν να συναντιούνται σαν σκιές για να εξολοθρεύσουν τον «αντίπαλο», να ελέγξουν τους δρόμους και την μικροδιακίνηση ναρκωτικών ή να συγκρουστούν με τις αστυνομικές δυνάμεις. Έγχρωμοι ή «λευκοί αράπηδες» που δίνουν ραντεβού το σαββατόβραδο έξω από μια παμπ λιωμένοι από το φτηνό αλκοόλ ή σε μια εγκαταλελειμμένη αλάνα, εκτός των τειχών της ευημερίας, της τάξης και της ασφάλειας που προστατεύουν πλέον στρατοί από ιδιωτικούς φύλακες. Και τέλος νεοναζί που κρατούν σβάστικες μαζί με φωτογραφίες του Τσε, για να μαχαιρώσουν λίγο αργότερα μετανάστες.

Η Κολομβία είναι η χώρα που εκτελέστηκε ο Εσκομπάρ ένας παίκτης που «τόλμησε» να χάσει ένα πέναλτι στο Μουντιάλ των ΗΠΑ, ενώ την ίδια περίοδο αρχηγός της εθνικής ομάδας ήταν ο Βαλντεράμα ο οποίος στους διεθνείς αγώνες απειλούσε με περίστροφο τους παίκτες, που δεν υπάκουαν στις εντολές του. Οι οπαδοί υπόκεινται σε ελέγχους οπλοφορίας, αλλά παρ' όλα αυτά κάθε φορά που η Independente Santa Fe βάζει γκολ εναντίον της Deportivo Cali όλο και κάποιος πανηγυρικός πυροβολισμός θα πέσει στις κερκίδες.

Σ' ένα αγώνα μεταξύ Βάσκο ντα Γκάμα και Κορίνθιανς το 1994 ο επόπτης σφυρίζει οφσάιντ. Οι γηπεδούχοι ουρλιάζουν. Ο επόπτης τους αγνοεί. Λίγα λεπτά αργότερα δίπλα στην πλάγια γραμμή του γηπέδου έχει ανοίξει ένας κρατήρας βάθους 50 εκατοστών και ο επόπτης κείται ως εκ θαύματος ελαφρά τραυματισμένος από το αναπιναγμένο χώμα. Ο υπαίτιος οπαδός ξανακάθεται στη θέση του τυλίγοντας όλο φυσικότητα το αντιαρματικό μπαζούκας στη σακού-

θολογίας περί διάστασης του «αθλητικού πολιτισμού» και των πολιτικών, οικονομικών και άλλων συμφερόντων που συνδέονται δήθεν παρά φύσιν μ' αυτόν[4].

Μια μυθολογία που φροντίζουν ν' αφήνουν ανέγγιχτη παράγοντες, αθλητικογράφοι, διανοούμενοι της αριστεράς και ψυχολόγοι[5], εθελοντές και μη, κοινοβουλευτικές επιτροπές, ομοσπονδίες, χορηγοί και καλλιτέχνες, που αναπαλαιώνουν με ζέση κάθε φορά τα τυχόν χαλάσματα. Όλοι αυτοί που συστρατεύονται όταν ο συγκεκριμένος θεσμός περνάει κάποια «κρίση»: «Πολύ θα θέλαμε οι εξυμνητές της «αθλητικής συντροφικότητας», που διακηρύζαν σε όλους τους τόνους ότι ο αθλητισμός διέθετε ιδιότητες ειρήνευσης και ενσωμάτωσης, να μας εξηγήσουν γιατί η γενικευμένη ανταγωνιστική πρακτική καταλήγει στις «υποβαθμισμένες συνοικίες» σε ένα είδος ύπουλου εμφυλίου πολέμου με τις ρατσιστικές προσβολές του, τις προμελετημένες επιθέσεις του, τις αιματηρές βεντέτες του;»[6]

Οι «παρεκκλίσεις»[7] για όλους αυτούς πρέπει να παραμένουν παρεκκλίσεις, οι εκτροχιασμοί δεν πρέπει ποτέ να σημαίνουν και την απόσυρση του βαγονιού... Το κόστος θα ήταν ανυπολόγιστο.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Βήμα 7-4-2007, «Σύμφωνα με την εικόνα που έχει συνθέσει η ΕΛ.ΑΣ. για το μακελειό της Παιανίας η αιματηρή σύγκρουση οργανώθηκε από τρεις αρχιχούλιγκαν, που έχουν στενούς δεσμούς με την ΠΑΕ Ολυμπιακός. Ο ένας είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, ο άλλος υπάλληλος της «Θρύλος ΑΕ» και ο τρίτος υπάλληλος στο γήπεδο Καραϊσκάκη».

2. Ιστοσελίδα Paokg4, 2-4-2007, «Όταν εξαφανισθεί κάθε ίχνος βίας στις κερκίδες των γηπέδων, τότε θα εφαρμοστεί πανηγυρικά αυτό που στην κεντρική σελίδα του Paokg4 αναφέρεται ως Αγγλικό μοντέλο. Είναι ένα μοντέλο που αντί για τραυματίες έχει νεκρούς, αντί για πλαστικά μπουκάλια έχει μαχαίρια και πεδίο δράσης των θερμοκέφαλων δεν είναι τα απαγορευμένα για αυτούς γήπεδα, αλλά τα χωράφια και τα γκέτο των πόλεων».

3. ό.π.

4. Le Monde, 16-3-1999, «Ένας ποδοσφαιρικός αγώνας για το πρωτάθλημα της Νότιας Γαλλίας καταλήγει σε μάχη κατά παράταξη. Έντεκα τραυματίες σε χωριό του Ζερ. Η ατμόσφαιρα βίας και μίσους στους αγώνες του πρωταθλήματος αυξάνεται εδώ και τρία-τέσσερα χρόνια, χωρίς ο ρατσισμός να είναι πάντα η αιτία».

5. Πολίτης, Λίζα Βάρβογλη, ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια, «Οι χούλιγκανς έχουν προδιάθεση να βλέπουν απειλητικές τάσεις εκεί που άλλοι δεν τις διακρίνουν, όπως σε βλέμματα, σχόλια και στη γλώσσα του σώματος των διπλανών τους, πράγμα που αποτελεί το υπόβαθρο για βιαιοπραγίες. Μόλις αρχίσουν οι βιαιοπραγίες, η «κολλητικότητα» τους επηρεάζει το πλήθος [...] Ένα πολύ μικρό επεισόδιο μπορεί να επιφέρει θεαματικά αποτελέσματα, σε σχέση με το τι θα γινόταν στην κανονική ζωή, γιατί οι άνθρωποι δεν φέρονται κανονικά».

6. Jean Marie Brohm, Καθηγητής Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Montpellier-III

δρόμο της βίαιης εισόδου στο προσκήνιο. Στους νέους αυτούς συγκαταλέγονται ήδη παιδιά μεταναστών που ήδη έχουν ενσωματωθεί με τους «τυπικούς» όρους τουλάχιστον.

Το γεγονός ότι τεράστια οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, που διαπλέκονται εδώ και δεκαετίες με τον χώρο των ΜΜΕ, θεωρούν ασπίδα προστασίας και κάλυψης τους «περήφανους λαούς των πάλαι ποτέ ιστορικών ποδοσφαιρικών συλλόγων», δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν και ίσως είναι περιττό να αναφερθεί κανείς διεξοδικότερα σ' αυτό.

Θα σημειώσουμε, όμως, ότι στις 25-1-2007 η ναυαρχίδα του ΟΠΑΠ, το Πάμε Στοίχημα, περνάει στα χέρια της Ιντραλότ του Κόκκαλη, στον οποίο ήδη είχε δωρίσει το κράτος, μέσω της κυβέρνησης Σημίτη, το στάδιο Καραϊσκάκη για 49 χρόνια, ενώ και οι κατηγορίες για κατασκοπεία όχι μόνο παραγράφηκαν δια μαγείας λίγο πριν το «σκάνδαλο» των υποκλοπών, αλλά και δεν τις μνημονεύει πλέον κανείς, ούτε για τα μάτια του κόσμου.

Θα θυμίσουμε ότι ο καναλάρχης Κυριακού αναδείχθηκε συναινετικά από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ πρόεδρος της Ελληνικής Ολυμπιακής Επιτροπής, παρ' όλες τις δικαστικές αποφάσεις για τα αυθαίρετα του Πανελληνίου. Και ακόμη ότι η υπερχρεωμένη ΕΡΤ έγινε χορηγός των Κόκκαλη και Βαρδινογιάννη, αφού, με συμφωνίες του 2006, κατέβαλλε υπερδιπλάσια ποσά από τα ιδιωτικά κανάλια για να μεταδίδει τους αγώνες των ομάδων τους. Όσο για τα επίσημα οικονομικά των ΠΑΕ της Σούπερ Λίγκα; Εδώ πρόκειται για ένα ακόμη οικονομικό θαύμα. 204.355.194 ευρώ, όταν το μετοχικό κεφάλαιο των 16 ΠΑΕ αγγίζει τα 130 εκατ. ευρώ.

Δεν αγνοεί, λοιπόν, κανείς γιατί οι οπαδικοί στρατοί οργανώθηκαν, γιγαντώθηκαν και συντηρούνται, όπως και οι σύνδεσμοι, από τις διοικήσεις των ΠΑΕ[1]. Γιατί οι ΠΑΕ φρόντισαν να εξασφαλίσουν ότι δεν θα τιμωρούνται οικονομικά με τον νέο αθλητικό νόμο για επεισόδια που ξεσπούν έξω από τα γήπεδα, ενώ ακόμα και στις περιπτώσεις επεισοδίων εντός γηπέδων «τιμωρία» θα επέρχεται όταν μια ομάδα κρίνεται υπότροπη για τρίτη φορά.

Και είναι τουλάχιστον γελοίο το σύνθημα «έξω η βία από τα γήπεδα». Γιατί, εκτός από γελοίο, υπονοεί και τον διωγμό των "αληταράδων" από τα γήπεδα, τα οποία «ανήκουν» και θα αποδοθούν «καθαρά» στους «αγνούς» φιλάθλους. Η βιομηχανία δεν πρέπει να σταματήσει να πουλάει. Οι συνειδήσεις πρέπει να συνεχίζουν να ελέγχονται. Απλά αρκεί να απομονωθεί, να γκετοποιηθεί ο χουλιγκανισμός παρ' όλες τις γνωστές συνέπειες αυτού του μοντέλου[2].

Όσο για την αναστολή των συνδέσμων; «Στην αιους διαδηλωτές» ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, είτε σε συνόδους της ΕΕ, όπως αυτή στην Νίκαια, είτε αργότερα των G8 στην Γένοβα.

Και όμως, χρόνια αργότερα, στα πρόσφατα γεγονότα της Κατάνια στην Ιταλία, όπου στο σικελικό ντέρμπι οι συμπλοκές μεταφέρονται από το γήπεδο στους δρόμους με άγριες συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις κατά τις οποίες πυρπολείται περιπολικό και σκοτώνεται ένας μπάτσος, υπάρχουν αναφορές ότι οπαδοί της Κατάνια φώναζαν ότι πήραν εκδίκηση για την δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι στη Γένοβα το 2001.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μ. Βρετανία ψηφίστηκε νόμος που επιτρέπει την αφαίρεση των διαβατηρίων από χούλιγκαν και «ύποπτους» μετά τα επεισόδια σε παιχνίδια αγγλικών ομάδων το 2000 στην Κωνσταντινούπολη, που είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο δύο οπαδών της Λιντς από τούρκους οπαδούς της Γαλατά Σεράι.

Η κατάσχεση διαβατηρίων και αστυνομικών ταυτοτήτων προβλέπεται και στη Γερμανία, όπου η προεκλογική εκστρατεία για τις βουλευτικές εκλογές του 2006 ξεκίνησε με τον Γιόσκα Φίσερ, υπουργό Εξωτερικών να μοιράζει ποδοσφαιρικές μπάλες σε παιδιά σηκώνοντας τον αντίχειρα σε ένδειξη νίκης. Ο Γιούργκεν Κλίνζμαν προπονητής της γερμανικής εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου ήδη από τις εκλογές του 2002 είχε υποστηρίξει ότι πρέπει να δοθεί και «δεύτερο ημίχρονο» στο Γκέρχαρντ Σρέντερ.

Τα πολιτικά σποτ δεν έκρυβαν ούτε στιγμή τον ενθουσιασμό των εμπνευστών τους για το γεγονός ότι τα δύο «μεγάλα» γεγονότα, εκλογές και παγκόσμιο κύπελλο, συμπίπτουν χρονικά: «Τα πράγματα αλλάζουν στη Γερμανία». Ο ενθουσιασμός έπρεπε να μεταδοθεί και το σύνθημα να «χωθεί» για τα καλά στο μυαλό των γερμανών ψηφοφόρων κατά τον Σρέντερ, τον υπουργό Εξωτερικών Γιόσκα Φίσερ, των τριών εκπροσώπων τύπου της διαφημιστικής εταιρείας που επιλέχθηκε, αλλά και του γερμανού σκηνοθέτη «μεγάλων επιτυχιών» Σόνκε Βόρτμαν. Εμφανίζονταν εικόνες του Ράιχσταγκ με μια μπάλα στην θέση του τρούλου, ενώ κυκλοφορούσαν και αφίσες με το σύνθημα «είμαστε πρωταθλητές στις εξαγωγές».

Στην Ιταλία, ο τέως πρωθυπουργός Μπερλοσκούνι, πρόεδρος της Μίλαν, συχνά χαρακτήριζε «ομάδα» το υπουργικό του συμβούλιο και «παρθενική του εμφάνιση» την είσοδο στην πολιτική, ενώ ακόμα και το όνομα του κόμματος του «Εμπρός Ιταλία» προέρχεται από ένα τραγούδι που ακούγεται στα γήπεδα.

Το ποδόσφαιρο στην Ιταλία είχε περάσει σε φασιστικά χέρια ήδη από την δεκαετία του '20, ενώ το καθεστώς του Μουσολίνι ήταν πάντα

Από τις φαβέλες του Ρίο μέχρι τα «κακόφημα» παρισινά ή λονδρέζικα προάστια και το φτωχό ιταλικό νότο, οι «συμμορίες» των νέων θα συνεχίζουν να συναντιούνται σαν σκιές για να εξολοθρεύσουν τον "αντίπαλο", να ελέγξουν τους δρόμους και την μικροδιακίνηση ναρκωτικών ή να συγκρουστούν με τις αστυνομικές δυνάμεις. Έγχρωμοι ή «λευκοί αράπηδες» που δίνουν ραντεβού το σαββατόβραδο έξω από μια παμπ λιωμένοι από το φτηνό αλκοόλ ή σε μια εγκαταλελειμμένη αλάνα, εκτός των τειχών της ευημερίας, της τάξης και της ασφάλειας που προστατεύουν πλέον στρατοί από ιδιωτικούς φύλακες. Και τέλος νεοναζί που κρατούν σβάστικες μαζί με φωτογραφίες του Τσε, για να μαχαιρώσουν λίγο αργότερα μετανάστες.

Η Κολομβία είναι η χώρα που εκτελέστηκε ο Εσκομπάρ ένας παίκτης που «τόλμησε» να χάσει ένα πέναλτι στο Μουντιάλ των ΗΠΑ, ενώ την ίδια περίοδο αρχηγός της εθνικής ομάδας ήταν ο Βαλντεράμα ο οποίος στους διεθνείς αγώνες απειλούσε με περίστροφο τους παίκτες, που δεν υπάκουαν στις εντολές του. Οι οπαδοί υπόκεινται σε ελέγχους οπλοφορίας, αλλά παρ' όλα αυτά κάθε φορά που η Independiente Santa Fe βάζει γκολ εναντίον της Deportivo Cali όλο και κάποιος πανηγυρικός πυροβολισμός θα πέσει στις κερκίδες.

Σ' ένα αγώνα μεταξύ Βάσκο ντα Γκάμα και Κορίνθιανς το 1994 ο επόπτης σφυρίζει οφσάιντ. Οι γηπεδούχοι ουρλιάζουν. Ο επόπτης τούς αγνοεί. Λίγα λεπτά αργότερα δίπλα στην πλάγια γραμμή του γηπέδου έχει ανοίξει ένας κρατήρας βάθους 50 εκατοστών και ο επόπτης κείται ως εκ θαύματος ελαφρά τραυματισμένος από το ανατιναγμένο χώμα. Ο υπαίτιος οπαδός ξανακάθεται στη θέση του τυλίγοντας όλο φυσικότητα το αντιαρματικό μπαζούκας στο σακούλα του! Πρωτάθλημα Βραζιλίας. Πρωτάθλημα Αργεντινής. Μεξικό.

Μια νίκη στο ποδόσφαιρο που σημαίνει ότι για μία εβδομάδα η πόλη θα έχει κάτι να γιορτάζει. Κάτι που θα την κάνει «ξεχωριστή». Που θα κρατήσει "ζωντανούς" τους καταραμένους των παραγκουπόλεων παρ' ότι βουλιάζουν ολοένα και περισσότερο στην εξαθλίωση. Και ο παίκτης που θα βάλει το γκολ θα είναι «ευλογημένος από τον Θεό». Η φωτογραφία του Μαραντόνα υπάρχει ακόμη κρεμασμένη στον τοίχο κάθε σπιτιού, κάθε μαγαζιού, κάθε δημόσιας υπηρεσίας της Αργεντινής.

Η ειδωλολατρία του ποδοσφαίρου και γενικότερα του "αθλητικού πολιτισμού" επιχειρείται μονότονα να επιβληθεί, εκτός των άλλων, και μέσα από επιχειρήματα που μιλούν για τις "παθογένειες", που όμως δεν πρέπει ποτέ να σημαίνουν και την απόσυρση του βαγονιού... Το κόστος θα ήταν ανυπολόγιστο.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Βήμα 7-4-2007, «Σύμφωνα με την εικόνα που έχει συνθέσει η ΕΛ.ΑΣ. για το μακελειό της Παιανίας η αιματηρή σύγκρουση οργανώθηκε από τρεις αρχιχούλιγκαν, που έχουν στενούς δεσμούς με την ΠΑΕ Ολυμπιακός. Ο ένας είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, ο άλλος υπάλληλος της «Θρύλος ΑΕ» και ο τρίτος υπάλληλος στο γήπεδο Καραϊσκάκη».

2. Ιστοσελίδα Paokg4, 2-4-2007, «Όταν εξαφανισθεί κάθε ίχνος βίας στις κερκίδες των γηπέδων, τότε θα εφαρμοστεί πανηγυρικά αυτό που στην κεντρική σελίδα του Paokg4 αναφέρεται ως Αγγλικό μοντέλο. Είναι ένα μοντέλο που αντί για τραυματίες έχει νεκρούς, αντί για πλαστικά μπουκάλια έχει μαχαίρια και πεδίο δράσης των θερμοκέφαλων δεν είναι τα απαγορευμένα για αυτούς γήπεδα, αλλά τα χωράφια και τα γκέτο των πόλεων».

3. ό.π.

4. Le Monde, 16-3-1999, «Ένας ποδοσφαιρικός αγώνας για το πρωτάθλημα της Νότιας Γαλλίας καταλήγει σε μάχη κατά παράταξη. Έντεκα τραυματίες σε χωριό του Ζερ. Η ατμόσφαιρα βίας και μίσους στους αγώνες του πρωταθλήματος αυξάνεται εδώ και τρία-τέσσερα χρόνια, χωρίς ο ρατσισμός να είναι πάντα η αιτία».

5. Πολίτης, Λίζα Βάρβογλη, ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια, «Οι χούλιγκανς έχουν προδιάθεση να βλέπουν απειλητικές τάσεις εκεί που άλλοι δεν τις διακρίνουν, όπως σε βλέμματα, σχόλια και στη γλώσσα του σώματος των διπλανών τους, πράγμα που αποτελεί το υπόβαθρο για βιαιοπραγίες. Μόλις αρχίσουν οι βιαιοπραγίες, η «κολλητικότητα» τους επηρεάζει το πλήθος [...] Ένα πολύ μικρό επεισόδιο μπορεί να επιφέρει θεαματικά αποτελέσματα, σε σχέση με το τι θα γινόταν στην κανονική ζωή, γιατί οι άνθρωποι δεν φέρονται κανονικά».

6. Jean Marie Brohm, Καθηγητής Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Montpellier-III

7. Le Monde, 12 Απριλίου 2000, «Τι παράδειγμα αποτελεί για τους νέους να βλέπουν τα είδωλα τους να συμπλέκονται στους διαδρόμους ενός σταδίου;»

Μύθοι του Πριμιτιβισμού

(Μια συνέντευξη με τον Ted Kaczynski)

Το κείμενο που ακολουθεί είναι αποσπάσματα από συνέντευξη που έδωσε ο Ted Kaczynski (γνωστός και ως Unabomber) στην τουρκική ομάδα Veganarsy και που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Anarchy τ. 61. Προχωρήσαμε στη δημοσίευση, παρά τις διαφωνίες μας σε αρκετά σημεία, (όπως για παράδειγμα με τις γενικεύσεις που γίνονται σε σχέση με τις κοινότητες που δεν έχουν αφομοιωθεί από τον πολιτισμό), θεωρώντας πως υπάρχουν πολλά σημεία που μπορούν να αποτελέσουν αφορμές για συζητήσεις.

Άλλωστε, ο Unabomber ακολούθησε μια υποδειγματική στάση σε σχέση με τις απόψεις του, ακολουθώντας ένα ατομικό τρόπο στάσης και δράσης και δεν παρουσίασε τον εαυτό του σαν αναρχικό, προσπαθώντας να καλυφθεί, αλλά υπήρξε και παραμένει ειλικρινής στις απόψεις και τις προθέσεις του, ανεξαρτήτως συμφωνιών ή διαφωνιών.

V: Νομίζω ήσουν μαθηματικός, και δεν πίστευες αυτά που πιστεύεις τώρα; Τι άλλαξε συνολικά τις ιδέες σου; Πότε άρχισες να σκέφτεσαι ότι το πρόβλημα είναι στον πολιτισμό; Μπορείς να πεις με λίγες λέξεις γιατί αρνείσαι τον πολιτισμό; Πώς και πότε αποφάσισες να ζήσεις σε ένα δάσος και να στέλνεις βόμβες;

ΤΚ: Μια ολοκληρωμένη απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις θα ήταν πολύ εκτεταμένη και πολύπλοκη, αλλά θα πω τα εξής: Η διαδικασία μέσω της οποίας αρνήθηκα το μοντερνισμό και τον πολιτισμό άρχισε όταν ήμουν 11 χρονών. Σ' αυτή την ηλικία άρχισα να έλκομαι από τον πρωτόγονο τρόπο ζωής, όταν διάβασα για τη ζωή του ανθρώπου του Νεάτερνταλ. Τα επόμενα χρόνια, μέχρι να μπω στο Harvard στην ηλικία των 16, συνήθιζα να ονειρεύομαι την απόδραση

ουσία τα μαθηματικά ήταν βαρετά και κενά, γιατί για μένα δεν είχαν κάποιο σκοπό. Αν είχα δουλέψει πάνω στα εφαρμοσμένα μαθηματικά, θα είχα συνεισφέρει στην ανάπτυξη της τεχνολογικής κοινωνίας που μισούσα, έτσι δούλεψα μόνο πάνω στα καθαρά μαθηματικά. Αλλά τα καθαρά μαθηματικά ήταν μόνο ένα παιχνίδι. Δεν καταλάβαινα τότε, αλλά και τώρα, γιατί οι μαθηματικοί ήταν ευχαριστημένοι να σπαταλούν όλη τους τη ζωή για ένα μόνο παιχνίδι. Εγώ δεν ήμουν καθόλου ευχαριστημένος με τέτοια ζωή. Ήξερα τι ήθελα: να πάω να ζήσω σε ένα άγριο μέρος. Αλλά δεν ήξερα πώς να το κάνω. Σ' εκείνες τις μέρες δεν υπήρχαν πρωτογονιστικά κινήματα, survivalists, και κάποιος που θα άφηνε μια φιλόδοξη καριέρα στα μαθηματικά για να πάει να ζήσει ανάμεσα στα δάση ή τα βουνά θα θεωρούνταν χαζός ή τρελός. Δεν ήξερα ούτε ένα άτομο που να καταλάβαινε γιατί ήθελα να κάνω αυτό το πράγμα. Έτσι, βαθιά μέσα μου, πείστηκα ότι δεν μπορούσα να αποδράσω από τον πολιτισμό. Επειδή έβρισκα τη μοντέρνα ζωή τελείως απαράδεκτη, μεγάλωσα όλο και πιο ανέλπιδα, μέχρι που στα 24 έφτασα σ' ένα είδος κρίσης: ένιωθα τόσο μίζερα που δεν μ' ένοιαζε αν θα πέθαινα ή αν θα ζήσω. Αλλά όταν έφτασα σ' αυτό το σημείο, μια ξαφνική αλλαγή συνέβη: κατάλαβα ότι αν δεν φοβόμουν αν θα ζήσω ή αν θα πεθάνω, τότε δε θα χρειαζόταν να φοβάμαι για τις συνέπειες του ο,τιδήποτε θα έκανα. Έτσι μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα. Ήμουν ελεύθερος! Αυτό ήταν το σημείο καμπής στη ζωή μου, γιατί τότε απόκτησα κουράγιο το οποίο διατηρώ από τότε. Εκείνο τον καιρό, επίσης, βεβαιώθηκα ότι θα πήγαινα σύντομα να ζήσω στη φύση, ανεξάρτητα από τις συνέπειες. Πέρασα 2 χρόνια διδάσκοντας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια για να μαζέψω κάποια λεφτά, κι

νωμένο μέρος εκεί γύρω και είχα υπέροχες αναμνήσεις σ' αυτό. «Ένας δρόμος πέρασε μέσα από λίγες εκατοντάδες πόδια ενός αγαπημένου σημείου, όπου κατασκήνωσα για πολύ καιρό πριν μερικά χρόνια και πέρασα πολλές ευχάριστες ώρες. Γεμάτος θλίψη και οργή γύρισα πίσω και κατασκήνωσα στο South Fork Humbug». Την επόμενη μέρα ξεκίνησα για την καλύβα μου. Η πορεία μου με έφερε σε ένα όμορφο σημείο, ένα από τα αγαπημένα μου μέρη, όπου υπήρχε μια πηγή αγνού νερού που μπορούσες να το πιεις με ασφάλεια χωρίς να το βράσεις. Σταμάτησα και είπα κάτι σαν προσευχή στο πνεύμα της πηγής. Ήταν μια προσευχή στην οποία ορκίστηκα ότι θα εκδικηθώ γι' αυτό που γινόταν στο δάσος. Το ταξίδι μου συνεχίζεται: «...και τότε επέστρεψα σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορούσα επειδή είχα κάτι να κάνω!» Μπορείτε να μαντέψετε τι.

V: Ποιος είναι ο λόγος που αποφάσισες να ανατινάξεις τεχνολογικές περιοχές; Πώς νομίζεις ότι μπορούμε να καταστρέψουμε τον πολιτισμό, πώς θα ερχόταν πιο κοντά σε σένα;

ΤΚ: Το πρόβλημα του πολιτισμού είναι πανομοιότυπο με το πρόβλημα της τεχνολογίας. Ας εξηγήσω πρώτα ότι όταν μιλάω για τεχνολογία δεν αναφέρομαι μόνο σε υλικές συσκευές όπως τα εργαλεία και τα μηχανήματα. Περιλαμβάνω, επίσης, τεχνικές όπως η χημεία, η πολιτική μηχανική, ή η βιοτεχνολογία. Επίσης, ανθρώπινες τεχνικές, όπως η προπαγάνδα ή η εκπαιδευτική ψυχολογία, όπως και οργανωτικές τεχνικές που δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν σε ένα προηγμένο επίπεδο, χωρίς τις υλικές συσκευές -τα εργαλεία, τα μηχανήματα και τις δομές- και από τις οποίες εξαρτάται όλο το τεχνολογικό σύστημα. Πάντως, η τεχνολογία, με την ευρύτερη έννοια της λέξης, περιλαμβάνει, όχι μόνο μοντέρνα τεχνολογία, αλλά και τις τεχνικές και υλικές συσκευές που υπήρχαν σε προηγούμενα στάδια της κοινωνίας. Για παράδειγμα, το αλέτρι, ο ζυγός για τα ζώα, τα εργαλεία του σιδηρουργού, η εκτροφή ζώων και η καλλιέργεια φυτών, και οι τεχνικές της γεωργίας, η αγροτική-κτηνοτροφική οικονομία και η μεταλλουργία. Πρώιμοι πολιτισμοί εξαρτιόνταν απ' αυτές τις τε-

από τα νεαρά πουλιά επιτίθεται στο άλλο και το αναγκάζει να βγει από τη φωλιά, κι έτσι πεθαίνει. Βλέπε άρθρο «Sibling Desperado», Science News, Τόμος 163, 15 Φεβρουαρίου 2003. Τα ανθρώπινα όντα στη φύση είναι από τα πιο βίαια είδη. Μια καλή γενική έρευνα της κουλτούρας των κυνηγών-συλλεκτών είναι το The Hunting Peoples, του Carleton S. Coon, εκδ. Little, Brown and Company, Boston - Toronto, 1971, και σ' αυτό το βιβλίο θα βρείτε πολλά παραδείγματα σε τέτοιες κοινωνίες, ανθρώπινων όντων που επιτίθενται σε άλλα.

Ο καθηγητής Coon ξεκαθαρίζει (σελίδες XIX, 3, 4, 9, 10) ότι θαυμάζει τους κυνηγούς-συλλέκτες και τους θεωρεί πιο τυχερούς από τους πολιτισμένους. Αλλά είναι έντιμος άνθρωπος και δεν αφορίζει αυτές τις πτυχές της πρωτόγονης ζωής, όπως τη βία, που εγείρουν διαφωνίες στους σύγχρονους ανθρώπους. Έτσι, είναι σαφές ότι ένα σημαντικό κομμάτι βίας είναι στη φύση της ανθρώπινης ζωής. Δεν υπάρχει τίποτα λάθος στη βία από μόνη της. Σε κάθε ξεχωριστή περίπτωση, το αν η βία είναι καλή ή κακή, εξαρτάται από το πώς χρησιμοποιείται και το σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιείται. Έτσι, γιατί οι μοντέρνοι άνθρωποι θεωρούν τη βία σαν κακή από μόνη της; Το κάνουν για ένα και μόνο λόγο: έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου από την προπαγάνδα. Η μοντέρνα κοινωνία χρησιμοποιεί διάφορες μορφές προπαγάνδας για να διδάξει τους ανθρώπους να φοβούνται και να τρομοκρατούνται από τη βία, επειδή το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα χρειάζεται έναν πληθυσμό δειλό, πειθήνιο, φοβισμένο να υψώσει το ανάστημά του, έναν πληθυσμό που δε θα δημιουργήσει προβλήματα ή θα διαταράξει την ομαλή λειτουργία του συστήματος. Η εξουσία βασίζεται στο φυσικό καταναγκασμό. Διδάσκοντας τους ανθρώπους ότι η βία είναι λάθος (εκτός, φυσικά, όταν το σύστημα τη χρησιμοποιεί με την αστυνομία ή το στρατό), το σύστημα διατηρεί το μονοπώλιό του στο φυσικό καταναγκασμό και έτσι κρατάει όλη την εξουσία στα χέρια του. Ό,τι φιλοσοφικές ή ηθικές εκλογικεύσεις και να εφεύρουν οι άνθρωποι για να εξηγήσουν την αντίληψή τους ότι η βία είναι λανθασμένη, η αληθινή αιτία γι' αυτή την αντίληψη είναι το ότι έχουν ασυνείδητα απορροφηθεί από την προπαγάνδα του συστήματος.

Milwaukee, 1902, σελίδα 23). Έτσι, οι οξυδερκείς παρατηρητές των ανθρώπινων υποθέσεων ξέρουν ότι οι ισχυρές τάξεις μιας κοινωνίας μπορούν αποτελεσματικά να αμυνθούν ενάντια στην εξέγερση, χρησιμοποιώντας ισχύ και άμεση καταστολή μόνο σε έναν περιορισμένο βαθμό, και βασιζόμενοι κύρια στη χειραγώγηση για την εκτροπή/παρέκκλιση της εξέγερσης. Ένα από τα πιο αποτελεσματικά εργαλεία που χρησιμοποιείται είναι αυτό της παροχής καναλιών μέσω των οποίων οι εξεγερτικές παρορμήσεις μπορούν να εκφραστούν με τρόπους που είναι ανώδυνοι για το σύστημα. Για παράδειγμα, είναι ευρέως γνωστό ότι στη Σοβιετική Ένωση το σατιρικό περιοδικό Krokodil σχεδιάστηκε για να δίνει διέξοδο σε παράπονα και στη δυσφορία για τις αρχές με τρόπο που δε θα οδηγούσε κανέναν σε αμφισβήτηση της νομιμότητας του Σοβιετικού συστήματος ή στο να εξεγερθεί εναντίον του με κανέναν σοβαρό τρόπο. Αλλά το δημοκρατικό σύστημα της Δύσης έχει αναπτύξει μηχανισμούς για την εκτροπή/παρέκκλιση της εξέγερσης που είναι πολύ πιο σύνθετοι και αποτελεσματικοί απ' οποιονδήποτε άλλον υπήρξε στη Σοβιετική Ένωση. Είναι αξιοσημείωτο, ότι στη μοντέρνα Δυτική κοινωνία οι άνθρωποι εξεγείρονται για τις αξίες του ίδιου του συστήματος, εναντίον του οποίου φαντάζονται ότι εξεγείρονται. Οι αριστεροί εξεγείρονται υπέρ μιας φυλετικής ή θρησκευτικής ισότητας, για ισότητα για τις γυναίκες και τους ομοφυλόφιλους, για την ανθρώπινη μεταχείριση στα ζώα, και ούτω καθεξής. Αλλά αυτές είναι οι αξίες που τα Αμερικανικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης προωθούν κάθε μέρα επάνω μας. Οι αριστεριστές έχουν υποστεί τέτοια ενδελεχή πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ που μπορούν να εξεγερθούν μόνο με τους όρους αυτών των αξιών, που είναι αξίες του ίδιου του τεχνο-βιομηχανικού συστήματος. Με αυτόν τον τρόπο το σύστημα έχει επιτυχημένα πετύχει να εκτρέψει/παρεκκλίνει τις εξεγερτικές παρορμήσεις της αριστεράς σε κανάλια που είναι ανώδυνα για το σύστημα.

Η εξέγερση ενάντια στην τεχνολογία και τον πολιτισμό είναι αληθινή εξέγερση, μια αληθινή επίθεση στις αξίες του υπάρχοντος συστήματος. Αλλά οι πράσινοι αναρχικοί (οικο-αναρχικοί), αναρ-

δημοσίευση, παρά τις διαφωνίες μας σε αρκετά σημεία, (όπως για παράδειγμα με τις γενικεύσεις που γίνονται σε σχέση με τις κοινότητες που δεν έχουν αφομοιωθεί από τον πολιτισμό), θεωρώντας πως υπάρχουν πολλά σημεία που μπορούν να αποτελέσουν αφορμές για συζητήσεις.

Άλλωστε, ο Unabomber ακολούθησε μια υποδειγματική στάση σε σχέση με τις απόψεις του, ακολουθώντας ένα ατομικό τρόπο στάσης και δράσης και δεν παρουσίασε τον εαυτό του σαν αναρχικό, προσπαθώντας να καλυφθεί, αλλά υπήρξε και παραμένει ειλικρινής στις απόψεις και τις προθέσεις του, ανεξαρτήτως συμφωνιών ή διαφωνιών.

V: Νομίζω ήσουν μαθηματικός, και δεν πίστευες αυτά που πιστεύεις τώρα; Τι άλλαξε συνολικά τις ιδέες σου; Πότε άρχισες να σκέφτεσαι ότι το πρόβλημα είναι στον πολιτισμό; Μπορείς να πεις με λίγες λέξεις γιατί αρνείσαι τον πολιτισμό; Πώς και πότε αποφάσισες να ζήσεις σε ένα δάσος και να στέλνεις βόμβες;

ΤΚ: Μια ολοκληρωμένη απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις θα ήταν πολύ εκτεταμένη και πολύπλοκη, αλλά θα πω τα εξής: Η διαδικασία μέσω της οποίας αρνήθηκα το μοντερνισμό και τον πολιτισμό άρχισε όταν ήμουν 11 χρονών. Σ' αυτή την ηλικία άρχισα να έλκομαι από τον πρωτόγονο τρόπο ζωής, όταν διάβασα για τη ζωή του ανθρώπου του Νεάτερνταλ. Τα επόμενα χρόνια, μέχρι να μπω στο Harvard στην ηλικία των 16, συνήθιζα να ονειρεύομαι την απόδραση από τον πολιτισμό και τη ζωή σε κάποιο άγριο μέρος. Κατά την ίδια περίοδο, η αποστροφή μου για τη μοντέρνα ζωή μεγάλωνε καθώς καταλάβαινα όλο και περισσότερο ότι οι άνθρωποι στη βιομηχανική κοινωνία αναγκάζονται να είναι γρανάζια μιας μηχανής, στερούνται την ελευθερία και υπόκεινται στις θελήσεις των μεγάλων οργανισμών που ελέγχουν τις συνθήκες στις οποίες ζουν. Μετά την είσοδό μου στο Harvard, παρακολούθησα κάποια μαθήματα ανθρωπολογίας, μαθαίνοντας περισσότερα για τους πρωτόγονους ανθρώπους και τις γνώσεις που τους βοηθούσαν να ζήσουν στη φύση. Για παράδειγμα, ευχόμουνα να έχω τις γνώσεις τους για φυτά που τρώγονται. Αλλά δεν είχα ιδέα για το που να βρω τέτοιες γνώσεις μέχρι περίπου δύο χρόνια αργότερα, ανακάλυψα έκπληκτος ότι υπήρχαν βιβλία για τα φαγώσιμα φυτά. Το πρώτο απ' αυτά που αγόρασα ήταν το Stalking the Wild Asparagus (Κυνηγώντας το Άγριο Σπαράγγι) του Euell Gibbons, και μετά, λεψα μόνο πάνω στα καθαρά μαθηματικά. Αλλά τα καθαρά μαθηματικά ήταν μόνο ένα παιχνίδι. Δεν καταλάβαινα τότε, αλλά και τώρα, γιατί οι μαθηματικοί ήταν ευχαριστημένοι να σπαταλούν όλη τους τη ζωή για ένα μόνο παιχνίδι. Εγώ δεν ήμουν καθόλου ευχαριστημένος με τέτοια ζωή. Ήξερα τι ήθελα: να πάω να ζήσω σε ένα άγριο μέρος. Αλλά δεν ήξερα πώς να το κάνω. Σ' εκείνες τις μέρες δεν υπήρχαν πρωτογονιστικά κινήματα, survivalists, και κάποιος που θα άφηνε μια φιλόδοξη καριέρα στα μαθηματικά για να πάει να ζήσει ανάμεσα στα δάση ή τα βουνά θα θεωρούνταν χαζός ή τρελός. Δεν ήξερα ούτε ένα άτομο που να καταλάβαινε γιατί ήθελα να κάνω αυτό το πράγμα. Έτσι, βαθιά μέσα μου, πείστηκα ότι δεν μπορούσα να αποδράσω από τον πολιτισμό. Επειδή έβρισκα τη μοντέρνα ζωή τελείως απαράδεκτη, μεγάλωσα όλο και πιο απελπιδα, μέχρι που στα 24 έφτασα σ' ένα είδος κρίσης: ένιωθα τόσο μίζερα που δεν μ' ένοιαζε αν θα πέθαινα ή αν θα ζήσω. Αλλά όταν έφτασα σ' αυτό το σημείο, μια ξαφνική αλλαγή συνέβη: κατάλαβα ότι αν δεν φοβόμουν αν θα ζήσω ή αν θα πεθάνω, τότε δε θα χρειαζόταν να φοβάμαι για τις συνέπειες του ο,τιδήποτε θα έκανα. Έτσι μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα. Ήμουν ελεύθερος! Αυτό ήταν το σημείο καμπής στη ζωή μου, γιατί τότε απόκτησα κουράγιο το οποίο διατηρώ από τότε. Εκείνο τον καιρό, επίσης, βεβαιώθηκα ότι θα πήγαινα σύντομα να ζήσω στη φύση, ανεξάρτητα από τις συνέπειες. Πέρασα 2 χρόνια διδάσκοντας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια για να μαζέψω κάποια λεφτά, κι έπειτα παραιτήθηκα κι έψαξα να βρω ένα μέρος στο δάσος για να ζήσω. Θα χρειαζόταν πολύς χρόνος για να απαντήσω το τελευταίο μέρος της ερώτησής σας, αλλά θα σας δώσω μια τμηματική απάντηση αντιγράφοντας αυτό που έγραψα για το περιοδικό μου στις 14 Αυγούστου 1983: «Στις 5 Αυγούστου πήγα ανατολικά. Πήγα στην κρυμμένη κατασκήνωση που έχω σε ένα φαράγγι πέρα απ' το «Διαγώνιο Φαράγγι». Έμεινα εκεί την επόμενη μέρα, 6 Αυγούστου. Ένιωσα την ειρήνη του δάσους εκεί. Αλλά παρόλο που υπάρχουν φυτά huckleberries και ελάφια εκεί, δεν υπάρχει παρά λίγο παιχνίδι. Επιπλέον, ήταν καιρός από τότε που είδα τελευταία φορά το όμορφο υψίπεδο απ' το οποίο κατάγονται τα διάφορα είδη του ποταμίσιου σολομού. Έτσι αποφάσισα να πάω εκεί στις 7 Αυγούστου. Λίγο μετά που διέσχισα το δρόμο στη γειτονιά του βουνού Crater, άρχισα ν' ακούω αλυσοπρίονα· ο ήχος ακουγόταν σα να έρχεται από το τέρμα της ρεματιάς Roaster το που γινόταν στο δάσος. Το ταξίδι μου συνεχίζεται: «...και τότε επέστρεψα σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορούσα επειδή είχα κάτι να κάνω!» Μπορείτε να μαντέψετε τι.

V: Ποιος είναι ο λόγος που αποφάσισες να ανατινάξεις τεχνολογικές περιοχές; Πώς νομίζεις ότι μπορούμε να καταστρέψουμε τον πολιτισμό, πώς θα ερχόταν πιο κοντά σε σένα;

ΤΚ: Το πρόβλημα του πολιτισμού είναι πανομοιότυπο με το πρόβλημα της τεχνολογίας. Ας εξηγήσω πρώτα ότι όταν μιλάω για τεχνολογία δεν αναφέρομαι μόνο σε υλικές συσκευές όπως τα εργαλεία και τα μηχανήματα. Περιλαμβάνω, επίσης, τεχνικές όπως η χημεία, η πολιτική μηχανική, ή η βιοτεχνολογία. Επίσης, ανθρώπινες τεχνικές, όπως η προπαγάνδα ή η εκπαιδευτική ψυχολογία, όπως και οργανωτικές τεχνικές που δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν σε ένα προηγμένο επίπεδο, χωρίς τις υλικές συσκευές -τα εργαλεία, τα μηχανήματα και τις δομές- και από τις οποίες εξαρτάται όλο το τεχνολογικό σύστημα. Πάντως, η τεχνολογία, με την ευρύτερη έννοια της λέξης, περιλαμβάνει, όχι μόνο μοντέρνα τεχνολογία, αλλά και τις τεχνικές και υλικές συσκευές που υπήρχαν σε προηγούμενα στάδια της κοινωνίας. Για παράδειγμα, το αλέτρι, ο ζυγός για τα ζώα, τα εργαλεία του σιδηρουργού, η εκτροφή ζώων και η καλλιέργεια φυτών, και οι τεχνικές της γεωργίας, η αγροτική-κτηνοτροφική οικονομία και η μεταλλουργία. Πρώιμοι πολιτισμοί εξαρτιόνταν απ' αυτές τις τεχνολογίες, όπως και στις ανθρώπινες και οργανωτικές τεχνικές που χρειάζονταν για να εξουσιάσουν μεγάλα σύνολα ανθρώπων. Οι πολιτισμοί δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς την τεχνολογία στην οποία βασίζονται. Αντίστροφα, όπου η τεχνολογία είναι διαθέσιμη, ο πολιτισμός πιθανότατα θα αναπτυχθεί αργά ή γρήγορα. Έτσι, το πρόβλημα του πολιτισμού μπορεί να εξισωθεί με το πρόβλημα της τεχνολογίας. Όσο πιο πίσω σπρώξουμε την τεχνολογία, τόσο πιο πίσω θα σπρώξουμε και τον πολιτισμό. Αν μπορούσαμε να σπρώξουμε την τεχνολογία πίσω στη λίθινη εποχή, δεν θα υπήρχε πια πολιτισμός.

V: Θεωρείς ότι η βία είναι δεδομένη;

ΤΚ: Βέβαια, η βία είναι δεδομένη. Και είναι απαραίτητη στη φύση. Αν οι κυνηγοί δεν σκότωναν μέλη ενός είδους θηράματος, τότε το είδος του θηράματος θα πολλαπλασιαζόταν σε τέτοιο βαθμό που θα κατέστρεφαν το περιβάλλον καταναλώνοντας όλα τα φαγώσιμα. Πολ-

Αλλά είναι έντιμος άνθρωπος και δεν αφορίζει αυτές τις πτυχές της πρωτόγονης ζωής, όπως τη βία, που εγείρουν διαφωνίες στους σύγχρονους ανθρώπους. Έτσι, είναι σαφές ότι ένα σημαντικό κομμάτι βίας είναι στη φύση της ανθρώπινης ζωής. Δεν υπάρχει τίποτα λάθος στη βία από μόνη της. Σε κάθε ξεχωριστή περίπτωση, το αν η βία είναι καλή ή κακή, εξαρτάται από το πώς χρησιμοποιείται και το σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιείται. Έτσι, γιατί οι μοντέρνοι άνθρωποι θεωρούν τη βία σαν κακή από μόνη της; Το κάνουν για ένα και μόνο λόγο: έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου από την προπαγάνδα. Η μοντέρνα κοινωνία χρησιμοποιεί διάφορες μορφές προπαγάνδας για να διδάξει τους ανθρώπους να φοβούνται και να τρομοκρατούνται από τη βία, επειδή το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα χρειάζεται έναν πληθυσμό δειλό, πειθήνιο, φοβισμένο να υψώσει το ανάστημά του, έναν πληθυσμό που δε θα δημιουργήσει προβλήματα ή θα διαταράξει την ομαλή λειτουργία του συστήματος. Η εξουσία βασίζεται στο φυσικό καταναγκασμό. Διδάσκοντας τους ανθρώπους ότι η βία είναι λάθος (εκτός, φυσικά, όταν το σύστημα τη χρησιμοποιεί με την αστυνομία ή το στρατό), το σύστημα διατηρεί το μονοπώλιό του στο φυσικό καταναγκασμό και έτσι κρατάει όλη την εξουσία στα χέρια του. Ό,τι φιλοσοφικές ή ηθικές εκλογικεύσεις και να εφεύρουν οι άνθρωποι για να εξηγήσουν την αντίληψή τους ότι η βία είναι λανθασμένη, η αληθινή αιτία γι' αυτή την αντίληψη είναι το ότι έχουν ασυνείδητα απορροφηθεί από την προπαγάνδα του συστήματος.

V: Πώς βλέπεις τους αναρχικούς, τους οικο-αναρχικούς, τους αναρχο-πριμιτιβιστές; Συμφωνείς μαζί τους;

Πώς βλέπεις τη χορτοφαγία/ολική χορτοφαγία; Τι νομίζεις για το να μην τρως και να χρησιμοποιείς ζώα; Τι νομίζεις για το ALF/ELF; Τι νομίζεις για ομάδες όπως η Earth First!, το ELF και τους Gardening Gorillas;

ΤΚ: Όλες οι ομάδες που αναφέρετε εδώ είναι κομμάτι ενός κινήματος. (Ας το ονομάσουμε «GA» - απ' το «green anarchist» / οικο-αναρχικό). Φυσικά, αυτοί οι άνθρωποι έχουν δίκιο στο βαθμό που αντιτίθενται στον πολιτισμό και την τεχνολογία στην οποία βασίζεται. Αλλά, εξαιτίας του βαθμού αυτού του αναπτυσσόμενου κινήματος, μπορεί στην ουσία να βοηθήσει το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα να προστατέψει τον εαυτό του και να λειτουργήσει σαν εμπόδιο στην επανάσταση. Θα εξηγήσω. Είναι δύσκολο να καταστείλεις την εξέγερση

για να δίνει διέξοδο σε παράπονα και στη δυσφορία για τις αρχές με τρόπο που δε θα οδηγούσε κανέναν σε αμφισβήτηση της νομιμότητας του Σοβιετικού συστήματος ή στο να εξεγερθεί εναντίον του με κανέναν σοβαρό τρόπο. Αλλά το δημοκρατικό σύστημα της Δύσης έχει αναπτύξει μηχανισμούς για την εκτροπή/παρέκκλιση της εξέγερσης που είναι πολύ πιο σύνθετοι και αποτελεσματικοί απ' οποιονδήποτε άλλον υπήρξε στη Σοβιετική Ένωση. Είναι αξιοσημείωτο, ότι στη μοντέρνα Δυτική κοινωνία οι άνθρωποι εξεγείρονται για τις αξίες του ίδιου του συστήματος, εναντίον του οποίου φαντάζονται ότι εξεγείρονται. Οι αριστεροί εξεγείρονται υπέρ μιας φυλετικής ή θρησκευτικής ισότητας, για ισότητα για τις γυναίκες και τους ομοφυλόφιλους, για την ανθρώπινη μεταχείριση στα ζώα, και ούτω καθεξής. Αλλά αυτές είναι οι αξίες που τα Αμερικανικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης προωθούν κάθε μέρα επάνω μας. Οι αριστεριστές έχουν υποστεί τέτοια ενδελεχή πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ που μπορούν να εξεγερθούν μόνο με τους όρους αυτών των αξιών, που είναι αξίες του ίδιου του τεχνο-βιομηχανικού συστήματος. Με αυτόν τον τρόπο το σύστημα έχει επιτυχημένα πετύχει να εκτρέψει/παρεκκλίνει τις εξεγερτικές παρορμήσεις της αριστεράς σε κανάλια που είναι ανώδυνα για το σύστημα.

Η εξέγερση ενάντια στην τεχνολογία και τον πολιτισμό είναι αληθινή εξέγερση, μια αληθινή επίθεση στις αξίες του υπάρχοντος συστήματος. Αλλά οι πράσινοι αναρχικοί (οικο-αναρχικοί), αναρχο-πριμιτιβιστές και ούτω καθεξής (το κίνημα «GA»), έχουν γίνει δέκτες μιας βαριάς επίδρασης της αριστεράς, που η εξέγερσή τους ενάντια στον πολιτισμό έχει σε ένα μεγάλο βαθμό ουδετεροποιηθεί. Αντί να εξεγερθούν ενάντια στις αξίες του πολιτισμού, έχουν υιοθετήσει πολλές πολιτισμικές αξίες οι ίδιοι και έχουν κατασκευάσει μια φαντασιακή εικόνα των πρωτόγονων κοινωνιών που ενσωματώνει αυτές τις πολιτισμένες αξίες. Υποκρίνονται ότι οι κυνηγοί-συλλέκτες δούλευαν μόνο 2 ή 3 ώρες τη μέρα (δηλαδή 14 με 21 την εβδομάδα), ότι είχαν φυλετική ισότητα, ότι σέβονταν τα δικαιώματα των ζώων, ότι πρόσεχαν να μη βλάψουν το περιβάλλον κτλ. Αλλά όλα αυτά είναι μύθος. Αν διαβάσετε πολλές αναφορές που γράφτηκαν από ανθρώπους που προσωπικά παρατήρησαν κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών σε καιρούς που ήταν σχετικά ανέγγιχτοι από τον πολιτισμό, θα δείτε ότι:

α) Όλες αυτές οι κοινωνίες έτρωγαν

με λίγες λέξεις γιατί αρνείσαι τον πολιτισμό; Πώς και πότε αποφάσισες να ζήσεις σε ένα δάσος και να στέλνεις βόμβες;

ΤΚ: Μια ολοκληρωμένη απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις θα ήταν πολύ εκτεταμένη και πολύπλοκη, αλλά θα πω τα εξής: Η διαδικασία μέσω της οποίας αρνήθηκα το μοντερνισμό και τον πολιτισμό άρχισε όταν ήμουν 11 χρονών. Σ' αυτή την ηλικία άρχισα να έλκομαι από τον πρωτόγονο τρόπο ζωής, όταν διάβασα για τη ζωή του ανθρώπου του Νεάτερνταλ. Τα επόμενα χρόνια, μέχρι να μπω στο Harvard στην ηλικία των 16, συνήθιζα να ονειρεύομαι την απόδραση από τον πολιτισμό και τη ζωή σε κάποιο άγριο μέρος. Κατά την ίδια περίοδο, η αποστροφή μου για τη μοντέρνα ζωή μεγάλωνε καθώς καταλάβαινα όλο και περισσότερο ότι οι άνθρωποι στη βιομηχανική κοινωνία αναγκάζονται να είναι γρανάζια μιας μηχανής, στερούνται την ελευθερία και υπόκεινται στις θελήσεις των μεγάλων οργανισμών που ελέγχουν τις συνθήκες στις οποίες ζουν. Μετά την είσοδό μου στο Harvard, παρακολούθησα κάποια μαθήματα ανθρωπολογίας, μαθαίνοντας περισσότερα για τους πρωτόγονους ανθρώπους και τις γνώσεις που τους βοηθούσαν να ζήσουν στη φύση. Για παράδειγμα, ευχόμουνα να έχω τις γνώσεις τους για φυτά που τρώγονται. Αλλά δεν είχα ιδέα για το πού να βρω τέτοιες γνώσεις μέχρι περίπου δύο χρόνια αργότερα, ανακάλυψα έκπληκτος ότι υπήρχαν βιβλία για τα φαγώσιμα φυτά. Το πρώτο απ' αυτά που αγόρασα ήταν το Stalking the Wild Asparagus (Κυνηγώντας το Άγριο Σπαράγγι) του Euell Gibbons, και μετά, όταν γυρνούσα σπίτι απ' το κολέγιο και το μεταπτυχιακό τα καλοκαίρια, πήγαινα πολλές φορές κάθε εβδομάδα στο προστατευμένο δάσος του Cook County, κοντά στο Σικάγο, για να ψάξω για φαγώσιμα φυτά. Στην αρχή φαινόταν παράξενο να πηγαίνω μόνος μου στο δάσος, μακριά από δρόμους και μονοπάτια. Αλλά καθώς μάθαινα το δάσος και φυτά και ζώα που ζουν σ' αυτό, μου έφευγε η αμηχανία και ένιωθα όλο και πιο άνετα. Σιγά σιγά γινόμουν όλο και πιο σίγουρος ότι δεν ήθελα να περάσω όλη μου τη ζωή μέσα στον πολιτισμό, κι ότι ήθελα να ζήσω σε κάποιο άγριο μέρος. Στο μεταξύ, πήγαινα καλά στα μαθηματικά. Είχε πλάκα να λύνω μαθηματικά προβλήματα, αλλά στην ένα είδος κρίσης. Ένιωσα τόσο μίζερα που δεν μ' ένοιαζε αν θα πέθαινα ή αν θα ζήσω. Αλλά όταν έφτασα σ' αυτό το σημείο, μια ξαφνική αλλαγή συνέβη: κατάλαβα ότι αν δεν φοβόμουν αν θα ζήσω ή αν θα πεθάνω, τότε δε θα χρειαζόταν να φοβάμαι για τις συνέπειες του ο,τιδήποτε θα έκανα. Έτσι μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα. Ήμουν ελεύθερος! Αυτό ήταν το σημείο καμπής στη ζωή μου, γιατί τότε απόκτησα κουράγιο το οποίο διατηρώ από τότε. Εκείνο τον καιρό, επίσης, βεβαιώθηκα ότι θα πήγαινα σύντομα να ζήσω στη φύση, ανεξάρτητα από τις συνέπειες. Πέρασα 2 χρόνια διδάσκοντας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια για να μαζέψω κάποια λεφτά, κι έπειτα παραιτήθηκα κι έψαξα να βρω ένα μέρος στο δάσος για να ζήσω. Θα χρειαζόταν πολύς χρόνος για να απαντήσω το τελευταίο μέρος της ερώτησής σας, αλλά θα σας δώσω μια τμηματική απάντηση αντιγράφοντας αυτό που έγραψα για το περιοδικό μου στις 14 Αυγούστου 1983: «Στις 5 Αυγούστου πήγα ανατολικά. Πήγα στην κρυμμένη κατασκήνωση που έχω σε ένα φαράγγι πέρα απ' το «Διαγώνιο Φαράγγι». Έμεινα εκεί την επόμενη μέρα, 6 Αυγούστου. Ένιωσα την ειρήνη του δάσους εκεί. Αλλά παρόλο που υπάρχουν φυτά huckleberries και ελάφια εκεί, δεν υπάρχει παρά λίγο παιχνίδι. Επιπλέον, ήταν καιρός από τότε που είδα τελευταία φορά το όμορφο υψίπεδο απ' το οποίο κατάγονται τα διάφορα είδη του ποταμίσιου σολομού. Έτσι αποφάσισα να πάω εκεί στις 7 Αυγούστου. Λίγο μετά που διέσχισα το δρόμο στη γειτονιά του βουνού Crater, άρχισα ν' ακούω αλυσοπρίονα· ο ήχος ακουγόταν σα να έρχεται από το τέρμα της ρεματιάς Roaster Bill. Υπέθεσα ότι έκοβαν δέντρα· δεν μου άρεσε αλλά νόμιζα ότι θα μπορούσα ν' αποφύγω τέτοιες καταστάσεις όταν θα έφτανα στο υψίπεδο. Περπατώντας ανάμεσα στους λοφίσκους, είδα κάτω ένα καινούργιο δρόμο που δεν υπήρχε παλιά, και φαινόταν να διασχίζει τις ράχες που κλείνουν στη ρεματιά Stemple. Ένιωσα κάπως ν' αρρωσταίνω. Κι όμως, πήγα στο υψίπεδο. Αυτό που είδα μου έσπασε την καρδιά. Το υψίπεδο είχε χαραχτεί με νέους δρόμους, πλατιούς και καλοφτιαγμένους. Το υψίπεδο είχε καταστραφεί για πάντα.

Το μόνο που θα το έσωζε θα ήταν η κατάρρευση της τεχνολογικής κοινωνίας. Δεν μπορούσα να το αντέξω. Ήταν το καλύτερο και πιο όμορφο και απομο-

προηγμένο επίπεδο, χωρίς τις υλικές συσκευές -τα εργαλεία, τα μηχανήματα και τις δομές- και από τις οποίες εξαρτάται όλο το τεχνολογικό σύστημα. Πάντως, η τεχνολογία, με την ευρύτερη έννοια της λέξης, περιλαμβάνει, όχι μόνο μοντέρνα τεχνολογία, αλλά και τις τεχνικές και υλικές συσκευές που υπήρχαν σε προηγούμενα στάδια της κοινωνίας. Για παράδειγμα, το αλέτρι, ο ζυγός για τα ζώα, τα εργαλεία του σιδηρουργού, η εκτροφή ζώων και η καλλιέργεια φυτών, και οι τεχνικές της γεωργίας, η αγροτική-κτηνοτροφική οικονομία και η μεταλλουργία. Πρώιμοι πολιτισμοί εξαρτιόνταν απ' αυτές τις τεχνολογίες, όπως και στις ανθρώπινες και οργανωτικές τεχνικές που χρειάζονταν για να εξουσιάσουν μεγάλα σύνολα ανθρώπων. Οι πολιτισμοί δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς την τεχνολογία στην οποία βασίζονται. Αντίστροφα, όπου η τεχνολογία είναι διαθέσιμη, ο πολιτισμός πιθανότατα θα αναπτυχθεί αργά ή γρήγορα. Έτσι, το πρόβλημα του πολιτισμού μπορεί να εξισωθεί με το πρόβλημα της τεχνολογίας. Όσο πιο πίσω σπρώξουμε την τεχνολογία, τόσο πιο πίσω θα σπρώξουμε και τον πολιτισμό. Αν μπορούσαμε να σπρώξουμε την τεχνολογία πίσω στη λίθινη εποχή, δεν θα υπήρχε πια πολιτισμός.

V: Θεωρείς ότι η βία είναι δεδομένη;

ΤΚ: Βέβαια, η βία είναι δεδομένη. Και είναι απαραίτητη στη φύση. Αν οι κυνηγοί δεν σκότωναν μέλη ενός είδους θηράματος, τότε το είδος του θηράματος θα πολλαπλασιαζόταν σε τέτοιο βαθμό που θα κατέστρεφαν το περιβάλλον καταναλώνοντας όλα τα φαγώσιμα. Πολλά είδη ζώων είναι βίαια εναντίον μελών του δικού τους είδους. Για παράδειγμα, είναι ευρέως γνωστό ότι οι άγριοι χιμπατζήδες συχνά σκοτώνουν άλλους χιμπατζήδες. Δείτε το περιοδικό Time, στις 19 Αυγούστου 2002, σελίδα 56. Σε κάποιες περιοχές είναι συχνές οι συμπλοκές μεταξύ αρκούδων. Το περιοδικό Bear and Other Top Predators Αρκούδα και Άλλοι Κορυφαίοι Θηρευτές, Τόμος 1, τεύχος 2, σσ 28-29, δείχνει μια φωτογραφία αρκούδων που παλεύουν και μια φωτογραφία αρκούδας πληγωμένης σε συμπλοκή, με αναφορές ότι τέτοιες πληγές μπορούν να είναι θανάσιμες. Σε κάποια τροπικά θαλασσοπούλια, στις φωλιές τους υπάρχουν από 2 αυγά. Αφού τα αυγά εκκολαφθούν, ένα

προβλήματα ή θα διαταράξει την ομαλή λειτουργία του συστήματος. Η εξουσία βασίζεται στο φυσικό καταναγκασμό. Διδάσκοντας τους ανθρώπους ότι η βία είναι λάθος (εκτός, φυσικά, όταν το σύστημα τη χρησιμοποιεί με την αστυνομία ή το στρατό), το σύστημα διατηρεί το μονοπώλιό του στο φυσικό καταναγκασμό και έτσι κρατάει όλη την εξουσία στα χέρια του. Ό,τι φιλοσοφικές ή ηθικές εκλογικεύσεις και να εφεύρουν οι άνθρωποι για να εξηγήσουν την αντίληψή τους ότι η βία είναι λανθασμένη, η αληθινή αιτία γι' αυτή την αντίληψη είναι το ότι έχουν ασυνείδητα απορροφηθεί από την προπαγάνδα του συστήματος.

V: Πώς βλέπεις τους αναρχικούς, τους οικο-αναρχικούς, τους αναρχο-πριμιτιβιστές; Συμφωνείς μαζί τους;

Πώς βλέπεις τη χορτοφαγία/ολική χορτοφαγία; Τι νομίζεις για το να μην τρως και να χρησιμοποιείς ζώα; Τι νομίζεις για το ALF/ELF; Τι νομίζεις για ομάδες όπως η Earth First!, το ELF και τους Gardening Gorillas;

ΤΚ: Όλες οι ομάδες που αναφέρετε εδώ είναι κομμάτι ενός κινήματος. (Ας το ονομάσουμε «GA» - απ' το «green anarchist» / οικο-αναρχικό). Φυσικά, αυτοί οι άνθρωποι έχουν δίκιο στο βαθμό που αντιτίθενται στον πολιτισμό και την τεχνολογία στην οποία βασίζεται. Αλλά, εξαιτίας του βαθμού αυτού του αναπτυσσόμενου κινήματος, μπορεί στην ουσία να βοηθήσει το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα να προστατέψει τον εαυτό του και να λειτουργήσει σαν εμπόδιο στην επανάσταση. Θα εξηγήσω. Είναι δύσκολο να καταστείλεις την εξέγερση ευθέως. Όταν η εξέγερση καταστέλλεται, ξεσπάει πολύ συχνά αργότερα με άλλη μορφή την οποία οι αρχές αντιμετωπίζουν πιο δύσκολα. Για παράδειγμα, το 1878 η Γερμανική βουλή νομοθέτησε σκληρούς και καταπιεστικούς νόμους εναντία στο Σοσιαλδημοκρατικό κίνημα, και σαν αποτέλεσμα το κίνημα συντρίφθηκε και τα μέλη του σκορπίστηκαν, συγχύστηκαν και αποθαρρύνθηκαν, αλλά μόνο για λίγο. Το κίνημα σύντομα επανενώθηκε, έγινε πιο ενεργητικό, και βρήκε νέους τρόπους να διαδώσει τις ιδέες του, έτσι το 1884 ήταν δυνατότερο από ποτέ (G.A. Zimmermann, Das Neunzehnte Jahrhundert: Geshichtlicher und kulturhistorischer, Ruckblick, Druck und Verlag von Geo. Brumder,

μας. Οι αριστεριστές έχουν υποστεί τέτοια ενδελεχή πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ που μπορούν να εξεγερθούν μόνο με τους όρους αυτών των αξιών, που είναι αξίες του ίδιου του τεχνο-βιομηχανικού συστήματος. Με αυτόν τον τρόπο το σύστημα έχει επιτυχημένα πετύχει να εκτρέψει/παρεκκλίνει τις εξεγερτικές παρορμήσεις της αριστεράς σε κανάλια που είναι ανώδυνα για το σύστημα.

Η εξέγερση ενάντια στην τεχνολογία και τον πολιτισμό είναι αληθινή εξέγερση, μια αληθινή επίθεση στις αξίες του υπάρχοντος συστήματος. Αλλά οι πράσινοι αναρχικοί (οικο-αναρχικοί), αναρχο-πριμιτιβιστές και ούτω καθεξής (το κίνημα «GA»), έχουν γίνει δέκτες μιας βαριάς επίδρασης της αριστεράς, που η εξέγερσή τους ενάντια στον πολιτισμό έχει σε ένα μεγάλο βαθμό ουδετεροποιηθεί. Αντί να εξεγερθούν ενάντια στις αξίες του πολιτισμού, έχουν υιοθετήσει πολλές πολιτισμικές αξίες οι ίδιοι και έχουν κατασκευάσει μια φαντασιακή εικόνα των πρωτόγονων κοινωνιών που ενσωματώνει αυτές τις πολιτισμένες αξίες. Υποκρίνονται ότι οι κυνηγοί-συλλέκτες δούλευαν μόνο 2 ή 3 ώρες τη μέρα (δηλαδή 14 με 21 την εβδομάδα), ότι είχαν φυλετική ισότητα, ότι σέβονταν τα δικαιώματα των ζώων, ότι πρόσεχαν να μη βλάψουν το περιβάλλον κτλ. Αλλά όλα αυτά είναι μύθος. Αν διαβάσετε πολλές αναφορές που γράφτηκαν από ανθρώπους που προσωπικά παρατήρησαν κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών σε καιρούς που ήταν σχετικά ανέγγιχτοι από τον πολιτισμό, θα δείτε ότι:

α) Όλες αυτές οι κοινωνίες έτρωγαν φαγητό από ζώα, καμία δεν ήταν χορτοφαγική.

β) Πολλές (αν όχι όλες) απ' αυτές τις κοινωνίες κακοποιούσαν ζώα.

γ) Η πλειοψηφία αυτών των κοινωνιών δεν είχαν ισότητα μεταξύ των φύλων.

δ) Ο μέσος όρος των 2 ή 3 ωρών εργασίας τη μέρα, ή 14 με 21 ωρών την εβδομάδα, βασίζεται σε έναν αποπροσανατολιστικό ορισμό της «εργασίας». Μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση για πλήρως νομαδικές κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών θα έδινε περίπου 40 ώρες εργασίας την εβδομάδα, και μερικές δούλευαν για πολύ παραπάνω.

ε) Οι περισσότερες απ' αυτές τις κοινωνίες δεν ήταν μη-βίαιες.

στ) Ο ανταγωνισμός υπήρχε στις περισσότερες, ή πιθανόν σε όλες απ' αυτές τις κοινωνίες. Σε μερικές απ' αυτές ο ανταγωνισμός μπορούσε να πάρει βίαιες μορφές.

ζ) Αυτές οι κοινωνίες ποικίλλουν εξαιρετικά στο βαθμό που προσέχουν να μη βλάψουν το περιβάλλον. Μερικές το συντηρούν, αλλά άλλες βλάπτουν το περιβάλλον τους με το υπερβολικό κυνήγι, με την ασύδοτη χρήση φωτιάς ή με άλλους τρόπους.

... Θα μπορούσα να παραθέσω πάμπολλες αξιόπιστες πηγές πληροφοριών που υποστηρίζουν τις προηγούμενες θέσεις, αλλά αν το έκανα, το γράμμα αυτό θα γινόταν εξαιρετικά μακρύ. Έτσι θα κρατήσω αυτές τις πηγές για μια πιο κατάλληλη περίσταση. Εδώ αναφέρω μόνο μερικά παραδείγματα:

- Κακομεταχείριση των ζώων: Οι πυγμαίοι Mbuti: «Ο νεαρός το είχε απλώσει με το πρώτο σπρώξιμο, καρφώνοντας το ζώο στο έδαφος απ' το σαρκώδες σημείο του στομαχιού. Αλλά το ζώο ήταν ακόμα ζωντανό, πολεμώντας για ν' απελευθερωθεί. ... Ο Maipe του κάρφωσε κι άλλη λόγχη στο λαιμό, αλλά ακόμα σπαρταρούσε και πάλευε. Μόνο όταν ένα τρίτο ακόντιο κάρφωσε την καρδιά του εγκατέλειψε την πάλη.

«...*οι Πυγμαίοι στάθηκαν γύρω τους ενθουσιασμένοι, δείχνοντας το σκοτωμένο ζώο και γελώντας... Σε άλλες φάσεις έχω δει Πυγμαίους να καψαλίζουν τα φτερά των πουλιών που ήταν ακόμη ζωντανά, εξηγώντας ότι το κρέας είναι πιο τρυφερό αν ο θάνατος έρχεται αργά. Και τα κυνηγετικά σκυλιά, καθώς είναι πολύτιμα, δέχονταν άγριες κλωτσιές από τη μέρα που γεννιούνται μέχρι τη μέρα που πεθαίνουν*». (Colin Turnbull, The Forest People, Simon and Schuster, 1962, σ 101)

- Εσκιμώοι: Οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε ο Gontran de Poncins κλωτσούσαν και έδερναν τα σκυλιά τους βάναυσα. (Gontran de Poncins, Kabloona, εκδ. Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1980, σσ 29, 30, 49, 189, 196, 198-99, 212, 216).

- Οι Siriono: Οι Siriono μερικές φορές αιχμαλώτιζαν νεαρά ζώα και τα έφερναν πίσω στον καταυλισμό, αλλά δεν τους έδιναν τίποτα να φάνε, και τα ζώα υπόκειντο σε τέτοια κακομεταχείριση από τα παιδιά που σύντομα πέθαιναν. (Allan R. Holmberg, Nomads of the

χτυπούσαν τις γυναίκες τους (Holmberg, σ 128). Αλλά: «*Η γυναίκα είναι υποδεέστερη του άνδρα*» (σ 125). «*Η διευρυμένη οικογένεια είναι γενικά υποκείμενη στον μεγαλύτερο ηλικιακά ενεργό άνδρα*» (σ 129). «*Οι γυναίκες... εξουσιάζονται από τους άνδρες*» (σ 147). «*Η σεξουαλικότητα κυρίως καθορίζεται από τους άνδρες... Αν ένας άνδρας είναι έξω στο δάσος μόνος με μια γυναίκα... μπορεί να την πετάξει στο έδαφος και να πάρει το τρόπαιό του χωρίς να πει λέξη*» (σ 163). Οι γονείς σίγουρα προτιμούν να έχουν αρσενικά παιδιά, (σ 202, επίσης σσ 148, 156, 168-69, 210, 224). Οι Αυστραλοί Αβορίγινες: «*Στις πιο βόρειες και δυτικές περιοχές (στην Αυστραλία) ... η δύναμη βρίσκεται στα χέρια των ώριμων, συνήθως πολυγαμικών ανδρών ηλικίας 30 έως 50, και ο έλεγχος πάνω στις γυναίκες και τους νεαρότερους άνδρες μοιραζόταν ανάμεσά τους.*» (Carleton S. Coon, The Hunting Peoples, σ 255). Σε κάποιες αυστραλιανές φυλές, νεαρές γυναίκες υποχρεώνονταν να παντρεύονται ηλικιωμένους άνδρες, κυρίως για να εργάζονται γι' αυτούς. Γυναίκες που αρνούνταν να το κάνουν δέρνονταν μέχρι να συναινέσουν. (Aldo Massola, The Aborigines of South-Eastern Australia: As They Were, εκδ. The Griffin Press, Adelaide, Australia, 1971. Δεν έχω τις συγκεκριμένες σελίδες, αλλά θα το βρείτε πιθανότατα ανάμεσα στις σελίδες 70 και 80.)

- Χρόνος εργασίας: Μια καλή γενική επισκόπηση γίνεται στο βιβλίο της Elizabeth Cashdan, «Hunters and Gatherers: Economic Behaviour in Bands», στο Stuart Plattner (εκδότης), Economic Anthropology (εκδ. Stanford University Press, 1989, σσ 21-48).

Η Cashdan εξετάζει μια μελέτη του Richard Lee, που βρήκε ότι μια συγκεκριμένη ομάδα των Βουσμάνων Kung εργάζονταν λίγο παραπάνω από 40 ώρες την εβδομάδα. Και καταδεικνύει, στις σελίδες 24-25, ότι υπήρχαν αποδείξεις ότι η μελέτη του Lee έγινε σε καιρό που οι Kung δούλευαν λιγότερα από άλλες περιόδους. Τονίζει ότι στη σελίδα 26 ο Lee δεν περιλαμβάνει την ώρα που απαιτείται για τη φροντίδα των παιδιών. Και στις σελίδες 24-25 αναφέρει άλλους κυνηγούς-συλλέκτες που δούλευαν περισσότερο από το χρόνο που αναφέρει ο Lee. Σαράντα ώρες την εβδομάδα είναι προφανώς μια μίνιμουμ

ξεκουραστεί» (Holmberg, σ 224).

Βία: Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, πολλά παραδείγματα βίας μπορούν να βρεθούν στο βιβλίο του Coon The Hunting Peoples. Σύμφωνα με τον Gontran de Poncins (Kabloona, σσ 116-120, ...), οι ανθρωποκτονίες -συνήθως με μαχαίρωμα στην πλάτη- ήταν αρκετά κοινές ανάμεσα στους Εσκιμώους. Οι Πυγμαίοι Mbuti ήταν πιθανόν μια απ' τις λιγότερες βίαιες ομάδες που γνωρίζω, καθώς ο Turnbull δεν αναφέρει καμία περίπτωση ανθρωποκτονίας ανάμεσά τους (εκτός της βρεφοκτονίας- βλ. Wayward Servants, σ 130). Πάντως, ο Turnbull στα δύο του βιβλία που αναφέρθηκαν, απαριθμεί πολλούς ξυλοδαρμούς και συμπλοκές με γροθιές ή ξύλα. Ο Paul Schebesta αναφέρει μαρτυρίες ότι το πρώτο μισό του 19ου αιώνα οι Mbuti εξαπέλυσαν θανατηφόρες επιδρομές ενάντια στους Αφρικανούς που ζούσαν σε χωριά μέσα στο δάσος τους (Die Bambuti-Pygaen vom Ituri, Τόμος I, εκδ. Institut Royal Colonial Belge, Brussels, 1938, σσ 81-84. Για τη βρεφοκτονία, βλ. Schebesta, σ 138).

Ανταγωνισμός - Η παρουσία ανταγωνισμού στις κυνηγετικές και τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες φαίνεται στους καυγάδες που λαμβάνουν χώρα σε κάποιες απ' αυτές. Βλέπε για παράδειγμα στο βιβλίο του Coon, The Hunting Peoples (σ 238, 252, 257-58). Αν ένας σωματικός καυγάς δεν είναι μορφή ανταγωνισμού, τότε τίποτα δεν είναι. Καυγάδες μπορεί να προκύψουν από τον ανταγωνισμό για φίλους. Για παράδειγμα, ο Turnbull, στο Wayward Servants (σ 206) αναφέρει μια γυναίκα που έχασε 3 δόντια σε καυγά με άλλη γυναίκα για έναν άνδρα. Ο Coon (σ 260) αναφέρει καυγά για τα μάτια μιας γυναίκας ανάμεσα σε Αυστραλούς Αβορίγινες. Ο ανταγωνισμός για το φαγητό μπορεί επίσης να οδηγήσει σε φιλονικία. «Το μοίρασμα (του κρέατος) δεν γίνεται χωρίς διαφωνίες ή πικρία. Αντίθετα, οι διαφωνίες που προκύπτουν όταν επιστρέφει το κυνήγι στον καταυλισμό είναι συχνά δυνατές και θορυβώδεις...» (Wayward Servants, σ 158.) Ο Coon αναφέρεται σε «κραυγαλέες διαφωνίες» πάνω στο μοίρασμα κρέατος φάλαινας ανάμεσα σε κάποιους Εσκιμώους (The Hunting Peoples, σ 125).

Θα μπορούσα να συνεχίσω και να παραθέσω γεγονότα που δείχνουν πόσο

κακοποίηση του φυσικού τους οργανισμού. Ανάμεσα στις θεμελιώδεις ιδιαιτερότητές τους είναι μια ασυνήθιστα κακοτράχαλη φυσικότητα και ζωντάνια, και μια απαράμιλλη χαρά και ελευθερία από κάθε έγνοια. Είναι άνθρωποι των οποίων οι ζωές περνάνε σε συμμόρφωση με τους νόμους της φύσης».

Αλλά, προφανώς, οι λόγοι για τους οποίους η πρωτόγονη ζωή είναι καλύτερη από την πολιτισμένη δεν έχουν να κάνουν με την ισότητα των φύλων, την καλοσύνη προς τα ζώα, το μη-ανταγωνισμό, ή τη μη-βία. Αυτές οι αξίες είναι οι μαλθακές αξίες του μοντέρνου πολιτισμού. Προβάλλοντας αυτές τις αξίες σε κυνηγετικές και τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες, το Κίνημα της Πράσινης Αναρχίας (GA) έχει δημιουργήσει ένα μύθο μιας πρωτόγονης ουτοπίας που δεν υπήρχε ποτέ στην πραγματικότητα. Έτσι, ακόμα κι αν το Κίνημα αυτό ισχυρίζεται ότι απορρίπτει τον πολιτισμό και τη σύγχρονη εποχή, παραμένει δέσμιο σε κάποιες από τις πιο σημαντικές αξίες της μοντέρνας κοινωνίας. Γι' αυτό το Κίνημα αυτό δεν μπορεί να είναι ένα αποτελεσματικό επαναστατικό κίνημα.

Σε πρώτη φάση, ένα μέρος της ενέργειας του GA παρεκκλίνει μακριά από το αληθινό επαναστατικό υποκείμενο - την καταστροφή της μοντέρνας τεχνολογίας και του πολιτισμού γενικά - για χάρη των ψευτο-επαναστατικών θεμάτων του ρατσισμού, σεξισμού, των δικαιωμάτων των ζώων, των ομοφυλόφιλων κ.τ.λ.

Σε δεύτερη φάση, εξαιτίας της δέσμευσής του σ' αυτές τις ψευτο-επαναστατικές αξίες, το Κίνημα GA μπορεί να προσελκύσει πάρα πολλούς αριστεριστές - ανθρώπους που ενδιαφέρονται να απαλλαγούν από το μοντέρνο πολιτισμό λιγότερο από τα αριστερίστικα ζητήματα του ρατσισμού, σεξισμού κ.τ.λ. Αυτό θα προκαλούσε περαιτέρω παρέκκλιση της ενέργειας αυτού του κινήματος από τα ζητήματα της τεχνολογίας και του πολιτισμού.

Σε τρίτη φάση, το αντικείμενο της διασφάλισης των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των ζώων, και ούτω καθεξής, είναι ασύμβατο με το αντικείμενο της καταστροφής του πολιτισμού, επειδή οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι στις πρωτόγονες κοινωνίες συχνά δεν έχουν ισότητα, και τέτοιες κοινωνίες συνήθως κακομεταχειρίζο-

στατικό κίνημα απέτυχε τελείως. Δεν έκανε τίποτα για να διορθώσει τις κοινωνικές ανισότητες των καιρών του, και την ώρα που οι Χριστιανοί μπορούσαν να κάνουν συμφωνία με τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, πουλήθηκαν και έγιναν μέρος της εξουσιαστικής δομής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Φαίνεται να υπάρχουν ανησυχητικές ομοιότητες ανάμεσα στην ψυχολογία του κινήματος GA και αυτού του πρώιμου Χριστιανισμού. Οι αναλογίες ανάμεσα σ' αυτά τα δύο κινήματα είναι αξιοπρόσεκτες: πρωτόγονη ουτοπία = Κήπος της Εδέμ, ανάπτυξη του πολιτισμού = προπατορικό αμάρτημα, το φάγωμα του μήλου από το Δέντρο της Γνώσης, Επανάσταση = Δευτέρα Παρουσία, επιστροφή στην πρωτόγονη ουτοπία = άφιξη της Βασιλείας του Θεού. Η ολική χορτοφαγία προφανώς παίζει τον ίδιο ψυχολογικό ρόλο με τους διαιτητικούς περιορισμούς του Χριστιανισμού (νηστεία στη Μεγάλη Σαρακοστή) και άλλων θρησκειών. Το ρίσκο που παίρνουν οι ακτιβιστές για να μπλοκάρουν υλοτομικά μηχανήματα με τα σώματά τους μπορεί να συγκριθεί με τη μαρτυρία των πρώτων Χριστιανών που πέθαιναν για τις αντιλήψεις τους (μόνο που η μαρτυρία των πρώτων Χριστιανών απαιτούσαν πολύ περισσότερο θάρρος από τις τακτικές των σημερινών ακτιβιστών). Αν το Κίνημα GA πάρει τον ίδιο δρόμο με το Χριστιανισμό, θα αποτύχει κι αυτό τελείως σαν επαναστατικό κίνημα. Το Κίνημα GA μπορεί να μην είναι μόνο άχρηστο, αλλά χειρότερο από άχρηστο, επειδή μπορεί να εμποδίσει την ανάπτυξη ενός αποτελεσματικού επαναστατικού κινήματος. Η εναντίωση στην τεχνολογία και τον πολιτισμό είναι σημαντικό μέρος του προγράμματος του Κινήματος GA, κι έτσι νέοι άνθρωποι, που είναι προβληματισμένοι για τις επιδράσεις του τεχνολογικού πολιτισμού στον κόσμο, ελκύονται απ' αυτό το κίνημα. Σίγουρα δεν είναι όλοι αριστεριστές ή μαλθακοί, ονειροπόλοι, ανεπαρκείς· κάποιοι απ' αυτούς έχουν την προοπτική να γίνουν αληθινοί επαναστάτες. Αλλά στο κίνημα GA είναι λιγότεροι από τους αριστεριστές και άλλους άχρηστους ανθρώπους, κι έτσι ουδετεροποιούνται, διαφθείρονται, και το επαναστατικό δυναμικό τους χαραμίζεται. Μ' αυτή την έννοια, το Κίνημα GA μπορεί να καταστρέψει τους εν δυνάμει επαναστάτες.

νες θέσεις, αλλά αν το έκανα, το γράμμα αυτό θα γινόταν εξαιρετικά μακρύ. Έτσι θα κρατήσω αυτές τις πηγές για μια πιο κατάλληλη περίσταση. Εδώ αναφέρω μόνο μερικά παραδείγματα:

- **Κακομεταχείριση των ζώων:** Οι πυγμαίοι Mbuti: «Ο νεαρός το είχε απλώσει με το πρώτο σπρώξιμο, καρφώνοντας το ζώο στο έδαφος απ' το σαρκώδες σημείο του στομαχιού. Αλλά το ζώο ήταν ακόμα ζωντανό, πολεμώντας για ν' απελευθερωθεί. ... Ο Maipe του κάρφωσε κι άλλη λόγχη στο λαιμό, αλλά ακόμα σπαρταρούσε και πάλευε. Μόνο όταν ένα τρίτο ακόντιο κάρφωσε την καρδιά του εγκατέλειψε την πάλη.

«...*οι Πυγμαίοι στάθηκαν γύρω τους ενθουσιασμένοι, δείχνοντας το σκοτωμένο ζώο και γελώντας... Σε άλλες φάσεις έχω δει Πυγμαίους να καψαλίζουν τα φτερά των πουλιών που ήταν ακόμη ζωντανά, εξηγώντας ότι το κρέας είναι πιο τρυφερό αν ο θάνατος έρχεται αργά. Και τα κυνηγετικά σκυλιά, καθώς είναι πολύτιμα, δέχονταν άγριες κλωτσιές από τη μέρα που γεννιούνται μέχρι τη μέρα που πεθαίνουν*». (Colin Turnbull, The Forest People, Simon and Schuster, 1962, σ 101)

- **Εσκιμώοι**: Οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε ο Gontran de Poncins κλωτσούσαν και έδερναν τα σκυλιά τους βάναυσα. (Gontran de Poncins, Kabloona, εκδ. Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1980, σσ 29, 30, 49, 189, 196, 198-99, 212, 216).

- **Οι Siriono:** Οι Siriono μερικές φορές αιχμαλώτιζαν νεαρά ζώα και τα έφερναν πίσω στον καταυλισμό, αλλά δεν τους έδιναν τίποτα να φάνε, και τα ζώα υπόκειντο σε τέτοια κακομεταχείριση από τα παιδιά που σύντομα πέθαιναν. (Allan R. Holmberg, Nomads of the Long Bow: Οι Siriono της Ανατολικής Βολιβίας, εκδ. The Natural History Press, Garden City, New York, 1969, σσ 69-70, 208) (Οι Siriono δεν ήταν μόνο κυνηγοί-συλλέκτες, αφού καλλιεργούσαν σε μικρό βαθμό κάποιες εποχές του χρόνου, αλλά έζησαν κυρίως με το κυνήγι και τη συλλογή. Holmberg, σσ 51, 63, 67, 76-77, 82-83, 265).

- **Έλλειψη ισότητας των φύλων:** Ο Turnbull λέει ότι ανάμεσα στους Πυγμαίους Mbuti, «*μια γυναίκα δεν είναι σε καμία περίπτωση κατώτερη του άντρα*». (Colin Turnbull, Wayward Servants, εκδ. The Natural History Press, Garden City, New York, 1965, σ 270), και ότι «*η γυναίκα δεν υπόκειται σε διακρίσεις σε βάρος της*» (Turnbull, The Forest People, σ 154). Αλλά στα ίδια βιβλία ο Turnbull αναφέρει διάφορα γεγονότα που δείχνουν ότι οι Mbuti δεν είχαν ισότητα όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα.

Αυστραλοί Αβορίγινες: «*Στις πιο βόρειες και δυτικές περιοχές (στην Αυστραλία) ... η δύναμη βρίσκεται στα χέρια των ώριμων, συνήθως πολυγαμικών ανδρών ηλικίας 30 έως 50, και ο έλεγχος πάνω στις γυναίκες και τους νεαρότερους άνδρες μοιραζόταν ανάμεσά τους.*» (Carleton S. Coon, The Hunting Peoples, σ 255). Σε κάποιες αυστραλιανές φυλές, νεαρές γυναίκες υποχρεώνονταν να παντρεύονται ηλικιωμένους άνδρες, κυρίως για να εργάζονται γι' αυτούς. Γυναίκες που αρνούνταν να το κάνουν δέρνονταν μέχρι να συναινέσουν. (Aldo Massola, The Aborigines of South-Eastern Australia: As They Were, εκδ. The Griffin Press, Adelaide, Australia, 1971. Δεν έχω τις συγκεκριμένες σελίδες, αλλά θα το βρείτε πιθανότατα ανάμεσα στις σελίδες 70 και 80.)

- **Χρόνος εργασίας:** Μια καλή γενική επισκόπηση γίνεται στο βιβλίο της Elizabeth Cashdan, «Hunters and Gatherers: Economic Behaviour in Bands», στο Stuart Plattner (εκδότης), Economic Anthropology (εκδ. Stanford University Press, 1989, σσ 21-48).

Η Cashdan εξετάζει μια μελέτη του Richard Lee, που βρήκε ότι μια συγκεκριμένη ομάδα των Βουσμάνων Kung εργάζονταν λίγο παραπάνω από 40 ώρες την εβδομάδα. Και καταδεικνύει, στις σελίδες 24-25, ότι υπήρχαν αποδείξεις ότι η μελέτη του Lee έγινε σε καιρό που οι Kung δούλευαν λιγότερα από άλλες περιόδους. Τονίζει ότι στη σελίδα 26 ο Lee δεν περιλαμβάνει την ώρα που απαιτείται για τη φροντίδα των παιδιών. Και στις σελίδες 24-25 αναφέρει άλλους κυνηγούς-συλλέκτες που δούλευαν περισσότερο από το χρόνο που αναφέρει ο Lee. Σαράντα ώρες την εβδομάδα είναι προφανώς μια μίνιμουμ εκτίμηση του χρόνου εργασίας των πλήρως νομαδικών κυνηγών-συλλεκτών. Ο Gontran de Poncins, στο Kabloona (που αναφέρθηκε νωρίτερα), στη σελίδα 111, ανέφερε ότι οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε έστηναν δίχτυα 15 ώρες την ημέρα. Προφανώς δεν εννοεί ότι δούλευαν 15 ώρες τη μέρα, αλλά φαίνεται καθαρά στο βιβλίο του ότι οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε δούλευαν σκληρά. Στους Πυγμαίους Mbuti, οι οποίοι χρησιμοποιούν δίχτυα για να κυνηγήσουν, «η παρασκευή των διχτυών είναι ουσιαστικά μια πλήρη απασχόληση... στην οποία και οι άνδρες και οι γυναίκες συμμετέχουν ανεξάρτητα από τον ελεύθερο χρόνο και τις κλίσεις τους» (Turnbull, The Forest People, σ 131).

Στους Siriono, οι άντρες κυνηγούσαν, κατά μέσο όρο, κάθε δεύτερη μέρα (Holmberg, σσ 75-76). Ξεκινούσαν

Turnbull στα δύο του βιβλία που αναφέρθηκαν, απαριθμεί πολλούς ξυλοδαρμούς και συμπλοκές με γροθιές ή ξύλα. Ο Paul Schebesta αναφέρει μαρτυρίες ότι το πρώτο μισό του 19ου αιώνα οι Mbuti εξαπέλυσαν θανατηφόρες επιδρομές ενάντια στους Αφρικανούς που ζούσαν σε χωριά μέσα στο δάσος τους (Die Bambuti-Pygaen vom Ituri, Τόμος I, εκδ. Institut Royal Colonial Belge, Brussels, 1938, σσ 81-84. Για τη βρεφοκτονία, βλ. Schebesta, σ 138).

Ανταγωνισμός - Η παρουσία ανταγωνισμού στις κυνηγετικές και τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες φαίνεται στους καυγάδες που λαμβάνουν χώρα σε κάποιες απ' αυτές. Βλέπε για παράδειγμα στο βιβλίο του Coon, The Hunting Peoples (σ 238, 252, 257-58). Αν ένας σωματικός καυγάς δεν είναι μορφή ανταγωνισμού, τότε τίποτα δεν είναι. Καυγάδες μπορεί να προκύψουν από τον ανταγωνισμό για φίλους. Για παράδειγμα, ο Turnbull, στο Wayward Servants (σ 206) αναφέρει μια γυναίκα που έχασε 3 δόντια σε καυγά με άλλη γυναίκα για έναν άνδρα. Ο Conn (σ 260) αναφέρει καυγά για τα μάτια μιας γυναίκας ανάμεσα σε Αυστραλούς Αβορίγινες. Ο ανταγωνισμός για το φαγητό μπορεί επίσης να οδηγήσει σε φιλονικία. «Το μοίρασμα (του κρέατος) δεν γίνεται χωρίς διαφωνίες ή πικρία. Αντίθετα, οι διαφωνίες που προκύπτουν όταν επιστρέφει το κυνήγι στον καταυλισμό είναι συχνά δυνατές και θορυβώδεις...» (Wayward Servants, σ 158.) Ο Coon αναφέρεται σε «κραυγαλέες διαφωνίες» πάνω στο μοίρασμα κρέατος φάλαινας ανάμεσα σε κάποιους Εσκιμώους (The Hunting Peoples, σ 125).

Θα μπορούσα να συνεχίσω και να παραθέσω γεγονότα που δείχνουν πόσο γελοία είναι η εικόνα πρωτόγονων ανθρώπων που δεν είναι ανταγωνιστικοί, είναι χορτοφάγοι και σέβονται τη φύση, έχουν φυλετική ισότητα, σέβονται τα δικαιώματα των ζώων, και δεν χρειάζεται να δουλεύουν για να ζούνε. Αλλά αυτό το γράμμα είναι ήδη μακρύ, έτσι τα παραδείγματα που δίνονται θα πρέπει να είναι αρκετά. Δεν εννοώ ότι ο κυνηγετικός και τροφοσυλλεκτικός τρόπος ζωής δεν ήταν καλύτερος από τη σύγχρονη ζωή. Αντίθετα, πιστεύω ότι ήταν καλύτερα πέρα από κάθε σύγκριση. Πολλοί, ενδεχομένως, ερευνητές που μελετούν τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες έχουν εκφράσει το σεβασμό τους, ακόμα και τη ζήλια τους γι' αυτούς. Για παράδειγμα, ο Cashdan (σ 21) αναφέρεται στον κυνηγετικό και τροφοσυλλεκτικό τρόπο ζωής σαν «πολύ επιτυχημένο». Ο Coon (σ XIX) αναφέρεται στις «γεμάτες και ικανοποιητικές ζωές» των κυνηγών-

τισμού. Προβάλλοντας αυτές τις αξίες σε κυνηγετικές και τροφασυλλεκτικές κοινωνίες, το Κίνημα της Πράσινης Αναρχίας (GA) έχει δημιουργήσει ένα μύθο μιας πρωτόγονης ουτοπίας που δεν υπήρχε ποτέ στην πραγματικότητα. Έτσι, ακόμα κι αν το Κίνημα αυτό ισχυρίζεται ότι απορρίπτει τον πολιτισμό και τη σύγχρονη εποχή, παραμένει δέσμιο σε κάποιες από τις πιο σημαντικές αξίες της μοντέρνας κοινωνίας. Γι' αυτό το Κίνημα αυτό δεν μπορεί να είναι ένα αποτελεσματικό επαναστατικό κίνημα.

Σε πρώτη φάση, ένα μέρος της ενέργειας του GA παρεκκλίνει μακριά από το αληθινό επαναστατικό υποκείμενο - την καταστροφή της μοντέρνας τεχνολογίας και του πολιτισμού γενικά - για χάρη των ψευτο-επαναστατικών θεμάτων του ρατσισμού, σεξισμού, των δικαιωμάτων των ζώων, των ομοφυλόφιλων κ.τ.λ.

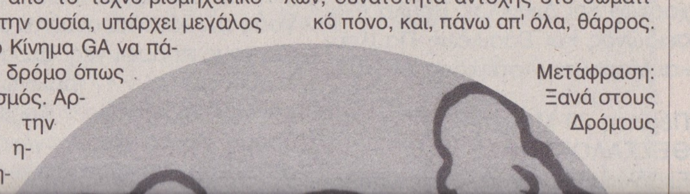
Σε δεύτερη φάση, εξαιτίας της δέσμευσής του σ' αυτές τις ψευτο-επαναστατικές αξίες, το Κίνημα GA μπορεί να προσελκύσει πάρα πολλούς αριστεριστές - ανθρώπους που ενδιαφέρονται να απαλλαγούν από το μοντέρνο πολιτισμό λιγότερο από τα αριστερίστικα ζητήματα του ρατσισμού, σεξισμού κ.τ.λ. Αυτό θα προκαλούσε περαιτέρω παρέκκλιση της ενέργειας αυτού του κινήματος από τα ζητήματα της τεχνολογίας και του πολιτισμού.

Σε τρίτη φάση, το αντικείμενο της διασφάλισης των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των ζώων, και ούτω καθεξής, είναι ασύμβατο με το αντικείμενο της καταστροφής του πολιτισμού, επειδή οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι στις πρωτόγονες κοινωνίες συχνά δεν έχουν ισότητα, και τέτοιες κοινωνίες συνήθως κακομεταχειρίζονται τα ζώα. Αν ο σκοπός είναι η διασφάλιση των δικαιωμάτων αυτών των ομάδων, τότε θα έπρεπε να μείνουμε στο μοντέρνο πολιτισμό.

Σε τέταρτη φάση, το Κίνημα GA υιοθετεί πολλές από τις μαλθακές αξίες του μοντέρνου πολιτισμού, όπως το μύθο μιας μαλθακής πρωτόγονης ουτοπίας, κι έτσι ελκύει πάρα πολλούς μαλθακούς, ονειροπόλους, τεμπέληδες, ανεπαρκείς ανθρώπους που τείνουν περισσότερο να υποχωρήσουν σε ουτοπικές φαντασιώσεις απ' το να δράσουν αποτελεσματικά και ρεαλιστικά για να απαλλαγούν από το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα. Στην ουσία, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος το Κίνημα GA να πάρει τον ίδιο δρόμο όπως ο Χριστιανισμός. Αρχικά, υπό την προσωπική ηγεσία του Ιη-

κό αμάρτημα, το φάγωμα του μήλου από το Δέντρο της Γνώσης, Επανάσταση = Δευτέρα Παρουσία, επιστροφή στην πρωτόγονη ουτοπία = άφιξη της Βασιλείας του Θεού. Η ολική χορτοφαγία προφανώς παίζει τον ίδιο ψυχολογικό ρόλο με τους διαιτητικούς περιορισμούς του Χριστιανισμού (νηστεία στη Μεγάλη Σαρακοστή) και άλλων θρησκειών. Το ρίσκο που παίρνουν οι ακτιβιστές για να μπλοκάρουν υλοτομικά μηχανήματα με τα σώματά τους μπορεί να συγκριθεί με τη μαρτυρία των πρώτων Χριστιανών που πέθαιναν για τις αντιλήψεις τους (μόνο που τα μαρτύρια των πρώτων Χριστιανών απαιτούσαν πολύ περισσότερο θάρρος από τις τακτικές των σημερινών ακτιβιστών). Αν το Κίνημα GA πάρει τον ίδιο δρόμο με το Χριστιανισμό, θα αποτύχει κι αυτό τελείως σαν επαναστατικό κίνημα. Το Κίνημα GA μπορεί να μην είναι μόνο άχρηστο, αλλά χειρότερο από άχρηστο, επειδή μπορεί να εμποδίσει την ανάπτυξη ενός αποτελεσματικού επαναστατικού κινήματος. Η εναντίωση στην τεχνολογία και τον πολιτισμό είναι σημαντικό μέρος του προγράμματος του Κινήματος GA, κι έτσι νέοι άνθρωποι, που είναι προβληματισμένοι για τις επιδράσεις του τεχνολογικού πολιτισμού στον κόσμο, ελκύονται απ' αυτό το κίνημα. Σίγουρα δεν είναι όλοι αριστεριστές ή μαλθακοί, ονειροπόλοι, ανεπαρκείς· κάποιοι απ' αυτούς έχουν την προοπτική να γίνουν αληθινοί επαναστάτες. Αλλά στο κίνημα GA είναι λιγότεροι από τους αριστεριστές και άλλους άχρηστους ανθρώπους, κι έτσι ουδετεροποιούνται, διαφθείρονται, και το επαναστατικό δυναμικό τους χαραμίζεται. Μ' αυτή την έννοια, το Κίνημα GA μπορεί να καταστρέψει τους εν δυνάμει επαναστάτες. Θα είναι απαραίτητο να φτιαχτεί ένα νέο επαναστατικό κίνημα που θα παραμένει αυστηρά έξω από το Κίνημα GA και τις μαλθακές, πολιτισμένες αξίες του. Αλλά αυτές οι αξίες δεν σχετίζονται με την προσπάθεια εξολόθρευσης του τεχνολογικού πολιτισμού. Δεν είναι επαναστατικές αξίες. Ένα αποτελεσματικό επαναστατικό κίνημα θα πρέπει αντ' αυτού να υιοθετήσει τις σκληρές αξίες των πρωτόγονων κοινωνιών, όπως δεξιότητα, αυτο-πειθαρχία, τιμιότητα, φυσική και πνευματική αντοχή, απόρριψη των εξωτερικά επιβαλλόμενων αναστολών, δυνατότητα αντοχής στο σωματικό πόνο, και, πάνω απ' όλα, θάρρος.

Μετάφραση:
Ξανά στους
Δρόμους

The Forest People, Simon and Schuster, 1962, σ 101)

- Εσκιμώοι: Οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε ο Gontran de Poncins κλωτσούσαν και έδερναν τα σκυλιά τους βάναυσα. (Gontran de Poncins, Kabloona, εκδ. Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1980, σσ 29, 30, 49, 189, 196, 198-99, 212, 216).

- Οι Siriono: Οι Siriono μερικές φορές αιχμαλώτιζαν νεαρά ζώα και τα έφερναν πίσω στον καταυλισμό, αλλά δεν τους έδιναν τίποτα να φάνε, και τα ζώα υπόκειντο σε τέτοια κακομεταχείριση από τα παιδιά που σύντομα πέθαιναν. (Allan R. Holmberg, Nomads of the Long Bow: Οι Siriono της Ανατολικής Βολιβίας, εκδ. The Natural History Press, Garden City, New York, 1969, σσ 69-70, 208) (Οι Siriono δεν ήταν μόνο κυνηγοί-συλλέκτες, αφού καλλιεργούσαν σε μικρό βαθμό κάποιες εποχές του χρόνου, αλλά έζησαν κυρίως με το κυνήγι και τη συλλογή. Holmberg, σσ 51, 63, 67, 76-77, 82-83, 265).

- Έλλειψη ισότητας των φύλων: Ο Turnbull λέει ότι ανάμεσα στους Πυγμαίους Mbuti, *«μια γυναίκα δεν είναι σε καμία περίπτωση κατώτερη του άντρα»*. (Colin Turnbull, Wayward Servants, εκδ. The Natural History Press, Garden City, New York, 1965, σ 270), και ότι *«η γυναίκα δεν υπόκειται σε διακρίσεις σε βάρος της»* (Turnbull, The Forest People, σ 154). Αλλά στα ίδια βιβλία ο Turnbull αναφέρει διάφορα γεγονότα που δείχνουν ότι οι Mbuti δεν είχαν ισότητα όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα. *«Κάποιες φορές ο ξυλοδαρμός της γυναίκας θεωρείται καλός, και η γυναίκα αναμένεται να ανταποδώσει»*. (Wayward Servants, σ 287). *«Ελεγε ότι ήταν πολύ ευχαριστημένος με τη γυναίκα του, και δεν χρειαζόταν να τη δείρει καθόλου»*. (The Forest People, σ 205). Ένας άλλος πετάει τη γυναίκα του στο έδαφος και τη χαστουκίζει (Wayward Servants, σ 211). Ο σύζυγος δέρνει τη γυναίκα του. (Wayward Servants, σ 192). Οι Mbuti εφαρμόζουν αυτό που οι Αμερικάνοι θα έλεγαν *«βιασμός στο ραντεβού»*. (Wayward Servants, σ 137). Ο Turnbull αναφέρει δύο περιστατικά ανδρών που διατάζουν τις γυναίκες τους (Wayward Servants, σ 288-89, The Forest People, σ 265). Δεν έχω βρει κανένα περιστατικό στα βιβλία του Turnbull όπου οι γυναίκες να δίνουν διαταγές στους άνδρες τους. Οι Siriono: Οι Siriono δεν

Η Cashdan εξετάζει μια μελέτη του Richard Lee, που βρήκε ότι μια συγκεκριμένη ομάδα των Βουσμάνων Kung εργάζονταν λίγο παραπάνω από 40 ώρες την εβδομάδα. Και καταδεικνύει, στις σελίδες 24-25, ότι υπήρχαν αποδείξεις ότι η μελέτη του Lee έγινε σε καιρό που οι Kung δούλευαν λιγότερα από άλλες περιόδους. Τονίζει ότι στη σελίδα 26 ο Lee δεν περιλαμβάνει την ώρα που απαιτείται για τη φροντίδα των παιδιών. Και στις σελίδες 24-25 αναφέρει άλλους κυνηγούς-συλλέκτες που δούλευαν περισσότερο από το χρόνο που αναφέρει ο Lee. Σαράντα ώρες την εβδομάδα είναι προφανώς μια μίνιμουμ εκτίμηση του χρόνου εργασίας των πλήρως νομαδικών κυνηγών-συλλεκτών. Ο Gontran de Poncins, στο Kabloona (που αναφέρθηκε νωρίτερα), στη σελίδα 111, ανέφερε ότι οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε έστηναν δίχτυα 15 ώρες την ημέρα. Προφανώς δεν εννοεί ότι δούλευαν 15 ώρες τη μέρα, αλλά φαίνεται καθαρά στο βιβλίο του ότι οι Εσκιμώοι με τους οποίους έζησε δούλευαν σκληρά. Στους Πυγμαίους Mbuti, οι οποίοι χρησιμοποιούν δίχτυα για να κυνηγήσουν, «η παρασκευή των διχτυών είναι ουσιαστικά μια πλήρη απασχόληση... στην οποία και οι άνδρες και οι γυναίκες συμμετέχουν ανεξάρτητα από τον ελεύθερο χρόνο και τις κλίσεις τους» (Turnbull, The Forest People, σ 131).

Στους Siriono, οι άντρες κυνηγούσαν, κατά μέσο όρο, κάθε δεύτερη μέρα (Holmberg, σσ 75-76). Ξεκινούσαν το ξημέρωμα και επέστρεφαν στον καταυλισμό συνήθως μεταξύ 4 και 6 το απόγευμα (Holmberg, σσ 100-101). Αυτό μας κάνει ένα μέσο όρο 11 ωρών κυνηγιού, και με 3,5 μέρες την εβδομάδα μας κάνει ένα μέσο όρο 38 ωρών την εβδομάδα, τουλάχιστον. Κι αφού οι άνδρες και τις μέρες πού δεν κυνηγούσαν έκαναν αρκετές δουλειές (σσ 76,100), η εργάσιμη εβδομάδα κυμαινόταν πάνω από τις 40 ώρες εβδομαδιαίως. Πρακτικά, ο Holmberg υπολόγισε ότι οι Siriono ξοδεύουν τις μισές ώρες που είναι ξύπνιοι στο κυνήγι και τη συλλογή τροφών (σ 222), που σημαίνει περίπου 56 ώρες εβδομαδιαίως σ' αυτές τις δραστηριότητες. Η γυναίκα Siriono «απολαμβάνει ακόμα μικρότερη ανάπαυλα από την εργασία απ' ότι ο σύζυγός της», και «η υποχρέωση να αναθρέψει τα παιδιά της της αφήνει λίγο χρόνο να

για τα μάτια μιας γυναίκας ανάμεσα σε Αυστραλούς Αβορίγινες. Ο ανταγωνισμός για το φαγητό μπορεί επίσης να οδηγήσει σε φιλονικία. «Το μοίρασμα (του κρέατος) δεν γίνεται χωρίς διαφωνίες ή πικρία. Αντίθετα, οι διαφωνίες που προκύπτουν όταν επιστρέφει το κυνήγι στον καταυλισμό είναι συχνά δυνατές και θορυβώδεις...» (Wayward Servants, σ 158.) Ο Coon αναφέρεται σε «κραυγαλέες διαφωνίες» πάνω στο μοίρασμα κρέατος φάλαινας ανάμεσα σε κάποιους Εσκιμώους (The Hunting Peoples, σ 125).

Θα μπορούσα να συνεχίσω και να παραθέσω γεγονότα που δείχνουν πόσο γελοία είναι η εικόνα πρωτόγονων ανθρώπων που δεν είναι ανταγωνιστικοί, είναι χορτοφάγοι και σέβονται τη φύση, έχουν φυλετική ισότητα, σέβονται τα δικαιώματα των ζώων, και δεν χρειάζεται να δουλεύουν για να ζούνε. Αλλά αυτό το γράμμα είναι ήδη μακρύ, έτσι τα παραδείγματα που δίνονται θα πρέπει να είναι αρκετά. Δεν εννοώ ότι ο κυνηγετικός και τροφοσυλλεκτικός τρόπος ζωής δεν ήταν καλύτερος από τη σύγχρονη ζωή. Αντίθετα, πιστεύω ότι ήταν καλύτερα πέρα από κάθε σύγκριση. Πολλοί, ενδεχομένως, ερευνητές που μελετούν τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες έχουν εκφράσει το σεβασμό τους, ακόμα και τη ζήλια τους γι' αυτούς. Για παράδειγμα, ο Cashdan (σ 21) αναφέρεται στον κυνηγετικό και τροφοσυλλεκτικό τρόπο ζωής σαν «πολύ επιτυχημένο». Ο Coon (σ XIX) αναφέρεται στις «γεμάτες και ικανοποιητικές ζωές» των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών. Ο Turnbull γράφει: *«Οι Mbuti κατάφεραν, με όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα και τραγωδίες, ένα υπέροχο πράγμα γεμάτο χαρά και ευτυχία χωρίς έγνοιες.»* (The Forest People, σ 26) Ο Schebesta γράφει (σ 73): *«Πόσο ποικίλλουν οι κίνδυνοι, αλλά και οι χαρούμενες εμπειρίες στις κυνηγετικές εκδρομές και τα αμέτρητα ταξίδια στο πρωτόγονο δάσος! Εμείς, που ζούμε σε μια α-ποιητική και μηχανική εποχής, δεν μπορούμε παρά στο ελάχιστο να νιώσουμε πόσο βαθιά αυτά αγγίζουν τους Ανθρώπους του Δάσους στις μυστηριώδεις-μαγικές σκέψεις τους και διαμορφώνουν τη συμπεριφορά τους»*. Και στη σελίδα 205: *«Οι Πυγμαίοι στέκονται μπροστά μας σαν η πιο φυσιολογική απ' όλες τις ανθρώπινες φυλές, σαν άνθρωποι που ζουν αποκλειστικά σε συμμόρφωση με τη φύση και χωρίς την*

να απαλλαγούν από το μοντέρνο πολιτισμό λιγότερο από τα αριστερίστικα ζητήματα του ρατσισμού, σεξισμού κ.τ.λ. Αυτό θα προκαλούσε περαιτέρω παρέκκλιση της ενέργειας αυτού του κινήματος από τα ζητήματα της τεχνολογίας και του πολιτισμού.

Σε τρίτη φάση, το αντικείμενο της διασφάλισης των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των ζώων, και ούτω καθεξής, είναι ασύμβατο με το αντικείμενο της καταστροφής του πολιτισμού, επειδή οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι στις πρωτόγονες κοινωνίες συχνά δεν έχουν ισότητα, και τέτοιες κοινωνίες συνήθως κακομεταχειρίζονται τα ζώα. Αν ο σκοπός είναι η διασφάλιση των δικαιωμάτων αυτών των ομάδων, τότε θα έπρεπε να μείνουμε στο μοντέρνο πολιτισμό.

Σε τέταρτη φάση, το Κίνημα GA υιοθετεί πολλές από τις μαλθακές αξίες του μοντέρνου πολιτισμού, όπως το μύθο μιας μαλθακής πρωτόγονης ουτοπίας, κι έτσι ελκύει πάρα πολλούς μαλθακούς, ονειροπόλους, τεμπέληδες, ανεπαρκείς ανθρώπους που τείνουν περισσότερο να υποχωρήσουν σε ουτοπικές φαντασιώσεις απ' το να δράσουν αποτελεσματικά και ρεαλιστικά για να απαλλαγούν από το τεχνο-βιομηχανικό σύστημα. Στην ουσία, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος το Κίνημα GA να πάρει τον ίδιο δρόμο όπως ο Χριστιανισμός. Αρχικά, υπό την προσωπική ηγεσία του Ιησού Χριστού, ο Χριστιανισμός δεν ήταν μόνο ένα θρησκευτικό κίνημα, αλλά κι ένα κίνημα για την παγκόσμια επανάσταση. Σαν αμιγώς θρησκευτικό κίνημα ο Χριστιανισμός πέτυχε, αλλά σαν επανα-

ντικό μέρος του προγράμματος του Κινήματος GA, κι έτσι νέοι άνθρωποι, που είναι προβληματισμένοι για τις επιδράσεις του τεχνολογικού πολιτισμού στον κόσμο, ελκύονται απ' αυτό το κίνημα. Σίγουρα δεν είναι όλοι αριστεριστές ή μαλθακοί, ονειροπόλοι, ανεπαρκείς· κάποιοι απ' αυτούς έχουν την προοπτική να γίνουν αληθινοί επαναστάτες. Αλλά στο κίνημα GA είναι λιγότεροι από τους αριστεριστές και άλλους άχρηστους ανθρώπους, κι έτσι ουδετεροποιούνται, διαφθείρονται, και το επαναστατικό δυναμικό τους χαραμίζεται. Μ' αυτή την έννοια, το Κίνημα GA μπορεί να καταστρέψει τους εν δυνάμει επαναστάτες. Θα είναι απαραίτητο να φτιαχτεί ένα νέο επαναστατικό κίνημα που θα παραμένει αυστηρά έξω από το Κίνημα GA και τις μαλθακές, πολιτισμένες αξίες του. Αλλά αυτές οι αξίες δεν σχετίζονται με την προσπάθεια εξολόθρευσης του τεχνολογικού πολιτισμού. Δεν είναι επαναστατικές αξίες. Ένα αποτελεσματικό επαναστατικό κίνημα θα πρέπει αντ' αυτού να υιοθετήσει τις σκληρές αξίες των πρωτόγονων κοινωνιών, όπως δεξιότητα, αυτο-πειθαρχία, τιμιότητα, φυσική και πνευματική αντοχή, απόρριψη των εξωτερικά επιβαλλόμενων αναστολών, δυνατότητα αντοχής στο σωματικό πόνο, και, πάνω απ' όλα, θάρρος.

Μετάφραση:
Ξανά στους
Δρόμους

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο. Έτσι, σύντροφοι-ες και φίλοι-ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτή τη «Διαδρομή» αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Κυριακή 25 Μάρτη
ΧΑΝΙΑ
Ρίχνονται μπογιές στα Δικαστήρια Χανίων και στο Αστυνομικό Τμήμα που βρίσκεται στον προαύλιο χώρο, για την πρόσφατη ουσιαστική αθώωση από το Εφετείο Πειραιά του μπάτσου Γ. Δημητρακάκη, που δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Ηρακλή Μαραγκάκη, τον Δεκέμβριο του 2003.

Τρίτη 27 Μάρτη
ΚΟΝΓΚΟ
Διακόσια έως 600 άτομα υπολογίζεται ότι έχασαν τη ζωή τους στις συγκρούσεις της περασμένης εβδομάδας στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, ανάμεσα σε κυβερνητικές δυνάμεις και ένοπλους του πρώην ηγέτη Ζαν Πιέρ Μπεμπά. Από τα πυρά των ενόπλων δεν γλίτωσε και το κτίριο όπου στεγάζεται η ελληνική πρεσβεία.

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
Δύο άτομα σκοτώνονται και 17 τραυματίζονται, όταν αντάρτες Ταμίλ βομβαρδίζουν αεροπορική βάση δίπλα στο διεθνές αεροδρόμιο του Κολόμπο. Οι αντάρτες προειδοποιούν και για νέες επιθέσεις.

θαλάσσια αρτηρία Θεσσαλονίκης που έχουν καλέσει οι «Πειρατές της Παραλιακής» στην πλατεία Ελευθερίας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Κυριακή 1 Απρίλη
ΣΟΜΑΛΙΑ
Συγκρούσεις εξελίσσονται μεταξύ εξεγερμένων ισλαμιστών και συμμαχικών στρατευμάτων της αιθιοπικής και σομαλικής κυβέρνησης στο Μογκαντίσου. Τα αιθιοπικά στρατεύματα εξαπολύουν επιθέσεις εναντίον των ισλαμιστών και των ενόπλων, όμως οι νεκροί από τις συγκρούσεις είναι κυρίως άμαχοι. Βλήματα όλμων εκρήγνυνται στο Μογκαντίσου και ένας στρατιώτης της ειρηνευτικής δύναμης της Αφρικανικής Ένωσης (AU) σκοτώνεται.

ΡΩΣΙΑ
Απαγορεύεται δια νόμου σε όλους τους ξένους να εργάζονται ως πωλητές στα καταστήματα και τις αγορές, μία κίνηση που καταγγέλλεται από τις οργανώσεις μεταναστών ως ρατσιστική. Μόνο στη Μόσχα εργάζονται σήμερα ως πωλητές περισσότεροι από 20.000 αλλοδαποί. Οποιοσδήποτε εργάζεται σε κατάστημα ή υπαίθριο μαγαζί πρέπει να έχει ρωσική υπηκοότητα.

Τρίτη 3 Απρίλη
ΗΠΑ
Τρεις φοιτητές του Yale στις ΗΠΑ, οι Said Hyder Akbar, υπήκοος ΗΠΑ, 23 ετών, Νικόλαος Αγγελόπουλος, υπήκοος Ελλάδας, 19, και Farhad Anklesaria, υπήκοος Βρετανίας,19, συλλαμβάνονται για τον εμπρησμό αμερικανικής σημαίας.

ντινό τηλεφωνικό θάλαμο εντοπίζονται σκόρπια αποκόμματα εφημερίδων και ένα κείμενο εναντίον του προέδρου του Εργατικού Κέντρου, αλλά και αστυνομικών.

Παρασκευή 6 Απρίλη
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας βομβιστής αυτοκτονίας ανατινάζεται μέσα σε παγιδευμένο με εκρηκτικά όχημα, κοντά στο Κοινοβούλιο, όταν αστυνομικοί προσπαθούν να τον πλησιάσουν για έλεγχο. Ανάμεσα στους νεκρούς είναι τουλάχιστον και ένας αστυνομικός.

Σάββατο 7 Απρίλη
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Αποκλείονται δρόμοι στην Αργεντινή σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το θάνατο του δασκάλου Carlos Fuentealb, που πέθανε όταν δακρυγόνο που έριξαν μπάτσοι τον βρήκε στο πρόσωπο. Το περιστατικό έγινε στην επαρχία Νεουκέν, κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας δασκάλων εναντίον του κυβερνήτη της περιοχής.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Τουλάχιστον σαράντα άνθρωποι σκοτώνονται και περισσότεροι από 70 τραυματίζονται κατά τη διάρκεια συγκρούσεων μεταξύ σουνιτών και σιιτών στο βορειοδυτικό Πακιστάν. Τα επεισόδια ξεκινούν όταν άγνωστοι αρχίζουν να πυροβολούν εναντίον σιιτών στην Παρασινάρ, μία πόλη, στην οποία έχουν γίνει και στο παρελθόν συγκρούσεις μεταξύ σουνιτών και σιιτών. Ορισμένοι σιίτες, θεωρώντας τους σουνίτες υπεύθυνους για τους πυροβολισμούς, ξεκινούν να καίνε καταστήματα και σπίτια.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

αυτοσχέδιου μηχανισμού, επίσης στο νότιο Αφγανιστάν.

Τρίτη 10 Απρίλη
ΣΟΜΑΛΙΑ
Πάνω από 1000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί σε μάχες μεταξύ κυβερνητικών στρατευμάτων και ισλαμιστών ανταρτών στο Μογκαντίσου, πρωτεύουσα της Σομαλίας, ενώ δεκάδες χιλιάδες εγκαταλείπουν την πόλη.

του υφυπουργού εξωτερικών Θ. Κασσίμη στα Εξάρχεια. Πετιούνται φυλλάδια που αναγράφουν συνθήματα ενάντια στη συμμετοχή του ελληνικού στρατού σε αποστολές σε κατεχόμενες χώρες.

Εμπρησμός σε εθνική τράπεζα στην Αθήνα.

Κυριακή 15 Απρίλη
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Κυριακή 25 Μάρτη
ΧΑΝΙΑ
Ρίχνονται μπογιές στα Δικαστήρια Χανίων και στο Αστυνομικό Τμήμα που βρίσκεται στον προαύλιο χώρο, για την πρόσφατη ουσιαστική αθώωση από το Εφετείο Πειραιά του μπάτσου Γ. Δημητρακάκη, που δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Ηρακλή Μαραγκάκη, τον Δεκέμβριο του 2003.

Τρίτη 27 Μάρτη
ΚΟΝΓΚΟ
Διακόσια έως 600 άτομα υπολογίζεται ότι έχασαν τη ζωή τους στις συγκρούσεις της περασμένης εβδομάδας στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, ανάμεσα σε κυβερνητικές δυνάμεις και ένοπλους του πρώην ηγέτη Ζαν Πιέρ Μπεμπά. Από τα πυρά των ενόπλων δεν γλίτωσε και το κτίριο όπου στεγάζεται η ελληνική πρεσβεία.

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
Δύο άτομα σκοτώνονται και 17 τραυματίζονται, όταν αντάρτες Ταμίλ βομβαρδίζουν αεροπορική βάση δίπλα στο διεθνές αεροδρόμιο του Κολόμπο. Οι αντάρτες προειδοποιούν και για νέες επιθέσεις.

Τετάρτη 28 Μάρτη
ΑΘΗΝΑ
Μπαράζ από επιθέσεις σε κάμερες πραγματοποιείται ταυτόχρονα σε: Κυψέλη (Κερκύρας και Κασταλίας), Ζωγράφου (Παπάγου και Ζωγράφου), Παλαιό Φάληρο (Ποσειδώνος και Συγγρού), Νέα Φιλαδέλφεια (πλατεία Ελευθερίου Βενιζέλου και Δεκελείας), Χολαργό (λεωφ. Μεσογείων 269), Γαλάτσι (λεωφ. Βείκου 87 και (λεωφ. Γαλατσίου 88), Τρεις Γέφυρες (Αχαρνών και Δικέλλα), Βούλα (Ποσειδώνος και Βασιλέως Παύλου) και Μαρούσι (Αρτέμιδος 241).

Πέμπτη 29 Μάρτη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εκδήλωση ενάντια στην υποθαλάσσια αρτηρία στη Θεσσαλονίκη

στο Μογκαντίσου. Τα αιθιοπικά στρατεύματα εξαπολύουν επιθέσεις εναντίον των ισλαμιστών και των ενόπλων, όμως οι νεκροί από τις συγκρούσεις είναι κυρίως άμαχοι. Βλήματα όλμων εκρήγνυνται στο Μογκαντίσου και ένας στρατιώτης της ειρηνευτικής δύναμης της Αφρικανικής Ένωσης (AU) σκοτώνεται.

ΡΩΣΙΑ
Απαγορεύεται δια νόμου σε όλους τους ξένους να εργάζονται ως πωλητές στα καταστήματα και τις αγορές, μία κίνηση που καταγγέλλεται από τις οργανώσεις μεταναστών ως ρατσιστική. Μόνο στη Μόσχα εργάζονται σήμερα ως πωλητές περισσότεροι από 20.000 αλλοδαποί. Οποιοσδήποτε εργάζεται σε κατάστημα ή υπαίθριο μαγαζί πρέπει να έχει ρωσική υπηκοότητα.

Τρίτη 3 Απρίλη
ΗΠΑ
Τρεις φοιτητές του Yale στις ΗΠΑ, οι Said Hyder Akbar, υπήκοος ΗΠΑ, 23 ετών, Νικόλαος Αγγελόπουλος, υπήκοος Ελλάδας, 19, και Farhad Anklesaria, υπήκοος Βρετανίας,19, συλλαμβάνονται για τον εμπρησμό αμερικανικής σημαίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται, από διάφορες συλλογικότητες και ομάδες, πορεία αλληλεγγύης στους 41 ιρανούς και ιρακινούς πρόσφυγες που απειλούνται με απέλαση. Η μηχανοκίνητη πορεία ξεκινά από το πολυτεχνείο και μέσω κεντρικών οδών φτάνει στο Αστυνομικό Μέγαρο, όπου στεγάζεται και η Διεύθυνση Αλλοδαπών, υπεύθυνη για την παροχή ασύλου. Τα πανό γράφουν «άσυλο, ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες, άμεση απελευθέρωση των 47 ιρακινών και ιρανών» και «no one is illegal». Στο δρόμο για το Μεταγωγών, όπου συνεχίζουν να κρατούνται οι πρόσφυγες, γίνεται μια στάση για

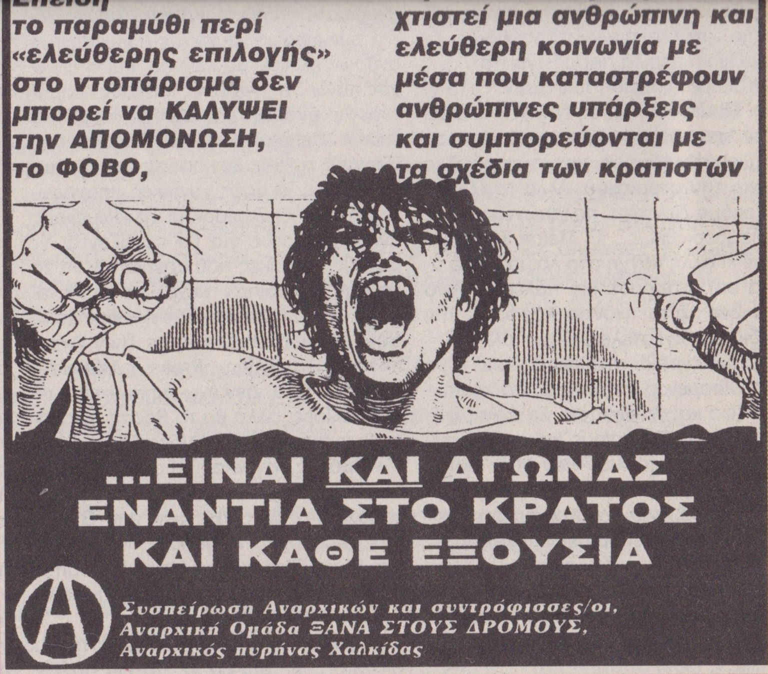
έλεγχο. Ανάμεσα στους νεκρούς είναι τουλάχιστον και ένας αστυνομικός.

Σάββατο 7 Απρίλη
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Αποκλείονται δρόμοι στην Αργεντινή σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το θάνατο του δασκάλου Carlos Fuentealb, που πέθανε όταν δακρυγόνο που έριξαν μπάτσοι τον βρήκε στο πρόσωπο. Το περιστατικό έγινε στην επαρχία Νεουκέν, κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας δασκάλων εναντίον του κυβερνήτη της περιοχής.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Τουλάχιστον σαράντα άνθρωποι σκοτώνονται και περισσότεροι από 70 τραυματίζονται κατά τη διάρκεια συγκρούσεων μεταξύ σουνιτών και σιιτών στο βορειοδυτικό Πακιστάν. Τα επεισόδια ξεκινούν όταν άγνωστοι αρχίζουν να πυροβολούν εναντίον σιιτών στην Παρασινάρ, μία πόλη, στην οποία έχουν γίνει και στο παρελθόν συγκρούσεις μεταξύ σουνιτών και σιιτών. Ορισμένοι σιίτες, θεωρώντας τους σουνίτες υπεύθυνους για τους πυροβολισμούς, ξεκινούν να καίνε καταστήματα και σπίτια.

Κυριακή 8 Απρίλη
ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Πυρπολείται ρωσική στρατιωτική βάση στο Nalchik στην Τσετσενία.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Οι Ταλιμπάν σκοτώνουν τον αφγανό μεταφραστή του ιταλού δημοσιογράφου που είχε απαχθεί τον περασμένο μήνα, αφού η κυβέρνηση αρνήθηκε να απελευθερώσει πολλούς κρατούμενους των ανταρτών. «Περιμέναμε πολύ, αλλά η κυβέρνηση δεν ικανοποίησε το αίτημά μας. Κατά συνέπεια, σήμερα τον σκοτώσαμε», δηλώνει ο εκπρόσωπος, Σαχαμπουτίν Αάτιλ. Ο δημοσιογράφος της Repubblica Ντανιέλε Μαστροτζιάκομο απήχθη μαζί με τον οδηγό

αυτοσχέδιου μηχανισμού, επίσης στο νότιο Αφγανιστάν.

Τρίτη 10 Απρίλη
ΣΟΜΑΛΙΑ
Πάνω από 1000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί σε μάχες μεταξύ κυβερνητικών στρατευμάτων και ισλαμιστών ανταρτών στο Μογκαντίσου, πρωτεύουσα της Σομαλίας, ενώ δεκάδες χιλιάδες εγκαταλείπουν την πόλη.

ΑΛΓΕΡΙΑ
Συντονισμένες επιθέσεις αυτοκτονίας στο προεδρικό μέγαρο στο Αλγέρι, σε αστυνομικό σταθμό και στο αρχηγείο της Ιντερπόλ στην Αλγερία. Οι νεκροί σύμφωνα με ανακοίνωση της οργάνωσης «Αλ Κάιντα στο Ισλαμικό Μαγκρέμπ» (η πρώην GSPC - Ομάδα Σαλαφιστών για τη Διδασκαλία και τη Μάχη, που δημιουργήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '90 και συνδέθηκε με την Αλ Κάιντα το Γενάρη του 2007) ξεπερνούν τους 200.
Την προηγούμενη μέρα 3 άτομα αυτοανατινάχτηκαν στην Τυνησία για να μη συλληφθούν. Μέλη αυτής της ομάδας, σύμφωνα με αξιωματούχους της Τυνησίας, έ-

του υφυπουργού εξωτερικών Θ. Κασσίμη στα Εξάρχεια. Πετιούνται φυλλάδια που αναγράφουν συνθήματα ενάντια στη συμμετοχή του ελληνικού στρατού σε αποστολές σε κατεχόμενες χώρες.

Εμπρησμός σε εθνική τράπεζα στην Αθήνα.

Κυριακή 15 Απρίλη
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Εκτελούνται 10 μπάτσοι στο Αφγανιστάν, σε επίθεση στην επαρχία Κουντούζ.

Νεκρός βρίσκεται 20χρονος, κρατούμενος για κλοπές, μέσα στα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος Ιλίου στην Αττική. Η επίσημη εκδοχή μιλάει για αυτοκτονία με λουρί από τσαντάκι.

Δευτέρα 16 Απρίλη
ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ
Συγκέντρωση και πορεία από την κεντρική πλατεία της πόλης πραγματοποιείται μετά από κάλεσμα της συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών/τριών σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα. Μοιράζονται προκηρύξεις, γράφονται συνθήματα με

του πρώην ηγέτη Ζαν Πιερ Μπεμπά. Από τα πυρά των ενόπλων δεν γλίτωσε και το κτίριο όπου στεγάζεται η ελληνική πρεσβεία.

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
Δύο άτομα σκοτώνονται και 17 τραυματίζονται, όταν αντάρτες Ταμίλ βομβαρδίζουν αεροπορική βάση δίπλα στο διεθνές αεροδρόμιο του Κολόμπο. Οι αντάρτες προειδοποιούν και για νέες επιθέσεις.

Τετάρτη 28 Μάρτη
ΑΘΗΝΑ
Μπαράζ από επιθέσεις σε κάμερες πραγματοποιείται ταυτόχρονα σε: Κυψέλη (Κερκύρας και Κασταλίας), Ζωγράφου (Παπάγου και Ζωγράφου), Παλαιό Φάληρο (Ποσειδώνος και Συγγρού), Νέα Φιλαδέλφεια (πλατεία Ελευθερίου Βενιζέλου και Δεκελείας), Χολαργό (λεωφ. Μεσογείων 269), Γαλάτσι (λεωφ. Βείκου 87 και (λεωφ. Γαλατσίου 88), Τρεις Γέφυρες (Αχαρνών και Δικέλλα), Βούλα (Ποσειδώνος και Βασιλέως Παύλου) και Μαρούσι (Αρτέμιδος 241).

Πέμπτη 29 Μάρτη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εκδήλωση ενάντια στην υποθαλάσσια αρτηρία στη Θεσσαλονίκη διοργανώνουν στη Φάμπρικα Υφανέτ οι «Πειρατές της Παραλιακής».

Παρασκευή 30 Μάρτη
Πυρπολείται καφάο κάμερας στη συμβολή των οδών Γ΄ Σεπτεμβρίου και Λεωφ. Στρατού στη Θεσσαλονίκη.

Σάββατο 31 Μάρτη
Ομάδα ατόμων επιτίθεται σε ΑΤΜ τραπεζών και πολυτελή καταστήματα στου Ζωγράφου, στην Αθήνα,

Γίνεται πορεία ενάντια στην υποεργάζεται σε κατάστημα η υπαίθριο μαγαζί πρέπει να έχει ρωσική υπηκοότητα.

Τρίτη 3 Απρίλη
ΗΠΑ
Τρεις φοιτητές του Yale στις ΗΠΑ, οι Said Hyder Akbar, υπήκοος ΗΠΑ, 23 ετών, Νικόλαος Αγγελόπουλος, υπήκοος Ελλάδας, 19, και Farhad Anklesaria, υπήκοος Βρετανίας,19, συλλαμβάνονται για τον εμπρησμό αμερικανικής σημαίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται, από διάφορες συλλογικότητες και ομάδες, πορεία αλληλεγγύης στους 41 ιρανούς και ιρακινούς πρόσφυγες που απειλούνται με απέλαση. Η μηχανοκίνητη πορεία ξεκινά από το πολυτεχνείο και μέσω κεντρικών οδών φτάνει στο Αστυνομικό Μέγαρο, όπου στεγάζεται και η Διεύθυνση Αλλοδαπών, υπεύθυνη για την παροχή ασύλου. Τα πανό γράφουν «άσυλο, ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες, άμεση απελευθέρωση των 47 ιρακινών και ιρανών» και «no one is illegal». Στο δρόμο για το Μεταγωγών, όπου συνεχίζουν να κρατούνται οι πρόσφυγες, γίνεται μια στάση για συνθήματα αλληλεγγύης έξω από τις γενικές Φυλακές των Διαβατών.

Πέμπτη 5 Απρίλη
Με ελεγχόμενη έκρηξη εξουδετερώνεται εκρηκτικός μηχανισμός στην είσοδο του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου στην Κρήτη. Συγκεκριμένα, περίπου στις 3π.μ. την Μ. Πέμπτη, υπήρξε προειδοποιητικό τηλεφώνημα στον τηλεοπτικό σταθμό Mega, ότι επίκειται έκρηξη μηχανισμού στην είσοδο του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου, ενώ παρόμοιο τηλεφώνημα ακολούθησε και στον ΑΝΤ1. Σε κοδιάρκεια συγκρούσεων μεταξύ σουνιτών και σιιτών στο βορειοδυτικό Πακιστάν. Τα επεισόδια ξεκινούν όταν άγνωστοι αρχίζουν να πυροβολούν εναντίον σιιτών στην Παρασινάρ, μία πόλη, στην οποία έχουν γίνει και στο παρελθόν συγκρούσεις μεταξύ σουνιτών και σιιτών. Ορισμένοι σιίτες, θεωρώντας τους σουνίτες υπεύθυνους για τους πυροβολισμούς, ξεκινούν να καίνε καταστήματα και σπίτια.

Κυριακή 8 Απρίλη
ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Πυρπολείται ρωσική στρατιωτική βάση στο Nalchik στην Τσετσενία.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Οι Ταλιμπάν σκοτώνουν τον αφγανό μεταφραστή του ιταλού δημοσιογράφου που είχε απαχθεί τον περασμένο μήνα, αφού η κυβέρνηση αρνήθηκε να απελευθερώσει πολλούς κρατούμενους των ανταρτών. «Περιμέναμε πολύ, αλλά η κυβέρνηση δεν ικανοποίησε το αίτημά μας. Κατά συνέπεια, σήμερα τον σκοτώσαμε», δηλώνει ο εκπρόσωπος, Σαχαμπουτίν Αάτιλ. Ο δημοσιογράφος της Repubblica Ντανιέλε Μαστροτζιάκομο απήχθη μαζί με τον οδηγό και το μεταφραστή του στην αρχές Μαρτίου. Ο Ιταλός αφέθηκε ελεύθερος έπειτα από δύο εβδομάδες, όταν η Καμπούλ απελευθέρωσε πέντε ανώτερα στελέχη των Ταλιμπάν, αλλά ο οδηγός του αποκεφαλίστηκε και ο μεταφραστής του παρέμεινε κρατούμενος. Εν τω μεταξύ, έξι στρατιώτες της πολυεθνικής δύναμης του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν (ISAF) σκοτώνονται ύστερα από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού στα νότια της χώρας. Νωρίτερα, η ISAF είχε ανακοινώσει πως άλλος ένας στρατιώτης σκοτώθηκε και δύο ακόμη τραυματίστηκαν σε άλλη έκρηξη

Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

αυτοσχέδιου μηχανισμού, επίσης στο νότιο Αφγανιστάν.

Τρίτη 10 Απρίλη
ΣΟΜΑΛΙΑ
Πάνω από 1000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί σε μάχες μεταξύ κυβερνητικών στρατευμάτων και ισλαμιστών ανταρτών στο Μογκαντίσου, πρωτεύουσα της Σομαλίας, ενώ δεκάδες χιλιάδες εγκαταλείπουν την πόλη.

ΑΛΓΕΡΙΑ
Συντονισμένες επιθέσεις αυτοκτονίας στο προεδρικό μέγαρο στο Αλγέρι, σε αστυνομικό σταθμό και στο αρχηγείο της Ιντερπόλ στην Αλγερία. Οι νεκροί σύμφωνα με ανακοίνωση της οργάνωσης «Αλ Κάιντα στο Ισλαμικό Μαγκρέμπ» (η πρώην GSPC - Ομάδα Σαλαφιστών για τη Διδασκαλία και τη Μάχη, που δημιουργήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '90 και συνδέθηκε με την Αλ Κάιντα το Γενάρη του 2007) ξεπερνούν τους 200.
Την προηγούμενη μέρα 3 άτομα αυτοανατινάχτηκαν στην Τυνησία για να μη συλληφθούν. Μέλη αυτής της ομάδας, σύμφωνα με αξιωματούχους της Τυνησίας, έχουν εκπαιδευτεί στην Αλγερία, στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, ενώ η εξάπλωσή τους και στη Μαυριτανία προκαλεί ανησυχία στις αρχές.

Τετάρτη 11 Απρίλη
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Έκρηξη βόμβας στο Αφγανιστάν σκοτώνει 3 Καναδούς κατοχικούς και τραυματίζει άλλους 3. Άλλοι 6 Καναδοί είχαν σκοτωθεί από έκρηξη βόμβας πριν από 6 μέρες.

Σάββατο 14 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Εμπρησμός στο πολιτικό γραφείο του υφυπουργού εξωτερικών Θ. Κασσίμη στα Εξάρχεια. Πετιούνται φυλλάδια που αναγράφουν συνθήματα ενάντια στη συμμετοχή του ελληνικού στρατού σε αποστολές σε κατεχόμενες χώρες.

Εμπρησμός σε εθνική τράπεζα στην Αθήνα.

Κυριακή 15 Απρίλη
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Εκτελούνται 10 μπάτσοι στο Αφγανιστάν, σε επίθεση στην επαρχία Κουντούζ.

Νεκρός βρίσκεται 20χρονος, κρατούμενος για κλοπές, μέσα στα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος Ιλίου στην Αττική. Η επίσημη εκδοχή μιλάει για αυτοκτονία με λουρί από τσαντάκι.

Δευτέρα 16 Απρίλη
ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ
Συγκέντρωση και πορεία από την κεντρική πλατεία της πόλης πραγματοποιείται μετά από κάλεσμα της συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών/τριών σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα. Μοιράζονται προκηρύξεις, γράφονται συνθήματα με σπρέ και πετιούνται μπογιές στο μπατσάδικο της πόλης, όπου δολοφονήθηκε ο Καραλευθέρης.
Στη διάρκεια της πορείας φωνάζονται αρκετά συνθήματα όπως: Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΚΑΝΕΙ ΠΩΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΨΑΝ ΤΟΝ ΚΑΡΑΛΕΥΘΕΡΗ, ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΨΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΤΟΤΕ ΙΣΩΣ ΒΓΕΙΤΕ ΑΠ' ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ ΣΑΣ, ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, SS SS ΜΠΑΤΣΟΙ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΙΜΗ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ, ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΠΕΛΑ ΣΑΣ ΕΧΕΤΕ ΣΚΑΤΑ ΤΙ ΝΑ

ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΑΠΟ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΗ ΔΙΑ ΒΙΟΥ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΣΤΕΡΓΙΟΥ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ, ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ, ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ, κ.ά.

Γίνεται η δίκη των «δώδεκα» που κατηγορούνται για τα επεισόδια στην ασφάλεια του Ηρακλείου Κρήτης μετά τη δολοφονία του Μαραγκάκη. Οι πέντε αθωώθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν σε ποινές από 5 έως 8 μήνες. Ας σημειωθεί πως στη δίκη που έγινε σε δεύτερο βαθμό, στις 19 Μάρτη στο Εφετείο του Πειραιά, ο αρχιφύλακας δολοφόνος Γ. Δημητρακάκης καταδικάστηκε σε 5,5 χρόνια. Στην πρώτη δίκη οι δύο ειδικοί φρουροί που συμμετείχαν στη δολοφονία απαλλάχτηκαν, ενώ ο Δημητρακάκης καταδικάκαταδικάστηκε σε ισόβια.

Τρίτη 17 Απρίλη
ΚΟΖΑΝΗ
Γίνεται η δίκη του ενός από τους 7 μπάτσους που έχουν σχέση με τη δολοφονία του Καραλευθέρη. Τελικά, καταδικάζεται σε 18 μήνες με αναστολή. Ες-Ες, Ες-Ες, Μπάτσοι-δικαστές!

Πέμπτη 19 Απρίλη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Βασίλη Στεργίου καλείται στην Καμάρα με αφίσα που υπογράφεται «Αναρχικοί/ές-Αντιεξουσιαστές/στριες». Αναρτάται πανό, διαβάζονται μηνύματα αλληλεγγύης σε μικροφωνική, πετιούνται τρικάκια, μοιράζονται έντυπα και προκηρύξεις από το «Αυτοδιαχειτα πράσινα μυρμήγκια».

Εμπρησμός με μολότοφ στο γραφείο του λυκειάρχη σε λύκειο στου Παπάγου, στην Αττική.

Δευτέρα 23 Απρίλη
Ξεσπά εξέγερση στις φυλακές Μαλανδρίνου.

Αργά το βράδυ γίνεται παρέμβαση έξω από το σπίτι του Προέδρου της Δημοκρατίας, Παπούλια. Φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους εξεγερμένους στις φυλακές Μαλανδρίνου.

Τρίτη 24 Απρίλη
ΒΟΛΟΣ
Παρέμβαση, πραγματοποιούν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές στις φυλακές της πόλης, στην οδό Μεταμορφώσεως. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης έξω από τις φυλακές φωνάζονται συνθήματα ενώ οι φυλακισμένοι ανταποκρίνονται από τα παράθυρα των κελιών. Υπάρχει, επίσης, πανό όπου έχει γραφτεί η φράση: «Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους κρατούμενους».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές στην Καμάρα, που ξεκινά στις 8 το βράδυ και διαρκεί ώρες. Υπάρχει μικροφωνική, μοιράζεται έντυπο υλικό, ενώ αποκλείεται και δύο φορές η Εγνατία.

Τετάρτη 25 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Επιθέσεις γίνονται γύρω στις 4.30μ.μ. στα πολιτικά γραφεία των υπουργών Δικαιοσύνης και Πολιτισμού, στο Κολωνάκι και τα ΕΚΑΜ στο Γουδί. Πετιούνται πέτρες και βόμβες μολότωφ στο υπερυψωμένο φυλάκιο.

Στις 5.30 το απόγευμα γίνεται επίθεση με βόμβες μολότοφ εναντίον του αστυνομικού τμήματος Εξαρχείων στην οδό Καλλιδρομίου. Από τις μολότωφ προκαλείται πυρκαγιά και καίγονται ασφαλίτικα και περιπολικά που βρίσκονται παρκαρισμένα απ' έξω.

Συγκέντρωση ενάντια στην επικείμενη έξωση της κατάληψης Μυλλέρου & Γερμανικού γίνεται στις 5 το απόγευμα στην πλατεία Μοναστηρακίου, στην Αθήνα.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης προς τους εξεγερμένους των φυλακών γίνεται στην κατάληψη στο Μπίνειο. Ακολουθεί πορεία στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Στην Καμάρα στις 6 το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των φυλακών Καμάρα. Την καλούν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές και η Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Ακολουθεί πορεία, η οποία κινείται μέσω των οδών Εγνατία-Αγ. Σοφίας-Ερμού-Αριστοτέλους και επιστρέφει στην Καμάρα. Γράφονται συνθήματα σε τράπεζες και τοίχους, ενώ μοιράζονται προκηρύξεις και πετιούνται τρικάκια. Μικρή στάση γίνεται μπροστά από το μπατσάδικο της οδού Αριστοτέλους.

Παρασκευή 27 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης —για τους προφυλακισμένους λόγω της συμμετοχής τους στις φοιτητσοι με περιπολικά περικυκλώνουν χωρίς κανένα λόγο μια παρέα είκοσι περίπου νεολαιών στην συμβολή των οδών Πατησίων και Αλεξάνδρας έξω από το κατάστημα Έβερεστ, στην Αθήνα. Οι μπάτσοι αρχίζουν να τους φορούν χειροπέδες με βρισιές και απειλές. Οι νεολαίοι αντιδρούν, οι μισοί διαφεύγουν και επιτίθενται στα περιπολικά με κλοτσιές, γροθιές και πετώντας διαφορά αντικείμενα, ενώ οι μπάτσοι βγάζουν τα όπλα τους. Στη διάρκεια αυτής της αντιπαράθεσης συλλαμβάνονται τέσσερις ακόμη νέοι οι όποιοι περνούσαν τυχαία από το σημείο. Με την εμφάνιση των ΜΑΤ, οι μπάτσοι καταφέρνουν να πάρουν τα περιπολικά τους, με εμφανή τα σημάδια από τις επιθέσεις των νέων και να φύγουν τρέχοντας. Ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, που έχουν καταφθάσει, οι οποίες συνεχίζονται με ορμητήριο την ΑΣΟΕΕ. Οι νεολαίοι σέρνουν τραπέζια και καρέκλες και φτιάχνουν οδοφράγματα που κατάφεραν να τα προωθήσουν μέχρι την λεωφ. Αλεξάνδρας. Ρίχνουν συνέχεια πέτρες και μολότωφ κατά των μπάτσων και Οι συγκρούσεις συνεχίζονται μέχρι το ξημέρωμα. Συνολικά οι μπάτσοι έχουν προσαγάγει στη ΓΑΔΑ δεκατέσσερα άτομα, που έχουν συλλάβει πριν ξεσπάσουν οι συγκρούσεις. Στις 8 το πρωί αφήνονται οι δεκατρείς, ενώ ένας από τους νεαρούς, που ανήκαν στην παρέα των τεσσάρων που προσήχθησαν μαζί με τους υπόλοιπους δέκα, κατηγορείται για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικών βλαβών σε βαθμό πλημμελήματος, επειδή διαμαρτυρήθηκε για τη σύλληψή του.

Πραγματοποιείται συγκέντρωση στην πλατεία περιβολάκια στη Νίκαια στις 12 το μεσημέρι. Ακολουθεί πορεία στις φυλακές Κορυδαλλού η οποία ξεκινά στις 13:45 περίπου. Η πορεία καταλήγει στις φυλακές Κορυδαλλού, όπου φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους φυλακισμένους . Η συγκέντρωση και η πορεία γίνονται σε ένδειξη αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Β. Στεργίου.

Να είστε όλοι-ες καλά

Κύκλος Σύνταξης

Απέναντι στο βασανιστήριο του εγκλεισμού, ο αγώνας είναι διαρκής, ανυποχώρητος, αδιαμεσολάβητος και χωρίς διαχωρισμούς

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Μαραγκάκη. Οι πέντε αθωώθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν σε ποινές από 5 έως 8 μήνες. Ας σημειωθεί πως στη δίκη που έγινε σε δεύτερο βαθμό, στις 19 Μάρτη στο Εφετείο του Πειραιά, ο αρχιφύλακας δολοφόνος Γ. Δημητρακάκης καταδικάστηκε σε 5,5 χρόνια. Στην πρώτη δίκη οι δύο ειδικοί φρουροί που συμμετείχαν στη δολοφονία απαλλάχτηκαν, ενώ ο Δημητρακάκης καταδικάκαταδικάστηκε σε ισόβια.

Τρίτη 17 Απρίλη
ΚΟΖΑΝΗ
Γίνεται η δίκη του ενός από τους 7 μπάτσους που έχουν σχέση με τη δολοφονία του Καραλευθέρη. Τελικά, καταδικάζεται σε 18 μήνες με αναστολή. Ες-Ες, Ες-Ες, Μπάτσοι-δικαστές!

Πέμπτη 19 Απρίλη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Βασίλη Στεργίου καλείται στην Καμάρα με αφίσα που υπογράφεται «Αναρχικοί/ές-Αντιεξουσιαστές/στριες». Αναρτάται πανό, διαβάζονται μηνύματα αλληλεγγύης σε μικροφωνική, πετιούνται τρικάκια, μοιράζονται έντυπα και προκηρύξεις από το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στη Φιλοσοφική», την «Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και Σύντροφοι», ενώ μοιράζεται και το κείμενο του Β. Στεργίου.

Παρασκευή 20 Απρίλη
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Εκδήλωση ενάντια στην κρατική καταστολή στην περίοδο της μεταπολίτευσης πραγματοποιείται από τις 3.30 και μέχρι το βράδυ στην πλατεία Σαπφούς. Υπάρχει έκθεση φωτογραφίας και αφισών από συλλογικότητες ενώ μοιράζονται μπροσούρες.

ΙΛΙΟΝ
Γίνεται πορεία, μετά από κάλεσμα του Θερσίτη και της κατάληψης στέγης SUN FAN, ενάντια στη δο-

λία. Φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους εξεγερμένους στις φυλακές Μαλανδρίνου.

Τρίτη 24 Απρίλη
ΒΟΛΟΣ
Παρέμβαση, πραγματοποιούν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές στις φυλακές της πόλης, στην οδό Μεταμορφώσεως. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης έξω από τις φυλακές φωνάζονται συνθήματα ενώ οι φυλακισμένοι ανταποκρίνονται από τα παράθυρα των κελιών. Υπάρχει, επίσης, πανό όπου έχει γραφτεί η φράση: «Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους κρατούμενους».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές στην Καμάρα, που ξεκινά στις 8 το βράδυ και διαρκεί ώρες. Υπάρχει μικροφωνική, μοιράζεται έντυπο υλικό, ενώ αποκλείεται και δύο φορές η Εγνατία.

Τετάρτη 25 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Επιθέσεις γίνονται γύρω στις 4.30μ.μ. στα πολιτικά γραφεία των υπουργών Δικαιοσύνης και Πολιτισμού, στο Κολωνάκι και τα Εξάρχεια αντίστοιχα.

Βόμβα μολότοφ ρίχνεται στο υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας Ζωγράφου στη διασταύρωση των οδών Γρηγορίου Αυξεντίου και Παπακωνσταντίνου.

ΠΑΤΡΑ
Συγκέντρωση αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αλληλέγγυων γίνεται το απόγευμα έξω από τις φυλακές του Αγίου Στεφάνου. Φωνάζονται συνθήματα και απλώνεται πανό, ενώ οι φυλακισμένοι ανταποδίδουν τα συνθήματα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται μηχανοκίνητη πορεία προς τις φυλακές Διαβατών. Η πορεία ξεκινά τα μεσάνυ-

μενη έξωση της κατάληψης Μυλλέρου & Γερμανικού γίνεται στις 5 το απόγευμα στην πλατεία Μοναστηρακίου, στην Αθήνα.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης προς τους εξεγερμένους των φυλακών γίνεται στην κατάληψη στο Μπίνειο. Ακολουθεί πορεία στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Στην Καμάρα στις 6 το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των φυλακών Καμάρα. Την καλούν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές και η Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Ακολουθεί πορεία, η οποία κινείται μέσω των οδών Εγνατία-Αγ. Σοφίας-Ερμού-Αριστοτέλους και επιστρέφει στην Καμάρα. Γράφονται συνθήματα σε τράπεζες και τοίχους, ενώ μοιράζονται προκηρύξεις και πετιούνται τρικάκια. Μικρή στάση γίνεται μπροστά από το μπατσάδικο της οδού Αριστοτέλους.

Παρασκευή 27 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης —για τους προφυλακισμένους λόγω της συμμετοχής τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις., Β. Στεργίου και Τ. Behrendt—, πραγματοποιείται στις 5.30μ.μ. στα Προπύλαια του πανεπιστημίου της Αθήνας.
Υπάρχουν πανώ τα οποία γράφουν: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ Τ. BEHRENDT, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ - ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΧΝΑΕΙ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΡΓΑ Ή ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ.
Κατά τις 7 το απόγευμα ξεκινά πορεία, η οποία με συνθήματα κινείται επί της οδού Πανεπιστημί-

τα όπλα τους. Στη διάρκεια αυτής της αντιπαράθεσης συλλαμβάνονται τέσσερις ακόμη νέοι οι οποίοι περνούσαν τυχαία από το σημείο. Με την εμφάνιση των ΜΑΤ, οι μπάτσοι καταφέρνουν να πάρουν τα περιπολικά τους, με εμφανή τα σημάδια από τις επιθέσεις των νέων και να φύγουν τρέχοντας.
Ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, που έχουν καταφθάσει, οι οποίες συνεχίζονται με ορμητήριο την ΑΣΟΕΕ. Οι νεολαίοι σέρνουν τραπέζια και καρέκλες και φτιάχνουν οδοφράγματα που κατάφεραν να τα προωθήσουν μέχρι την λεωφ. Αλεξάνδρας. Ρίχνονται συνέχεια πέτρες και μολότωφ κατά των μπάτσων και Οι συγκρούσεις συνεχίζονται μέχρι το ξημέρωμα.
Συνολικά οι μπάτσοι έχουν προσαγάγει στη ΓΑΔΑ δεκατέσσερα

Πραγματοποιείται συγκέντρωση στην πλατεία περιβολάκια στη Νίκαια στις 12 το μεσημέρι. Ακολουθεί πορεία στις φυλακές Κορυδαλλού η οποία ξεκινά στις 13:45 περίπου. Η πορεία καταλήγει στις φυλακές Κορυδαλλού, όπου φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους φυλακισμένους . Η συγκέντρωση και η πορεία γίνονται σε ένδειξη αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Β. Στεργίου.

Να είστε όλοι-ες καλά

Κύκλος Σύνταξης

Απέναντι στο βασανιστήριο του εγκλεισμού, ο αγώνας είναι διαρκής, ανυποχώρητος, αδιαμεσολάβητος και χωρίς διαχωρισμούς

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

στον αναρχικό Β.ΣΤΕΡΓΙΟΥ
και στον ΤΙΜΟ BEHRENDT

Αλληλεγγύη
στους
Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑ
και
Σ. ΜΑΛΙΝΔΡΕΤΟ
που κατηγορούνται για επίθεση στον πρώην πρόεδρο της ΓΣΕΕ ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟ
και στο
Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
που βρίσκεται προφυλακισμένος

Πέμπτη 19 Απρίλη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο αναρχικό Βασίλη Στεργίου καλείται στην Καμάρα με αφίσα που υπογράφεται «Αναρχικοί/ές-Αντιεξουσιαστές/στριες». Αναρτάται πανό, διαβάζονται μηνύματα αλληλεγγύης σε μικροφωνική, πετιούνται τρικάκια, μοιράζονται έντυπα και προκηρύξεις από το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στη Φιλοσοφική», την «Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και Σύντροφοι», ενώ μοιράζεται και το κείμενο του Β. Στεργίου.

Παρασκευή 20 Απρίλη
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Εκδήλωση ενάντια στην κρατική καταστολή στην περίοδο της μεταπολίτευσης πραγματοποιείται από τις 3.30 και μέχρι το βράδυ στην πλατεία Σαπφούς. Υπάρχει έκθεση φωτογραφίας και αφισών από συλλογικότητες ενώ μοιράζονται μπροσούρες.

ΙΛΙΟΝ
Γίνεται πορεία, μετά από κάλεσμα του Θερσίτη και της κατάληψης στέγης SUN FAN, ενάντια στη δολοφονία του 20χρονου αλβανού στα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος της περιοχής. Η πορεία ξεκινά γύρω στις 6.30 και αφού περνά από τη γειτονιά του δολοφονημένου, κατευθύνεται στο αστυνομικό τμήμα όπου ρίχνονται μπογιές και πέτρες, ενώ τα ΜΑΤ κάνουν χρήση δακρυγόνων. Η πορεία επιστρέφει συγκροτημένα στην πλατεία απ' όπου ξεκίνησε.

Στην κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37, στην Αθήνα, γίνεται προβολή της ταινίας του Βέρνερ Χέρτζοκ «Εκεί που ονειρεύονται

αντιεξουσιαστές στην Καμάρα, που ξεκινά στις 8 το βράδυ και διαρκεί ώρες. Υπάρχει μικροφωνική, μοιράζεται έντυπο υλικό, ενώ αποκλείεται και δύο φορές η Εγνατία.

Τετάρτη 25 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Επιθέσεις γίνονται γύρω στις 4.30μ.μ. στα πολιτικά γραφεία των υπουργών Δικαιοσύνης και Πολιτισμού, στο Κολωνάκι και τα Εξάρχεια αντίστοιχα.

Βόμβα μολότοφ ρίχνεται στο υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας Ζωγράφου στη διασταύρωση των οδών Γρηγορίου Αυξεντίου και Παπακωνσταντίνου.

ΠΑΤΡΑ
Συγκέντρωση αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αλληλέγγυων γίνεται το απόγευμα έξω από τις φυλακές του Αγίου Στεφάνου. Φωνάζονται συνθήματα και απλώνεται πανό, ενώ οι φυλακισμένοι ανταποδίδουν τα συνθήματα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται μηχανοκίνητη πορεία προς τις φυλακές Διαβατών. Η πορεία ξεκινά τα μεσάνυχτα της Τρίτης προς την Τετάρτη και αφού φτάνει στις φυλακές φωνάζονται συνθήματα, ενώ οι φυλακισμένοι που αρνούνται να μπουν στα κελιά τους απαντούν με συνθήματα και φωτιές. Η πορεία επιστρέφει στην πόλη και καταλήγει στο Πολυτεχνείο.

Πέμπτη 26 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Στις 2 τα ξημερώματα πυρπολείται αυτοκίνητο του ΥΠΕΧΩΔΕ στο Πεδίο του Άρεως.
Το μεσημέρι ομάδα ατόμων επιτίθεται στη βάση των ΜΑΤ και των

Αγ. Σοφίας-Ερμού-Αριστοτέλους και επιστρέφει στην Καμάρα. Γράφονται συνθήματα σε τράπεζες και τοίχους, ενώ μοιράζονται προκηρύξεις και πετιούνται τρικάκια. Μικρή στάση γίνεται μπροστά από το μπατσάδικο της οδού Αριστοτέλους.

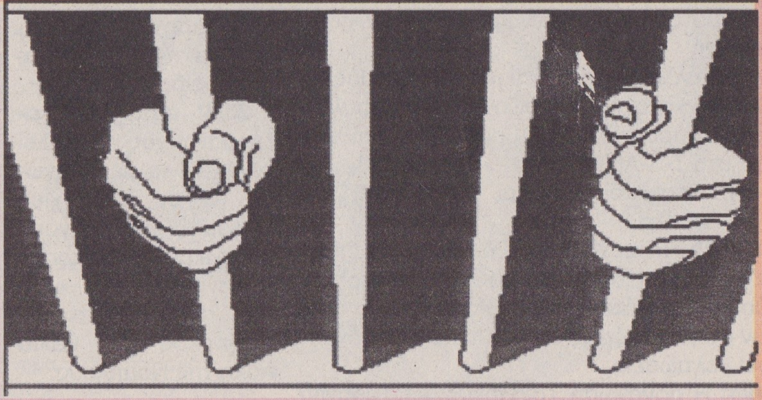
Παρασκευή 27 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης —για τους προφυλακισμένους λόγω της συμμετοχής τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις., Β. Στεργίου και Τ. Behrendt—, πραγματοποιείται στις 5.30μ.μ. στα Προπύλαια του πανεπιστημίου της Αθήνας.
Υπάρχουν πανό τα οποία γράφουν: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ Τ. BEHRENDT, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ - ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΧΝΑΕΙ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΡΓΑ Ή ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ.
Κατά τις 7 το απόγευμα ξεκινά πορεία, η οποία με συνθήματα κινείται επί της οδού Πανεπιστημίου και στη συνέχεια, μέσω της πλατείας Ομονοίας, καταλήγει στην πλατεία Βικτωρίας, όπως είχε προκαθορισθεί.
Σ' όλη τη διάρκεια της πορείας είχαν αναπτυχθεί στα πλαϊνά της ισχυρές δυνάμεις μπάτσων.
Το κάλεσμα για τη συγκέντρωση και πορεία είχαν κάνει αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από στέκια σχολών, καθώς και αναρχικές ομάδες.

Σάββατο 28 Απρίλη
ΑΘΗΝΑ
Τις πρώτες πρωινές ώρες, μπά-

Απέναντι στο βασανιστήριο του εγκλεισμού, ο αγώνας είναι διαρκής, ανυποχώρητος, αδιαμεσολάβητος και χωρίς διαχωρισμούς

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
στον αναρχικό Β.ΣΤΕΡΓΙΟΥ
και στον TIMO BEHRENDT

Αλληλεγγύη
στους
Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑ
και
Σ. ΜΑΛΙΝΔΡΕΤΟ
που κατηγορούνται για επίθεση στον πρώην πρόεδρο της ΓΣΕΕ ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟ
και στο
Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
που βρίσκεται προφυλακισμένος
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Παρά το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, οι συμμορίες της Φατάχ εξακολουθούν να επιτίθενται σε μαχητές της Χαμάς. Ο πρόεδρος Αμπάς, σαν πιστός τοποτηρητής των συμφωνιών με Ισραήλ, ΗΠΑ, ΕΕ, συνεχίζει να καλεί τις παλαιστινιακές οργανώσεις να σταματήσουν όλες τις επιθέσεις με ρουκέτες στο έδαφος του Ισραήλ, με τη Χαμάς να παρακολουθεί τις εξελίξεις...

5/4: Ένας ηλικιωμένος και ο γιος του απαγάγονται από κατοχικούς στον καταυλισμό Kaddora, κοντά στη Ραμάλα. Στην Qalgilia, απαγάγονται 40 υποστηρικτές της Χαμάς. Κατοχικοί δολοφονούν ένα παλαιστίνιο ταξιτζή, στο δρόμο ανάμεσα στη Βηθλεέμ και την Ιεριχώ.
6/4: Απαγάγονται παλαιστίνιοι στη Ραμάλα και στο Αλ-Καλίλ.
7/4: Βομβαρδισμός στη Γάζα από ισραηλινά ελικόπτερα έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός παλαιστίνιου, μέλους του DFLP. Κατά τη ουάλ Τζιχάντ (Ταξιαρχίες της Ενότητας και του Ιερού Πολέμου), ισχυρίζεται σε ανακοίνωσή της ότι σκότωσε το δημοσιογράφο του BBC Άλαν Τζόνστον, που είχε απαχθεί στις 12/3.
17/4: Κατοχικοί δολοφονούν ένα μέλος των ΤΜΑ (Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του αλ Άκσα), ενώ απαγάγουν άλλους 3 παλαιστίνιους που ήταν μαζί του.
18/4: Έποικος πυροβολεί και τραυματίζει ανήλικο παλαιστίνιο στο χωριό Takoo, ανατολικά της Βηθλεέμ. Η Ισλαμική Τζιχάντ διαψεύδει ισραηλινά δημοσιεύματα, ότι συμφώνησε με τον Αμπάς για να σταματήσει να ρίχνει ρουκέτες σε ισραηλινό έδαφος. Κατεδαφίζονται σπίτια και εγκαταστάσεις στο χωριό Shakba, δυτικά της Ραμάλα, σε επιχείρηση των κατοχικών, κατά την οποία ξεσπούν συγκρούσεις με παλαιστίνιους. Σύμφωνα με μελέτη της PLO, 1000 από τους 11000 συνολικά παλαιστίνιους κρατούμενους έχουν υποβληθεί σε ιατρικά πειράματα στις ισραηλινές φυλακές (τελικά, δρ. Μένγκελε δεν είχαν μόνο οι γερμανοί ναζί). Στη Δυτική Όχθη απαγάγονται 5 παλαιστίνιοι.
19/4: Ισραηλινό δικαστήριο αθωώνει έποικο για τη δολοφονία παλαιστινίου το Νοέμβριο του 2005.
20/4: Εκτεταμένες ζημιές σε αμερικανικό ιδιωτικό σχολείο στη Beit Lahia προκαλούνται από εκρήξεις. Καταστέλλεται διαδήλωση, κυρίως ξένων, στο χωριό Bilin.

21/4: Κατοχικοί, μεταμφιεσμένοι, δολοφονούν τρεις μαχητές της Τζενίν. Ισραηλινοί οργανισμοί επιβεβαιώνουν στατιστικά ότι η αποχώρηση ισραηλινών εποίκων από τις περιο-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

23-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες πραγματοποιούν τριπλή επίθεση με στόχο τον αναπληρωτή πρωθυπουργό της ιρακινής κυβέρνησης **Σαλάμ αζ-Ζαουμπί**, κοντά στο σπίτι του. Πρώτα, αυτοκίνητο-βόμβα εκρήγνυται κοντά στο σπίτι του. Μετά, αντάρτης ενεργοποιεί τα εκρηκτικά με τα οποία είναι ζωσμένος μέσα σε χώρο προσευχής που ο αναπληρωτής πρωθυπουργός έχει χτίσει κοντά στο σπίτι του. Τέλος, βλήμα όλμου σκάει στην αυλή του σπιτιού του. Σκοτώνονται συνολικά εννέα άτομα, ανάμεσά τους ο Σύμβουλος του για τη νότια επικράτεια, καθώς και ο αδελφός του. Τραυματίζεται ο ίδιος ο αναπληρωτής πρωθυπουργός και άλλα 14 άτομα.
- Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το γεμάτο εκρηκτικά αυτοκίνητό του σε σημείο ελέγχου αμερικανών πεζοναυτών, παίρνοντας μαζί του οκτώ από δαύτους και ένα περαστικό, ενώ τραυματίζονται κάποιοι πεζοναύτες, τρεις ιρακινοί μπάτσοι του «Συμβουλίου Σωτηρίας Αλ-Ανμπάρ» και δύο περαστικοί.
- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περιπολία, που συμπεριλαμβάνει και νάρκαλιευτικό. Ακολουθεί επίθεσηανταρτών με RPG-7. Τέσσερεις αμερικανοί πεζοναύτες αποχωρούν από τα δεινά αυτού του κόσμου, ενώ το ναρκαλιευτικό σιγοκαίει...

24-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αντάρτες οπλισμένοι με ελαφρά και μεσαία όπλα επιτίθενται σε αμερικανική περίπολο, τη στιγμή που αυτή βγαίνει από τη στρατιωτική βάση στη συνοικία αρ-Ρισάλαχ, δυτικά της πόλης. Η μάχη διαρκεί 15 περίπου λεπτά, με απώλειες από την πλευρά των κατακτητών.

25-3 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων που μεταφέρουν αξιωματούχους της υπηρεσίας πληροφοριών, καταστρέφοντας ένα από τα οχήματα. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τις απώλειες των σταυρο-

ΙΡΑΚ

σμένη επίθεση στο κοινό αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και των παρατρεχάμενων τους ιρακινών στην πόλη. Η επίθεση ξεκινά όταν αντάρτης οδηγεί φορτηγό φορτωμένο με εκρηκτικά, το οποίο εκρήγνυται στην κεντρική πύλη, με σκοπό να ανοίξει δρόμο για ένα δεύτερο, η έκρηξη του οποίου συγκλονίζει όλη τη βάση. Ακολουθεί επίθεση ανταρτών με όλμους, οπλοβομβίδες και χειροβομβίδες. Σκοτώνονται 10 ιρακινοί μπάτσοι και άλλοι 25 τραυματίζονται, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται και 30 πεζοναύτες. **Πρόκειται για την πιο σφοδρή επίθεση μετά τη δεύτερη μάχη της Φαλούτζα.**

29-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες εκτοξεύουν δύο πυραύλους μέσα στην αμερικανική βάση της περιοχής Ρουταμίγια. Πιάνει φωτιά, της οποίας οι φλόγες φτάνουν τα 6 μέτρα.

30-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά φάλαγγα αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων, δυτικά της πόλης. Καταστρέφεται ένα χάμβι και σκοτώνονται οι 3 επιβαίνοντες. Εν τω μεταξύ η πόλη της Φαλούτζα είναι για τρίτη μέρα αποκλεισμένη και με απαγόρευση της κυκλοφορίας από τις κατοχικές δυνάμεις, μετά τη σφοδρή επίθεση που δέχτηκε η βάση τους πριν από 2 μέρες, στις 28 Μαρτίου.
- Βαγδάτη. Οι αμερικανοί παραδέχονται ότι μέσα στο μήνα Μάρτιο έχασαν 80 βλαστάρια τους. Άντε και εις ανώτερα!...

Παρά το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, οι συμμορίες της Φατάχ εξακολουθούν να επιτίθενται σε μαχητές της Χαμάς. Ο πρόεδρος Αμπάς, σαν πιστός τοποτηρητής των συμφωνιών με Ισραήλ, ΗΠΑ, ΕΕ, συνεχίζει να καλεί τις παλαιστινιακές οργανώσεις να σταματήσουν όλες τις επιθέσεις με ρουκέτες στο έδαφος του Ισραήλ, με τη Χαμάς να παρακολουθεί τις εξελίξεις...

5/4: Ένας ηλικιωμένος και ο γιος του απαγάγονται από κατοχικούς στον καταυλισμό Kaddora, κοντά στη Ραμάλα. Στην Qalgilia, απαγάγονται 40 υποστηρικτές της Χαμάς. Κατοχικοί δολοφονούν ένα παλαιστίνιο ταξιτζή, στο δρόμο ανάμεσα στη Βηθλεέμ και την Ιεριχώ.

6/4: Απαγάγονται παλαιστίνιοι στη Ραμάλα και στο Αλ-Καλίλ.

7/4: Βομβαρδισμός στη Γάζα από ισραηλινά ελικόπτερα έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός παλαιστίνιου, μέλους του DFLP. Κατά τη διάρκεια εισβολής στη βόρεια Γάζα, σημειώνονται μάχες με μέλη των Ταξιαρχιών Qassam. Λίγες ώρες πριν, οι Ταξιαρχίες Qassam είχαν προσπαθήσει να τοποθετήσουν εκρηκτικό μηχανισμό στο φράχτη που χωρίζει παλαιστινιακές περιοχές με περιοχές που είχαν καταληφθεί το 1948. Μέλη της ένοπλης πτέρυγας του PFLP (Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) εκτοξεύουν πυραύλους εναντίον του οικισμού Kfar Azza. Οι ένοπλες πτέρυγες της Ισλαμικής Τζιχάντ και του PFLP αναλαμβάνουν από κοινού την ευθύνη για ενέδρα σε ομάδα κατοχικών, που είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν πέντε ισραηλινοί.

8/4: Παλαιστίνιος επιτίθεται και τραυματίζει με μαχαίρι δύο κατοχικούς, τον έναν σοβαρά,

νήλικο παλαιστίνιο στο χωριό Takoo, ανατολικά της Βηθλεέμ. Η Ισλαμική Τζιχάντ διαψεύδει ισραηλινά δημοσιεύματα, ότι συμφώνησε με τον Αμπάς για να σταματήσει να ρίχνει ρουκέτες σε ισραηλινό έδαφος. Κατεδαφίζονται σπίτια και εγκαταστάσεις στο χωριό Shakba, δυτικά της Ραμάλα, σε επιχείρηση των κατοχικών, κατά την οποία ξεσπούν συγκρούσεις με παλαιστίνιους. Σύμφωνα με μελέτη της PLO, 1000 από τους 11000 συνολικά παλαιστίνιους κρατούμενους έχουν υποβληθεί σε ιατρικά πειράματα στις ισραηλινές φυλακές (τελικά, δρ. Μένγκελε δεν είχαν μόνο οι γερμανοί ναζί). Στη Δυτική Όχθη απαγάγονται 5 παλαιστίνιοι.

19/4: Ισραηλινό δικαστήριο αθωώνει έποικο για τη δολοφονία παλαιστινίου το Νοέμβριο του 2005.

20/4: Εκτεταμένες ζημιές σε αμερικανικό ιδιωτικό σχολείο στη Beit Lahia προκαλούνται από εκρήξεις. Καταστέλλεται διαδήλωση, κυρίως ξένων, στο χωριό Bilin.

21/4: Κατοχικοί, μεταμφιεσμένοι, δολοφονούν τρεις μαχητές στη Τζενίν. Ισραηλινοί οργανισμοί επιβεβαιώνουν στατιστικά ότι η αποχώρηση ισραηλινών εποίκων από τις περιοχές που κατοικούσαν είναι μεγαλύτερη από την εγκατάσταση νέων εποίκων. Ένας νεκρός σε επιδρομή των κατοχικών δυνάμεων του ισραήλ στο χωριό Kufirdan, στη Δυτική Όχθη.

22/4: Νέα εισβολή στη Δυτική Όχθη, όπου ξεσπούν νέες συγκρούσεις ανάμεσα σε κατοχικούς και νεαρούς παλαιστίνιους που πετάνε πέτρες. Ένας 15χρονος σκοτώνεται. Δύο μαχητές των ΤΜΑ δολοφονούνται, προσπαθώντας να εμποδίσουν την εισβολή των κατοχικών στη Ναμπλούς, ενώ ένα κορίτσι δολοφονείται στη Τζενίν. Συνολικά 8 παλαιστίνιοι δολοφονούνται σήμερα. Γίνεται επίθεση με ρουκέτες στο Sderot όπου τραυματίζονται 6 Ισραηλινοί. Λίγο μετά, ισραηλινό ελικόπτερο απάτσι βάλλει εναντίον αυτοκινήτου στο οποί-

Τέλος, βλήμα όλμου σκάει στην αυλή του σπιτιού του. Σκοτώνονται συνολικά εννέα άτομα, ανάμεσά τους ο Σύμβουλος του για τη νότια επικράτεια, καθώς και ο αδελφός του. Τραυματίζεται ο ίδιος ο αναπληρωτής πρωθυπουργός και άλλα 14 άτομα.

- Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το γεμάτο εκρηκτικά αυτοκίνητό του σε σημείο ελέγχου αμερικανών πεζοναυτών, παίρνοντας μαζί του οκτώ από δαύτους και ένα περαστικό, ενώ τραυματίζονται κάποιοι πεζοναύτες, τρεις ιρακινοί μπάτσοι του «Συμβουλίου Σωτηρίας Αλ-Ανμπάρ» και δύο περαστικοί.

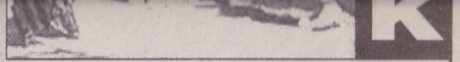
- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περιπολία, που συμπεριλαμβάνει και ναρκαλιευτικό. Ακολουθεί επίθεση ανταρτών με RPG-7. Τέσσερεις αμερικανοί πεζοναύτες αποχωρούν από τα δεινά αυτού του κόσμου, ενώ το ναρκαλιευτικό σιγοκαίει...

24-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αντάρτες οπλισμένοι με ελαφρά και μεσαία όπλα επιτίθενται σε αμερικανική περίπολο, τη στιγμή που αυτή βγαίνει από τη στρατιωτική βάση στη συνοικία αρ-Ρισάλαχ, δυτικά της πόλης. Η μάχη διαρκεί 15 περίπου λεπτά, με απώλειες από την πλευρά των κατακτητών.

25-3 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων που μεταφέρουν αξιωματούχους της υπηρεσίας πληροφοριών, καταστρέφοντας ένα από τα οχήματα. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τις απώλειες των σταυροφόρων. Μια δεύτερη βόμβα σκάει τη στιγμή που καταφθάνει στο σημείο περιπολία. Καταστρέφεται εντελώς ένα όχημα χάμβι και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Πέντε αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες, οι τέσσερεις των ειδικών δυνάμεων, σκοτώνονται σε δύο διαφορετικές επιθέσεις με βόμβες, ενώ άλλοι δύο τραυματίζονται.

26-3 - Δημοσιοποιείται ο θάνατος δύο παλαιστινίων, μετά από βασανιστήρια, μέσα στις φυλακές του ιρακινού υπουργείου εσωτερικών, για να «ομολογήσουν» τη συμμετοχή τους σε επιθέσεις κατά των κατοχικών δυνάμεων και

σμένη επίθεση στο κοινό αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και των παρατρεχάμενων τους ιρακινών στην πόλη. Η επίθεση ξεκινά όταν αντάρτης οδηγεί φορτηγό φορτωμένο με εκρηκτικά, το οποίο εκρήγνυται στην κεντρική πύλη, με σκοπό να ανοίξει δρόμο για ένα δεύτερο, η έκρηξη του οποίου συγκλονίζει όλη τη βάση. Ακολουθεί επίθεση ανταρτών με όλμους, οπλοβομβίδες και χειροβομβίδες. Σκοτώνονται 10 ιρακινοί μπάτσοι και άλλοι 25 τραυματίζονται, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται και 30 πεζοναύτες. **Πρόκειται για την πιο σφοδρή επίθεση μετά τη δεύτερη μάχη της Φαλούτζα.**

29-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες εκτοξεύουν δύο πυραύλους μέσα στην αμερικανική βάση της περιοχής Ρουταμίγια. Πιάνει φωτιά, της οποίας οι φλόγες φτάνουν τα 6 μέτρα.

30-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά φάλαγγα αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων, δυτικά της πόλης. Καταστρέφεται ένα χάμβι και σκοτώνονται οι 3 επιβαίνοντες. Εν τω μεταξύ η πόλη της Φαλούτζα είναι για τρίτη μέρα αποκλεισμένη και με απαγόρευση της κυκλοφορίας από τις κατοχικές δυνάμεις, μετά τη σφοδρή επίθεση που δέχτηκε η βάση τους πριν από 2 μέρες, στις 28 Μαρτίου.

- Βαγδάτη. Οι αμερικανοί παραδέχονται ότι μέσα στο μήνα Μάρτιο έχασαν 80 βλαστάρια τους. Άντε και εις ανώτερα!...

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Σφαίρα ελεύθερου σκοπευτή διαπερνά το κεφάλι πεζοναύτη, ως ιδέα, και τον πάει σε άλλους τόπους... Ερευνάται η τύχη και ενός δεύτερου, τον οποίο οι κολλητοί του μετέφεραν γρήγορα σε νοσοκομείο. Εξ άλλου, 2 ρουκέτες κατιούσα δέχεται αμερικανικό στρατόπεδο νότια της πόλης.

31-3 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Μπαλάντ. Αντάρτες επιτίθενται σε όχημα που μεταφέρει ιρακινούς μπάτσους, σκοτώνοντας 6.

- Μπακούμπα. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περιπολία, καταστρέφοντας ένα όχημα χάμβι και σκοτώνοντας 3 παλικαράδες.

ΑΠΡΙΛΗΣ

5/4: Ένας ηλικιωμένος και ο γιος του απάγονται από κατοχικούς στον καταυλισμό Kaddora, κοντά στη Ραμάλα. Στην Qalgilia, απαγάγονται 40 υποστηρικτές της Χαμάς. Κατοχικοί δολοφονούν ένα παλαιστίνιο ταξιτζή, στο δρόμο ανάμεσα στη Βηθλεέμ και την Ιεριχώ.

6/4: Απαγάγονται παλαιστίνιοι στη Ραμάλα και στο Αλ-Καλίλ.

7/4: Βομβαρδισμός στη Γάζα από ισραηλινά ελικόπτερα έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός παλαιστίνιου, μέλους του DFLP. Κατά τη διάρκεια εισβολής στη βόρεια Γάζα, σημειώνονται μάχες με μέλη των Ταξιαρχιών Qassam. Λίγες ώρες πριν, οι Ταξιαρχίες Qassam είχαν προσπαθήσει να τοποθετήσουν εκρηκτικό μηχανισμό στο φράχτη που χωρίζει παλαιστινιακές περιοχές με περιοχές που είχαν καταληφθεί το 1948. Μέλη της ένοπλης πτέρυγας του PFLP (Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) εκτοξεύουν πυραύλους εναντίον του οικισμού Kfar Azza. Οι ένοπλες πτέρυγες της Ισλαμικής Τζιχάντ και του PFLP αναλαμβάνουν από κοινού την ευθύνη για ενέδρα σε ομάδα κατοχικών, που είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν πέντε ισραηλινοί.

8/4: Παλαιστίνιος επιτίθεται και τραυματίζει με μαχαίρι δύο κατοχικούς, τον έναν σοβαρά, ενώ ο ίδιος τραυματίζεται από πυροβολισμούς, έξω από το τζαμί Ibrahimi στο Αλ-Καλίλ, όπου επανειλημμένα έχουν αναφερθεί κρούσματα κακομεταχείρισης προσκυνητών από τους κατοχικούς. Οι απαγωγείς του Shalit, που κρατείται από παλαιστινιακές οργανώσεις, έδωσαν σε ισραηλινούς κατάλογο με ονόματα παλαιστινίων κρατουμένων για ανταλλαγή.

10/4: Συλλαμβάνονται 19 μέλη της Χαμάς. Οι δυνάμεις κατοχής ισχυρίζονται ότι οι συλληφθέντες προετοίμαζαν βομβιστική επίθεση μέσα στο Τελ-Αβίβ.

14/4: Κατοχικοί δέχονται πυρά στη Τζενίν και τη Ραμάλα.

15/4: Οι Ταξιαρχίες Quds διαψεύδουν δημοσιεύματα του ισραηλινού τύπου ότι προμηθεύονται ρουκέτες από τη Χαμάς και αναφέρουν ότι με τις δικές τους δυνατότητες έχουν κάνει βελτιώσεις.

16/4: Η οργάνωση Ταξιαρχίες Αλ Ταουχίντ

21/4: Κατοχικοί, μεταμφιεσμένοι, δολοφονούν τρεις μαχητές στη Τζενίν. Ισραηλινοί οργανισμοί επιβεβαιώνουν στατιστικά ότι η αποχώρηση ισραηλινών εποίκων από τις περιοχές που κατοικούσαν είναι μεγαλύτερη από την εγκατάσταση νέων εποίκων. Ένας νεκρός σε επιδρομή των κατοχικών δυνάμεων του ισραήλ στο χωριό Kufirdan, στη Δυτική Όχθη.

22/4: Νέα εισβολή στη Δυτική Όχθη, όπου ξεσπούν νέες συγκρούσεις ανάμεσα σε κατοχικούς και νεαρούς παλαιστίνιους που πετάνε πέτρες. Ένας 15χρονος σκοτώνεται. Δύο μαχητές των ΤΜΑ δολοφονούνται, προσπαθώντας να εμποδίσουν την εισβολή των κατοχικών στη Ναμπλούς, ενώ ένα κορίτσι δολοφονείται στη Τζενίν. Συνολικά 8 παλαιστίνιοι δολοφονούνται σήμερα. Γίνεται επίθεση με ρουκέτες στο Sderot όπου τραυματίζονται 6 Ισραηλινοί. Λίγο μετά, ισραηλινό ελικόπτερο απάτσι βάλλει εναντίον αυτοκινήτου στο οποίο επέβαιναν μαχητές της Ισλαμικής Τζιχάντ, τραυματίζοντας δύο επιβαίνοντες και σκοτώνοντας ένα περαστικό.

24/4: Επιδρομή κατοχικών στη Δυτική Όχθη με απαγωγές και εισβολές σε σπίτια. Συντονισμένη επίθεση με 100 ρουκέτες εναντίον κατοχικών θέσεων από τις Ταξιαρχίες Qassam, σε απάντηση στις πρόσφατες δολοφονίες.

25/4: Ισραηλινός αξιωματούχος απειλεί τον Χανίγια με απαγωγή αν οι Ταξιαρχίες Qassam απαγάγουν κατοχικούς. Έκρηξη μηχανισμού την ώρα που περνάει κατοχική περίπολος στην παλιά πόλη της Ναμπλούς.

τζα. Αντάρτες οπλισμένοι με ελαφρά και μεσαία όπλα επιτίθενται σε αμερικανική περίπολο, τη στιγμή που αυτή βγαίνει από τη στρατιωτική βάση στη συνοικία αρ-Ρισάλαχ, δυτικά της πόλης. Η μάχη διαρκεί 15 περίπου λεπτά, με απώλειες από την πλευρά των κατακτητών.

25-3 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων που μεταφέρουν αξιωματούχους της υπηρεσίας πληροφοριών, καταστρέφοντας ένα από τα οχήματα. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τις απώλειες των σταυροφόρων. Μια δεύτερη βόμβα σκάει τη στιγμή που καταφθάνει στο σημείο περιπολία. Καταστρέφεται εντελώς ένα όχημα χάμβι και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Πέντε αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες, οι τέσσερεις των ειδικών δυνάμεων, σκοτώνονται σε δύο διαφορετικές επιθέσεις με βόμβες, ενώ άλλοι δύο τραυματίζονται.

26-3 - Δημοσιοποιείται ο θάνατος δύο παλαιστινίων, μετά από βασανιστήρια, μέσα στις φυλακές του ιρακινού υπουργείου εσωτερικών, για να «ομολογήσουν» τη συμμετοχή τους σε επιθέσεις κατά των κατοχικών δυνάμεων και των ντόπιων συμμάχων τους. Υπολογίζεται ότι περίπου 20.000 παλαιστίνιοι παραμένουν στο Ιράκ.

Τρίτη 27-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Χαντίθα. Αντάρτης οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά φορτηγό του ενάντια σε φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων μεταφοράς προσωπικού. Η επίθεση έχει ως στόχο το αρχηγείο των κατοχικών δυνάμεων στο κτίριο του σχολείου **αλ-Μπου Χαγιάτ.** Καταστρέφονται 15 οχήματα γεμάτα στρατιώτες.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Αλ-Μουσαγίμπ. Βόμβα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων καταστρέφοντας ένα χάμβι. Δεν αναφέρονται άλλες απώλειες γιατί οι αμερικανοί αποκλείουν γρήγορα την περιοχή.

28-3 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αντάρτες πραγματοποιούν συντονι-

τζα. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται την στιγμή που περνά φάλαγγα αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων, δυτικά της πόλης. Καταστρέφεται ένα χάμβι και σκοτώνονται οι 3 επιβαίνοντες. Εν τω μεταξύ η πόλη της Φαλούτζα είναι για τρίτη μέρα αποκλεισμένη και με απαγόρευση της κυκλοφορίας από τις κατοχικές δυνάμεις, μετά τη σφοδρή επίθεση που δέχτηκε η βάση τους πριν από 2 μέρες, στις 28 Μαρτίου.

- Βαγδάτη. Οι αμερικανοί παραδέχονται ότι μέσα στο μήνα Μάρτιο έχασαν 80 βλαστάρια τους. Άντε και εις ανώτερα!...

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Σφαίρα ελεύθερου σκοπευτή διαπερνά το κεφάλι πεζοναύτη, ως ιδέα, και τον πάει σε άλλους τόπους... Ερευνάται η τύχη και ενός δεύτερου, τον οποίο οι κολλητοί του μετέφεραν γρήγορα σε νοσοκομείο. Εξ άλλου, 2 ρουκέτες κατιούσα δέχεται αμερικανικό στρατόπεδο νότια της πόλης.

31-3 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Μπαλάντ. Αντάρτες επιτίθενται σε όχημα που μεταφέρει ιρακινούς μπάτσους, σκοτώνοντας 6.

- Μπακούμπα. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περιπολία, καταστρέφοντας ένα όχημα χάμβι και σκοτώνοντας 3 παλικαράδες.

ΑΠΡΙΛΗΣ

1-4 - Φαλούτζα. Αντάρτες πραγματοποιούν συντονισμένη επίθεση σε φάλαγγα ιρακινών στρατιωτικών οχημάτων. Κατά τη διάρκεια της 20λεπτης μάχης σκοτώνονται 4 κολαούζοι των κατοχικών δυνάμεων. Να σημειωθεί ότι η πόλη παραμένει αποκλεισμένη και οι κάτοικοι διαδηλώνουν, απαιτώντας ν' ανοίξει η βιομηχανική ζώνη για να μπορέσουν να εργαστούν.

- Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται ότι μέσα στο σαββατοκύριακο έχασαν 6 παλικάρια τους, κατά τη διάρκεια δύο βομβιστικών επιθέσεων.

- Βασόρα. Μπαράζ βλημάτων των 82χιλ. δέχεται το βρετανικό στρατιωτικό αρχηγείο της πόλης.

2-4 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Μπαλάντ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αυτοκι-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

νήτου που μεταφέρει τον ιρακινό κυβερνήτη της πόλης, Αμίρ Αμντ αλ-Χαντί, τραυματίζοντάς τον ίδιο και τρεις μπράβους του.

- **Αντ-Ντουλουίγια.** Αντάρτες καταρρίπτουν μη επανδρωμένο κατασκοπευτικό αεροπλάνο κοντά στην πόλη.
- **Αντ-Ντάουρ.** Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις συνεχίζουν για δεύτερη εβδομάδα τον αποκλεισμό της πόλης, έχοντας συλλάβει περίπου 400 άτομα με τη δικαιολογία ότι είναι ύποπτα για συμμετοχή σε δραστηριότητες της αντίστασης.

3-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Χαντίθα. Αντάρτες εκτοξεύουν 4 βλήματα όλμου εναντίον του αμερικανικού αρχηγείου στην αλ-Χακλανίγια, ανατολικά της Χαντίθα.

- **Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Αντ-Ντουλουίγια.** Αντάρτες καταρρίπτουν μεγάλο αμερικανικό αεροπλάνο μεταφοράς εφοδίων, ίσως με αντιαεροπορικό πύραυλο SAM-1.
- **Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ.** Αντάρτες απαγάγουν τον δικαστή Χαλίντ-Φαντάμ μαζί με τον οδηγό του, ενώ κατευθύνονταν από τη Βαγδάτη στο Κιρκούκ.
- **Επαρχία Αλ-Καντισίγια. Αντ-Ντιουανίγια.** Τρεις πύραυλοι τύπου κατιούσα πλήττουν την αμερικανική βάση «Echo».

4-4 - Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ. Η αυτοκινητοπομπή του αρχηγού της αστυνομίας της επαρχίας, **Γουαθίκ αλ-Χαμντανί,** δέχεται επίθεση με βόμβα. Ο ίδιος τη γλυτώνει, ενώ τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του και καταστρέφεται κι ένα όχημα.

- **Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Χίτ.** Αυτοκινητοβόμβα, παρκαρισμένο στην περιοχή **αλ-Μπου Νιμρ,** σκάει τη στιγμή που περνά ιρακινό περιπολικό. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ο ένας αξιωματικός.

5-4 - Αλ-Γκαζαλίγια. Βόμβα σκάει κάτω από αμερικανικό όχημα χάμβι, τη στιγμή που περνά από γέφυρα, καταστρέφοντάς το ολοσχερώς. Μάλλον άσχημα τα μαντάτα για τους επιβαίνοντες...

- **Βαγδάτη.** Ανακοινώνεται ότι τέσσερεις ακόμη αμερικανόπαιδες δεν θα επιστρέψουν στην πατρίδα με τον τρόπο που έφυγαν. Είναι βλέπεις και αυτοί οι ιρακινοί αντάρτες που φυτεύουν βόμβες όπου να 'ναι...
- **Επαρχία Μπαμπίλ. Λατιφίγια.** Πυρά α-

Όταν αμερικανοί πεζοναύτες ρώτησαν έναν ιρακινό αγρότη σε μια ερημική περιοχή αν είχε δει ξένους ενόπλους, αυτός τους απάντησε παράτολμα:
– Ναι, εσάς!

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ιερά Συμμαχία του Τρόμου. Από τις όχθες του Ατλαντικού ως το ανατολικό σύνορο της Κίνας και από τον Καύκασο ως τη Νιγηρία, η εξέγερση των κολασμένων συνεχίζει να δίνει το παρόν επιφυλάσσοντας περισσότερα δεινά για τους δυνάστες τους. Οι συγκρούσεις στο Μαρόκο, οι επιθέσεις αυτοκτονίας στο Αλγέρι στις παραμονές των γαλλικών εκλογών, η αναζωπύρωση των συγκρούσεων στον Καύκασο και στο ανατολικό Τουρκεστάν, οι απαγωγές στη Παλαιστίνη, η επίθεση στο Ιρακινό κοινοβούλιο στην Βαγδάτη, η εκδίωξη των ΝΑΤΟικών από το νότιο Αφγανιστάν δεν είναι παρά τα κομμάτια ενός παζλ που θα συνεχίζει να συμπληρώνεται από τους καταπιεσμένους ψηφίδα-ψηφίδα, κουρελιάζοντας πάνοπλους στρατούς, δρακόντειες νομοθεσίες και μέτρα ασφαλείας, πολιτικές διαίρεσης και σύνορα μίσους.

Τέσσερα χρόνια από την εισβολή στο Ιράκ και σχεδόν έξι από την 11/9, η κυριαρχία έχει πάρει ένα πολύ πικρό μάθημα. Η αλαζονεία της κυριαρχίας, λόγω της τεχνολογικής υπεροχής και της τεράστιας οικονομικής ισχύος, αποδείχτηκε κάκιστος σύμβουλος. Πάνω στην αφροσύνη τους ξέχασαν το γνωστό divita et imperata το διαίρει και βασίλευε των Ρωμαίων, προχώρησαν σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, με αποτέλεσμα να τον χάσουν, αγνόησαν τις ισορροπίες και τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής, υποτίμησαν πολύτιμους συμμάχους-χωροφύλακες. Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα να επανεξετάσουν εναλλακτικά σενάρια, ακόμα και να συμμαχήσουν με «χώρες-τρομοκράτες» στην προσπάθειά τους να εξουδετερώσουν το κομμάτι της αντίστασης που παραμένει έξω από κάθε έλεγχο.

από το αιματοβαμμένο καλοκαίρι του 2006; Καμία πλευρά δεν θα ανακοινώσει τα οφέλη, που άλλωστε δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς ποια είναι. Έτσι, αυτή τη φορά, οι συμμετέχοντες στο πιο μαχητικό κομμάτι της αντίστασης στο Ιράκ αποκαλούνται «δολοφόνοι», όχι πια από τον Γούλφοβιτς και την παρέα του, αλλά και από κάποια συμβιβασμένα κομμάτια της αντίστασης που επιχειρούν να μπουν στο παιχνίδι της εξουσίας. Τα δυτικά ΜΜΕ, πάντα φιλόξενα σε τέτοιες περιπτώσεις, δημοσιεύουν, αναλύουν και διαφημίζουν τις ανακοινώσεις του «Ισλαμικού Στρατού», που ακόμα και τώρα στοχεύει αμερικανούς πεζοναύτες, όχι όμως και τις μαριονέτες τους.

Αυτό που δεν κατόρθωσε ο Περβέζ Μουσάραφ στις αυτόνομες περιοχές του Πακιστάν, δηλαδή να εκδιώξει τους μαχητές της Αλ Κάιντα για πάνω από τέσσερα χρόνια σφοδρών μαχών, το κατόρθωσε, σε κάποιον βαθμό, χωρίς ούτε μια σφαίρα, τάζοντας προνόμια σε ορισμένους ντόπιους φυλάρχους για να καταδιώξουν την «απειλή», τους «Ουζμπέκους ενόπλους». Την ώρα που το Ισλαμικό Εμιράτο του Ιράκ απελευθερώνει την μία μετά την άλλη, τις ιρακινές πόλεις από την αμερικανο-ιρακινή κατοχή, διάλεξαν κάποιοι για να έρθουν σε επαφή με την δοτή ιρακινή κυβέρνηση, επιχειρώντας να εκμεταλλευτούν πολιτικά το κενό εξουσίας στην μετα-αμερικανική περίοδο.

Αυτήν την στιγμή που ο Δυτικός Άξονας βρίσκεται στη χειρότερη θέση από το '90, διάλεξαν οι ηγεσίες του πιο μαχητικού κομματιού της παλαιστινιακής αντίστασης για να συμμετάσχουν σε *μια γελοία κυβέρνηση που ο πρωθυπουργός της θα χρειάζεται άδεια για να μπει στο αρχηγείο του, στη Ράφα* (Αϋμάν αλ-Ζαουάχρι: Ομιλία για την Παλαιστίνη). Όμως είναι πια αργά για αυτούς. Το πνεύμα της καθολικής ανυποταξίας έχει πια εδραιωθεί στις συνειδήσεις, δεν είναι «ενός ανδρός αρχή», δεν μανιπουλάρεται από καμία κρατική εξουσία, είτε του «Ά-

Καταστρέφεται ένα όχημα και τραυματίζεται ένας ασφαλήτης.

- **Ντιγουανίγια.** Με 10 ανανεωμένους πύραυλους κατιούσα, αντάρτες επιτίθενται, ξανά, στο αμερικανικό στρατόπεδο «Echo», δημιουργώντας πανικό στο στράτευμα...

14-4 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αμερικανική περιπολία πέφτει σε βόμβα στην περιοχή αλ-Χασί. Διαλύεται ένα χάμβι, ενώ αδιευκρίνιστες είναι περεταίρω απώ-

λειες. Επίσης, το απόγευμα, βόμβα σκάει στο πέρασμα ιρακινής στρατιωτικής περιπολίας στη συνοικία **ατ-Ταμίμ,** καταστρέφοντας ένα χάμβι. Αντάρτες, που έχουν στήσει ενέδρα, ανοίγουν πυρ. Ακολουθεί συμπλοκή διάρκειας 15 λεπτών, κατά την οποία σκοτώνονται 2 παρατρεχάμενοι των δυνάμεων κατοχής και τραυματίζεται άλλος ένας.

- **Βαγδάτη.** Ο υφυπουργός του υπουργείου Βιομηχανίας γλυτώνει από ενέδρα ανταρτών εναντίον του, όχι όμως και 3 μπράβοι του.
- **Ντιγουανίγια.** Επίθεση με πύραυλο κατιούσα δέχεται φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων. Καταστρέφονται αρκετά, χωρίς να διευκρινίζονται άλλες απώλειες. Εξ άλλου, το πρωί, το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo» δέχεται, μετά από μια ημέρα, ξανά επίθεση, με 4 βλήματα όλμου αυτή τη φορά.

15-4 - Στον ένδοξο βρετανικό στρατό ανήκουν δύο ελικόπτερα τύπου Puma που (υποτίθεται) συγκρούστηκαν στον αέρα και συνετρίβησαν το πρωί, κοντά στην πόλη Τάτζι, βόρεια της Βαγδάτης, δίνοντας έτσι το καλό παράδειγμα. Σκοτώνονται 2 Βρετανοί στρατιώτες, ενώ άλλοι 4 τραυματίζονται, ο ένας πολύ σοβαρά.

- **Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Γιαθρίμπ.**

3-4 - **Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Χαντίθα.** Αντάρτες εκτοξεύουν 4 βλήματα όλμου εναντίον του αμερικανικού αρχηγείου στην αλ-Χακλανίγια, ανατολικά της Χαντίθα.
- **Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Αντ-Ντουλουίγια.** Αντάρτες καταρρίπτουν μεγάλο αμερικανικό αεροπλάνο μεταφοράς εφοδίων, ίσως με αντιαεροπορικό πύραυλο SAM-1.
- **Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ.** Αντάρτες απαγάγουν τον δικαστή Χαλίντ-Φαντάμ μαζί με τον οδηγό του, ενώ κατευθύνονταν από τη Βαγδάτη στο Κιρκούκ.
- **Επαρχία Αλ-Καντισίγια. Αντ-Ντιουανίγια.** Τρεις πύραυλοι τύπου κατιούσα πλήττουν την αμερικανική βάση «Echo».

4-4 - Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ. Η αυτοκινητοπομπή του αρχηγού της αστυνομίας της επαρχίας, **Γουαθίκ αλ-Χαμντανί**, δέχεται επίθεση με βόμβα. Ο ίδιος τη γλυτώνει, ενώ τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του και καταστρέφεται κι ένα όχημα.
- **Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Χίτ.** Αυτοκίνητο-βόμβα, παρκαρισμένο στην περιοχή **αλ-Μπου Νιμρ**, σκάει τη στιγμή που περνά ιρακινό περιπολικό. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ο ένας αξιωματικός.

5-4 - Αλ-Γκαζαλίγια. Βόμβα σκάει κάτω από αμερικανικό όχημα χάμβι, τη στιγμή που περνά από γέφυρα, καταστρέφοντάς το ολοσχερώς. Μάλλον άσχημα τα μαντάτα για τους επιβαίνοντες...
- **Βαγδάτη.** Ανακοινώνεται ότι τέσσερεις ακόμη αμερικανόπαιδες δεν θα επιστρέψουν στην πατρίδα με τον τρόπο που έφυγαν. Είναι βλέπεις και αυτοί οι ιρακινοί αντάρτες που φυτεύουν βόμβες όπου να 'ναι...
- **Επαρχία Μπαμπίλ. Λατιφίγια.** Πυρά ανταρτών πετυχαίνουν αμερικανικό ελικόπτερο Black Hawk, αναγκάζοντάς το σε ανώμαλη υποχρεωτική προσγείωση.
- **Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ.** Επίθεση ανταρτών σε σημείο ελέγχου ιρακινών αφήνει 10 νεκρούς στρατιώτες και ένα τραυματία. Πυρπολούνται τα οχήματά τους, ενώ απαλλοτριώνεται και ο οπλισμός τους.
Βασόρα. Τέσσερα βρετανόπουλα και ένας ιρακινός μεταφραστής αφήνουν τα κορμιά τους στην ιρακινή γη, όταν σκάει βόμβα τη στιγμή που περνούν με θωρακισμένα οχήματα, τα οποία καταστρέφονται.

6-4 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι κατά τη διάρκεια διήμερων επιδρομών στην επαρχία Νίνγια συνέλαβαν 179 άτομα, ενώ σκότωσαν και 6 «τρομοκράτες».
- **Επαρχία Καντισίγια. Αντ-Ντιγουανίγια.** Βόμβα, τοποθετημένη κοντά σε βενζινάδικο, σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανικό χάμ-

ντας περισσότερα δεινά για τους δυνάστες τους. Οι συγκρούσεις στο Μαρόκο, οι επιθέσεις αυτοκτονίας στο Αλγέρι στις παραμονές των γαλλικών εκλογών, η αναζωπύρωση των συγκρούσεων στον Καύκασο και στο ανατολικό Τουρκεστάν, οι απαγωγές στη Παλαιστίνη, η επίθεση στο Ιρακινό κοινοβούλιο στην Βαγδάτη, η εκδίωξη των ΝΑΤΟικών από το νότιο Αφγανιστάν δεν είναι παρά τα κομμάτια ενός παζλ που θα συνεχίζει να συμπληρώνεται από τους καταπιεσμένους ψηφίδα-ψηφίδα, κουρελιάζοντας πάνοπλους στρατούς, δρακόντειες νομοθεσίες και μέτρα ασφαλείας, πολιτικές διαίρεσης και σύνορα μίσους.

Τέσσερα χρόνια από την εισβολή στο Ιράκ και σχεδόν έξι από την 11/9, η κυριαρχία έχει πάρει ένα πολύ πικρό μάθημα. Η αλαζονεία της κυριαρχίας, λόγω της τεχνολογικής υπεροχής και της τεράστιας οικονομικής ισχύος, αποδείχτηκε κάκιστος σύμβουλος. Πάνω στην αφροσύνη τους ξέχασαν το γνωστό divita et imperata το διαίρει και βασίλευε των Ρωμαίων, προχώρησαν σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, με αποτέλεσμα να τον χάσουν, αγνόησαν τις ισορροπίες και τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής, υποτίμησαν πολύτιμους συμμάχους-χωροφύλακες. Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα να επανεξετάσουν εναλλακτικά σενάρια, ακόμα και να συμμαχήσουν με «χώρες-τρομοκράτες» στην προσπάθειά τους να εξουδετερώσουν το κομμάτι της αντίστασης που παραμένει έξω από κάθε έλεγχο.

Πως αλλιώς θα μπορούσε να εκληφθεί η συμφωνία ΗΠΑ- Β. Κορέας για πώληση φτηνών βορειοκορεατικών όπλων στους Αιθίοπες εισβολείς στη Σομαλία;Ή η αναβάθμιση της ανάμειξης του Ιράν στα εσωτερικά των Ιράκ και Παλαιστίνης, όπως και η απόδοση από την Δύση μέρους του πυρηνικού προγράμματός του, μετά ριπτώσεις, δημοσιεύουν, αναλύουν και διαφημίζουν τις ανακοινώσεις του «Ισλαμικού Στρατού», που ακόμα και τώρα στοχεύει αμερικανούς πεζοναύτες, όχι όμως και τις μαριονέτες τους.

Αυτό που δεν κατόρθωσε ο Περβέζ Μουσάραφ στις αυτόνομες περιοχές του Πακιστάν, δηλαδή να εκδιώξει τους μαχητές της Αλ Κάιντα για πάνω από τέσσερα χρόνια σφοδρών μαχών, το κατόρθωσε, σε κάποιον βαθμό, χωρίς ούτε μια σφαίρα, τάζοντας προνόμια σε ορισμένους ντόπιους φυλάρχους για να καταδιώξουν την «απειλή», τους «Ουζμπέκους ενόπλους». Την ώρα που το Ισλαμικό Εμιράτο του Ιράκ απελευθερώνει την μία μετά την άλλη, τις ιρακινές πόλεις από την αμερικανο-ιρακινή κατοχή, διάλεξαν κάποιοι για να έρθουν σε επαφή με την δοτή ιρακινή κυβέρνηση, επιχειρώντας να εκμεταλλευτούν πολιτικά το κενό εξουσίας στην μετα-αμερικανική περίοδο.

Αυτήν την στιγμή που ο Δυτικός Άξονας βρίσκεται στη χειρότερη θέση από το '90, διάλεξαν οι ηγεσίες του πιο μαχητικού κομματιού της παλαιστινιακής αντίστασης να συμμετάσχουν σε *μια γελοία κυβέρνηση που ο πρωθυπουργός της θα χρειάζεται άδεια για να μπει στο αρχηγείο του, στη Ράφα* (Αϋμάν αλ-Ζαουάχρι: Ομιλία για την Παλαιστίνη). Όμως είναι πια αργά για αυτούς. Το πνεύμα της καθολικής ανυποταξίας έχει πια εδραιωθεί στις συνειδήσεις, δεν είναι «ενός ανδρός αρχή», δεν μανιπουλάρεται από καμία κρατική εξουσία, είτε του «Άξονα του Κακού» είτε του «Καλού», ξεπερνά τα χαραγμένα με τον χάρακα σύνορα των αποικιοκρατών, δεν ξεχωρίζει ανάμεσα σε χρώμα, φυλή, θρησκεία παρά μόνο σε καταπιεστή και καταπιεζόμενο. Οι εξελίξεις θα είναι τέτοιες που θα χρειαστεί να επανέλθουμε ξανά και ξανά...

8-4 - Ανακοινώνεται ότι συνολικά 6 αμερικανόπαιδες σκοτώθηκαν συνολικά και άλλοι 4 τραυματίστηκαν σε περιστατικά στη Βαγδάτη και στις επαρχίες **Σαλάχ αντ-Ντιν και Ντιγιάλα**, ενώ άλλοι 4 σκοτώθηκαν χθες Σάββατο στην επαρχία Ντιγιάλα.
- **Επαρχία Βασόρας. Βασόρα.** Το αμερικανικό και το βρετανικό προξενείο γίνονται στόχος σφοδρής επίθεσης ανταρτών με βλήματα όλμου.

9-4 - Με την ευκαιρία της 4ης επετείου της

11-4 - Βαγδάτη. Τελειώνει η θητεία στο Ιράκ για δύο ακόμη αμερικανόπαιδες. Τρεις ακόμη τραυματίζονται σε δύο περιστατικά στην πρωτεύουσα.
- **Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ.** Στόχος επίθεσης, με βλήματα όλμου, γίνεται το αρχηγείο της αστυνομίας της επαρχίας.

12-4 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει μέσα στο εστιατόριο του ιρακινού κυνοβουλίου, το οποίο βρίσκεται μέσα στη λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται 8, οι 3 μέλη του κυνο-

λειες. Επίσης, το απόγευμα, βόμβα σκάει στο πέρασμα ιρακινής στρατιωτικής περιπολίας στη συνοικία **ατ-Ταμίμ**, καταστρέφοντας ένα χάμβι. Αντάρτες, που έχουν στήσει ενέδρα, ανοίγουν πυρ. Ακολουθεί συμπλοκή διάρκειας 15 λεπτών, κατά την οποία σκοτώνονται 2 παρατρεχάμενοι των δυνάμεων κατοχής και τραυματίζεται άλλος ένας.
- **Βαγδάτη.** Ο υφυπουργός του υπουργείου Βιομηχανίας γλυτώνει από ενέδρα ανταρτών εναντίον του, όχι όμως και 3 μπράβοι του.
- **Ντιγουανίγια.** Επίθεση με πύραυλο κατιούσα δέχεται φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων. Καταστρέφονται αρκετά, χωρίς να διευκρινίζονται άλλες απώλειες. Εξ άλλου, το πρωί, το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo» δέχεται, μετά από μια ημέρα, ξανά επίθεση, με 4 βλήματα όλμου αυτή τη φορά.

15-4 - Στον ένδοξο βρετανικό στρατό ανήκουν δύο ελικόπτερα τύπου Puma που (υποτίθεται) συγκρούστηκαν στον αέρα και συνετρίβησαν το πρωί, κοντά στην πόλη Τάτζι, βόρεια της Βαγδάτης, δίνοντας έτσι το καλό παράδειγμα. Σκοτώνονται 2 Βρετανοί στρατιώτες, ενώ άλλοι 4 τραυματίζονται, ο ένας πολύ σοβαρά.
- **Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Γιαθρίμπ.** Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου και καταστρέφει ένα όχημα χάμβι.

16-4 - Επαρχία Νίνγια. Αλ-Χαντάρ. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου του ιρακινού στρατού στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Φεύγοντας αφήνουν 13 νεκρούς και 4 τραυματίες συμμάχους των κατοχικών.
- **Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι.** Άλλοι τρεις αμερικανοί πεζοναύτες παίρνουν εισιτήριο χωρίς επιστροφή, λόγω συμμετοχής σε δύο διαφορετικές συμπλοκές.

17-4 - Αντάρτες, αφού βγάζουν έξω τους φρουρούς δύο κτιρίων που στεγάζεται το συνεργαζόμενο με τις κατοχικές δυνάμεις «Ισλαμικό κόμμα του Ιράκ», στις περιοχές **αλ-Γκαζαλίγια** και **αλ-Αμιρίγια**, τους βάζουν εκρηκτικά και τα ανατινάζουν. Οι εκρήξεις καταστρέφουν και κάποια γειτονικά σπίτια, τραυματίζοντας μερικούς κατοίκους.
- Η οργάνωση **«Ισλαμικό Εμιράτο του Ι-**

Μπου Νιμρ, σκάει τη στιγμή που περνά ιρακινό περιπολικό. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ο ένας αξιωματικός.

5-4 - Αλ-Γκαζαλίγια. Βόμβα σκάει κάτω από αμερικανικό όχημα χάμβι, τη στιγμή που περνά από γέφυρα, καταστρέφοντάς το ολοσχερώς. Μάλλον άσχημα τα μαντάτα για τους επιβαίνοντες...

- Βαγδάτη. Ανακοινώνεται ότι τέσσερεις ακόμη αμερικανόπαιδες δεν θα επιστρέψουν στην πατρίδα με τον τρόπο που έφυγαν. Είναι βλέπεις και αυτοί οι ιρακινοί αντάρτες που φυτεύουν βόμβες όπου να 'ναι...

- Επαρχία Μπαμπίλ. Λατιφίγια. Πυρά ανταρτών πετυχαίνουν αμερικανικό ελικόπτερο Black Hawk, αναγκάζοντάς το σε ανώμαλη υποχρεωτική προσγείωση.

- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ. Επίθεση ανταρτών σε σημείο ελέγχου ιρακινών αφήνει 10 νεκρούς στρατιώτες και ένα τραυματία. Πυρπολούνται τα οχήματά τους, ενώ απαλλοτριώνεται και ο οπλισμός τους.

Βασόρα. Τέσσερα βρετανόπουλα και ένας ιρακινός μεταφραστής αφήνουν τα κορμιά τους στην ιρακινή γη, όταν σκάει βόμβα τη στιγμή που περνούν με θωρακισμένα οχήματα, τα οποία καταστρέφονται.

6-4 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι κατά τη διάρκεια διήμερων επιδρομών στην επαρχία Νίνγια συνέλαβαν 179 άτομα, ενώ σκότωσαν και 6 «τρομοκράτες».

- Επαρχία Καντισίγια. Αντ-Ντιγουανίγια. Βόμβα, τοποθετημένη κοντά σε βενζινάδικο, σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανικό χάμβι, το οποίο τυλίγεται αμέσως στις φλόγες. Δεν γίνονται γνωστές άλλες απώλειες.

7-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Κουμπαγίσα. Φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα στην είσοδο της πόλης. Καταστρέφεται ένα όχημα και σκοτώνονται και οι 4 επιβαίνοντες. Σε ανάλογο περιστατικό στη **Φαλούτζα**, σκοτώνονται άλλα 3 αμερικανάκια και τραυματίζεται άλλο ένα.

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Σαμάρα. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε σημείο ελέγχου των ιρακινών διαβόητων επίλεκτων δυμάμεων Maghawir, πέρνοντας μαζί του 6 κοπρόσκυλα. Περιπολία των ιδίων που προστρέχει σε βοήθεια πέφτει σε βόμβα. Απαλλάσσονται των καθηκόντων τους 2, ενώ τραυματίζονται άλλοι 3.

κάκιστος σύμβουλος. Πάνω στην αφροσύνη τους ξέχασαν το γνωστό divita et imperata το διαίρει και βασίλευε των Ρωμαίων, προχώρησαν σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, με αποτέλεσμα να τον χάσουν, αγνόησαν τις ισορροπίες και τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής, υποτίμησαν πολύτιμους συμμάχους-χωροφύλακες. Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα να επανεξετάσουν εναλλακτικά σενάρια, ακόμα και να συμμαχήσουν με «χώρες-τρομοκράτες» στην προσπάθειά τους να εξουδετερώσουν το κομμάτι της αντίστασης που παραμένει έξω από κάθε έλεγχο.

Πως αλλιώς θα μπορούσε να εκληφθεί η συμφωνία ΗΠΑ- Β. Κορέας για πώληση φτηνών βορειοκορεατικών όπλων στους Αιθίοπες εισβολείς στη Σομαλία;΄Η η αναβάθμιση της ανάμειξης του Ιράν στα εσωτερικά των Ιράκ και Παλαιστίνης, όπως και η απόδοση από την Δύση μέρους του πυρηνικού προγράμματός του, μετά

Αυτήν την στιγμή που ο Δυτικός Άξονας βρίσκεται στη χειρότερη θέση από το '90, διάλεξαν οι ηγεσίες του πιο μαχητικού κομματιού της παλαιστινιακής αντίστασης για να συμμετάσχουν σε *μια γελοία κυβέρνηση που ο πρωθυπουργός της θα χρειάζεται άδεια για να μπει στο αρχηγείο του, στη Ράφα* (Αυμάν αλ-Ζαουάχρι: Ομιλία για την Παλαιστίνη). Όμως είναι πια αργά για αυτούς. Το πνεύμα της καθολικής ανυποταξίας έχει πια εδραιωθεί στις συνειδήσεις, δεν είναι «ενός ανδρός αρχή», δεν μανιπουλάρεται από καμία κρατική εξουσία, είτε του «Άξονα του Κακού» είτε του «Καλού», ξεπερνά τα χαραγμένα με τον χάρακα σύνορα των αποικιοκρατών, δεν ξεχωρίζει ανάμεσα σε χρώμα, φυλή, θρησκεία παρά μόνο σε καταπιεστή και καταπιεζόμενο. Οι εξελίξεις θα είναι τέτοιες που θα χρειαστεί να επανέλθουμε ξανά και ξανά...

8-4 - Ανακοινώνεται ότι συνολικά 6 αμερικανόπαιδες σκοτώθηκαν συνολικά και άλλοι 4 τραυματίστηκαν σε περιστατικά στη Βαγδάτη και στις επαρχίες **Σαλάχ αντ-Ντιν και Ντιγιάλα,** ενώ άλλοι 4 σκοτώθηκαν χθες Σάββατο στην επαρχία Ντιγιάλα.

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Το αμερικανικό και το βρετανικό προξενείο γίνονται στόχος σφοδρής επίθεσης ανταρτών με βλήματα όλμου.

9-4 - Με την ευκαιρία της 4ης επετείου της εισβολής των κατοχικών δυνάμεων, οι αμερικανικές δυνάμεις αποκλείουν τις πόλεις Ραμάντι, Χίτ, Φαλούτζα και Καχίμ, απαγορεύοντας την κυκλοφορία για 24 ώρες. Το ίδιο γίνεται και στη Βαγδάτη

- Επαρχία Αλ- Καντισίγια. Αντ-Ντιγουανίγια. Πάνω από 20 βλήματα όλμου δέχεται το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo».

10-4 - Βαγδάτη. Ανακοινώνεται ότι 4 αμερικανοί στρατιώτες έπεσαν στο καθήκον σε δύο περιστατικά στην πρωτεύουσα.

- Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Μικντάντιγια. Αντάρτισσα, ανατινάζει τα εκρηκτικά, με τα οποία είναι ζωσμένη, παίρνοντας μαζί της 17 υποψήφιους μπάτσους, έξω από το καινούργιο μπατσάδικο της πόλης.

11-4 - Βαγδάτη. Τελειώνει η θητεία στο Ιράκ για δύο ακόμη αμερικανόπαιδες. Τρεις ακόμη τραυματίζονται σε δύο περιστατικά στην πρωτεύουσα.

- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μαουζίλ. Στόχος επίθεσης, με βλήματα όλμου, γίνεται το αρχηγείο της αστυνομίας της επαρχίας.

12-4 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει μέσα στο εστιατόριο του ιρακινού κυνοβουλίου, το οποίο βρίσκεται μέσα στη λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται 8, οι 3 μέλη του κυνοβουλίου, ενώ τραυματίζονται άλλοι 20, από τους οποίους 5 βουλευτές και 4 υπάλληλοι. Εξάλλου το απόγευμα, στη συνοικία αλ-Χουρίγια, βόμβα κυριολεκτικά ξεσκίζει ένα όχημα χάμβι αμερικανικής περιπόλου.

- Επαρχία Αλ-Καντισίγια. Αλ-Ντιγουανίγια. Το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo» βομβαρδίζεται με 10 βλήματα όλμου.

13-4 - Βαγδάτη. Δύο ακόμη αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες παίρνουν τη βάρκα για τον άλλο κόσμο, ένεκα επιθέσεων ανταρτών.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά φάλαγγα οχημάτων της «Ταξιαρχίας Scorpion» των ιρακινών δυνάμεων ασφαλείας στην περιοχή **αλ-Καστάουι**, ανάμεσα στη Χίλλα και την Καρμπάλα.

ματων. Καταστρέφονται αρκετά, χωρίς να διευκρινίζονται άλλες απώλειες. Εξ άλλου, το πρωί, το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo» δέχεται, μετά από μια ημέρα, ξανά επίθεση, με 4 βλήματα όλμου αυτή τη φορά.

15-4 - Στον ένδοξο βρετανικό στρατό ανήκουν δύο ελικόπτερα τύπου Puma που (υποτίθεται) συγκρούστηκαν στον αέρα και συνετρίβησαν το πρωί, κοντά στην πόλη Τάτζι, βόρεια της Βαγδάτης, δίνοντας έτσι το καλό παράδειγμα. Σκοτώνονται 2 Βρετανοί στρατιώτες, ενώ άλλοι 4 τραυματίζονται, ο ένας πολύ σοβαρά.

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντίν. Γιαθρίμπ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου και καταστρέφει ένα όχημα χάμβι.

16-4 - Επαρχία Νίνγια. Αλ-Χαντάρ. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου του ιρακινού στρατού στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Φεύγοντας αφήνουν 13 νεκρούς και 4 τραυματίες συμμάχους των κατοχικών.

- Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Άλλοι τρεις αμερικανοί πεζοναύτες παίρνουν εισιτήριο χωρίς επιστροφή, λόγω συμμετοχής σε δύο διαφορετικές συμπλοκές.

17-4 - Αντάρτες, αφού βγάζουν έξω τους φρουρούς δύο κτιρίων που στεγάζεται το συνεργαζόμενο με τις κατοχικές δυνάμεις «Ισλαμικό κόμμα του Ιράκ», στις περιοχές **αλ-Γκαζαλίγια** και **αλ-Αμιρίγια,** τους βάζουν εκρηκτικά και τα ανατινάζουν. Οι εκρήξεις καταστρέφουν και κάποια γειτονικά σπίτια, τραυματίζοντας μερικούς κατοίκους.

- Η οργάνωση **«Ισλαμικό Εμιράτο του Ιράκ»** ανακοινώνει την εκτέλεση 20 μελών των ειδικών δυνάμεων του υπουργείου εσωτερικών, μετά το πέρας της διορίας που είχε θέσει πριν από δύο μέρες για απελευθέρωση γυναικών κρατουμένων, καθώς και της παράδοσης των στρατιωτών, που βίασαν την Σαμπιρίν αλ-Γιανναμπί, στην αντίσταση.

- Επαρχία Αλ-Καντισίγια. Αλ-Ντιγουανίγια. Το αμερικανικό στρατόπεδο «Echo» βομβαρδίζεται, αυτή τη φορά με 13 πυραύλους κατιούσα και βλήματα όλμου.

18-4 - Κιρκούκ. Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε δικαστή έξω από το κτίριο που στεγάζεται το γραφείο του. Δυστυχώς τη γλυτώνει. Τραυματίζεται μόνο ένας μπράβος του, ο ο-

συνέχεια στη σελ. 12

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 11

ποίος ανταποδίδει τα πυρά.

- **Επαρχία Αλ-Καντισίγια. Αλ-Ντιγουανίγια.** Βόμβα καταστρέφει εντελώς ένα αμερικανικό άρμα τύπου Abrams στην οδό Σαλίμ. Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.
- **Βαγδάτη.** Αντάρτες επιτίθενται με 13 βλήματα των 82χιλ. εναντίον ιρακινού στρατοπέδου συγκέντρωσης στην συνοικία αρ-Ρέι.

19-4 - Ο «Στρατός του Ρασιντίν» ανακοινώνει ότι επιτέθηκε σε αμερικανικές δυνάμεις στο προάστιο **αρ-Ριντβανίγια** της Βαγδάτης με πύραυλο S5K.

- Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικού θωρακισμένου οχήματος Bradley **βόρεια της Βαγδάτης**.
- **Επαρχία Μπαμπίλ. Αλ-Μαχμουντίγια.** Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι η βάση επιχειρήσεων τους δέχθηκε επίθεση με πύραυλο και ότι σκοτώθηκε ένα παλικάρι τους, ενώ τραυματίστηκαν άλλα δύο.

20-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Σακλαβίγια. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά μέσα στο αστυνομικό τμήμα παίρνοντας μαζί του 8 άτομα, ενώ τραυματίζονται και άλλα 7. Άλλος αντάρτης, σε ανάλογο περιστατικό, σε σημείο ελέγχου αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων, τραυματίζει 8 παλικαράδες.

21-4 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος, ακινητοποιώντας ένα χάμβι.

- Πύραυλος κατιούσα «προσγειώνεται» στο πολύπαθο αμερικανικό στρατόπεδο «Echo».
- **Επαρχία Βασόρας. Βασόρα.** Το βρετανικό προξενείο δέχεται επίθεση με 5 πυραύλους κατιούσα.

22-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Βόμβα καταστρέφει εντελώς αμερικανικό χάμβι, σκοτώνοντας ό-

«ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ»: ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΜΙΚΑΖΙ ΑΝΑΤΙΝΑΖΕΙ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ «ΟΝΕΙΡΟ»

«**ΜΠΛΑΚΣΜΠΟΥΡΓΚ.** Σοκ εξακολουθεί να προκαλεί στη διεθνή κοινή γνώμη η υπόθεση του μακελειού στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια με 32 νεκρούς, καθώς αποδεικνύεται ότι ο 23χρονος δράστης της σφαγής, ο Νοτιοκορεάτης Τσο Σεούνγκ Χούι, διέκοψε το φονικό του αμόκ μετά τις πρώτες δύο δολοφονίες, πήγε στο ταχυδρομείο και απέστειλε στο δίκτυο NBC πακέτο με φωτογραφίες και βίντεο, στο οποίο καταφέρεται με οργή εναντίον των «πλούσιων κακομαθημένων και των ηδονιστικών τους αναγκών». Στη συνέχεια επέστρεψε στο Πανεπιστήμιο και ολοκλήρωσε το μακάβριο έργο του, σκοτώνοντας άλλα 30 άτομα. Στο παραληρηματικό βιντεοσκοπημένο μανιφέστο του, ο Τσο με μονότονη φωνή κατηγορεί την κοινωνία ότι θα μπορούσε να αποφύγει την αιματοχυσία, αλλά εκείνη επέλεξε το μακελειό».

Καθημερινή 20-4-2007

Ο «μακελάρης» της Βιρτζίνια, ένας ακόμη στο μακρύ κατάλογο. Και οι «ειδικοί» θα επαναλάβουν τις ίδιες «εξηγήσεις». «Μονήρης», «διαταραγμένος», «καταθλιπτικός», αλλά και «οργισμένος», και «απειλητικός», «κρυμμένος πίσω από τα μαύρα γυαλιά, το καπέλο και τη σιωπή του». Γιος μεταναστών, από την Ν. Κορέα που έχουν ένα στεγνοκαθαριστήριο και αδερφός μιας αποφοίτου Οικονομικών Σπουδών στο Πρίνστον, εργαζόμενης σε υπηρεσία του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που επιβλέπει την οικονομική βοήθεια προς το Ιράκ! Αργότερα θα δηλώσει: «Αισθανόμαστε απελπισμένοι, ανήμποροι και χαμένοι». Ένας ακόμη «απροσάρμοστος νέος» που μεγάλωσε στην «χώρα των ίσων ευκαιριών». «Προβληματικός» στην ένταξη του στην φοιτητική ζωή, αφού, σύμφωνα με συμφοιτητές και γείτονες, «ουδείς τον γνώριζε πραγματικά. Όταν του μιλούσες δεν έπαιρνες απάντηση». Κάποτε μια καθηγήτρια κάλεσε τους φοιτητές να γράψουν τα ονόματά τους σε ένα χαρ-

τον πολιτισμό των αποικιοκρατών αφεντάδων.

«Δεν μου αρέσουν οι Δευτέρες»

Στις 29 Ιανουαρίου 1979, η 16χρονη Μπρέντα Αν Σπένσερ άνοιξε πυρ με το όπλο, που της είχε χαρίσει ο πατέρας της, εναντίον παιδιών που έφταναν στο δημοτικό σχολείο Κλίβελαντ του Σαν Ντιέγκο, ακριβώς απέναντι από το σπίτι της. Δολοφόνησε δύο άνδρες και τραυμάτισε οκτώ μαθητές και έναν αστυνομικό. Όταν τη ρώτησαν για τα κίνητρά της απάντησε: «Δεν μου αρέσουν οι Δευτέρες. Η πράξη μου ζωντάνεψε τη μέρα». Λίγους μήνες αργότερα, το συγκρότημα BoomtowRats έγραψε το ομώνυμο τραγούδι («I don't like Mondays»).

Μια Δευτέρα διάλεξε και ο Τσαρλς Ουίτμαν, ο οποίος τον Αύγουστο του 1966 ανέβηκε στον πύργο του Πανεπιστημίου του Τέξας και σκότωσε 15 ανθρώπους. Οι αιματηρές επιθέσεις μαθητών και φοιτητών, συνήθως εφήβων, εναντίον του σχολείου, του Πανεπιστημίου, αλλά και της οικογένειας, έχουν «εμπνεύσει» πολλούς τραγουδοποιούς και σκηνοθέτες, ανάμεσά τους τον Γκας Βαν Σαντ στο πολυβραβευμένο «Elephant» και τον Μάικλ Μουρ στον «Ακήρυχτο Πόλεμο» και συναρπάζουν το αιμοδιψές, φιλοθεάμον —αμερικάνικο και μη— κοινό.

Από την πλευρά τους οι ειδικοί επιστήμονες θα μιλήσουν μονότονα για τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας των δραστών: «Παράνοια», «ναρκισσισμός», «υπερευαισθησία», «ζήλια», «ανάγκη» για εντυπωσιασμό, «φιλοδοξία να μονοπωλήσουν τα φώτα της δημοσιότητας, έστω και νεκροί». Οι κοινωνιολόγοι θα εντοπίσουν την κοινωνική προέλευση του προβλήματος στο κατώτερο στρώμα μιας μεσαίας τάξης, που αγωνίζεται να ορθοποδήσει ή στους γόνους μετα-

βίαιους θανάτους κάθε χρόνο από την χρήση των όπλων.

Παραθέτουμε ενδεικτικά τις πιο σοβαρές περιπτώσεις βίαιων περιστατικών, σε σχολεία και πανεπιστήμια των ΗΠΑ.

1/8/1966: Ο Τσαρλς Γουίτμαν σκοτώνει 16 ανθρώπους και τραυματίζει 31, μέσα σε 96 λεπτά στο Πανεπιστήμιο του Τέξας στο Όστιν.

4/5/1970: Τέσσερις φοιτητές νεκροί και εννέα

τραυματίες από πυρά της Εθνοφρουράς, στο δημόσιο Πανεπιστήμιο Κεντ του Οχάιο, στη διάρκεια βίαιης καταστολής αντιπολεμικών διαδηλώσεων για το Βιετνάμ.

1/11/1991: Ο 28χρονος Γκανγκ Λου, τελειόφοιτος φυσικός, κινεζικής καταγωγής, «έξαλλος επειδή δεν του απένειμαν την τιμητική διάκριση που περίμενε», ανοίγει πυρ σε δύο κτίρια της πανεπιστημιούπολης, στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα. Σκότωσε πέντε διοικητικούς υπαλλήλους (οι τέσσερις του τομέα Φυσικής) και τραυμάτισε άλλους δύο. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

15/8/1996: Ο 36χρονος Φρέντερικ Μάρτιν Ντέιβιντσον, τελειόφοιτος μηχανικός στο δημόσιο Πανεπιστήμιο του Σαν Ντιέγκο, τραβάει περίστροφο την ώρα που παρουσιάζει την πτυχιακή του εργασία και σκοτώνει τρεις καθηγητές.

Απρίλιος 1999: Δύο έφηβοι εισβάλλουν στο Γυ-

κές δυνάμεις στο προάστιο Αρ-Ρι-ντβανίγια της Βαγδάτης με πύραυλο S5K.

- Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικού θωρακισμένου οχήματος Bradley **βόρεια της Βαγδάτης**.

- **Επαρχία Μπαμπίλ. Αλ-Μαχμουντίγια.** Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν ότι η βάση επιχειρήσεων τους δέχθηκε επίθεση με πύραυλο και ότι σκοτώθηκε ένα παλικάρι τους, ενώ τραυματίστηκαν άλλα δύο.

20-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Σακλαβίγια. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά μέσα στο αστυνομικό τμήμα παίρνοντας μαζί του 8 άτομα, ενώ τραυματίζονται και άλλα 7. Άλλος αντάρτης, σε ανάλογο περιστατικό, σε σημείο ελέγχου αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων, τραυματίζει 8 παλικαράδες.

21-4 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος, ακινητοποιώντας ένα χάμβι.

- Πύραυλος κατιούσα «προσγειώνεται» στο πολύπαθο αμερικανικό στρατόπεδο «Echo».

- **Επαρχία Βασόρας. Βασόρα.** Το βρετανικό προξενείο δέχεται επίθεση με 5 πυραύλους κατιούσα.

22-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Βόμβα καταστρέφει εντελώς αμερικανικό χάμβι, σκοτώνοντας όλους τους επιβαίνοντες.

- **Βαγδάτη.** Συνολικά 6 αμερικανοσυμμορίτες σκοτώνονται μέσα στο Σαββατοκύριακο σε διάφορα περιστατικά. Είχαν την περιπέτεια στο αίμα τους...

- **Βασόρα.** Έξι Βρετανοί στρατιώτες τραυματίζονται από επίθεση ανταρτών.

23-4 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά πάνω σε αμερικανούς στρατιώτες σε σημείο ελέγχου ιρακινών, κοντά σε αμερικανική βάση, παίρνοντας μαζί του 9 αμερικανάκια και τραυματίζοντας άλλα 20.

- **Τάτζι.** Ο Ισλαμικός Στρατός ανακοινώνει ότι πολεμιστές του κατέστρεψαν ένα αμερικανικό όχημα χάμβι.

- **Επαρχία Γουαζίτ. Αν-Νουμανίγια.** Βόμβα προϋπαντεί φάλαγγα α-

φύγει την αιματοχυσία, αλλά εκείνη επέλεξε το μακελειό».

Καθημερινή 20-4-2007

«ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ»: ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΜΙΚΑΖΙ ΑΝΑΤΙΝΑΖΕΙ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ «ΟΝΕΙΡΟ»

Ο «μακελάρης» της Βιρτζίνια, ένας ακόμη στο μακρύ κατάλογο. Και οι «ειδικοί» θα επαναλάβουν τις ίδιες «εξηγήσεις». «Μονήρης», «διαταραγμένος», «καταθλιπτικός», αλλά και «οργισμένος», και «απειλητικός», «κρυμμένος πίσω από τα μαύρα γυαλιά, το καπέλο και τη σιωπή του». Γιος μεταναστών, από την Ν. Κορέα που έχουν ένα στεγνοκαθαριστήριο και αδερφός μιας αποφοίτου Οικονομικών Σπουδών στο Πρίνστον, εργαζόμενης σε υπηρεσία του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που επιβλέπει την οικονομική βοήθεια προς το Ιράκ! Αργότερα θα δηλώσει: «Αισθανόμαστε απελπισμένοι, ανήμποροι και χαμένοι». Ένας ακόμη «απροσάρμοστος νέος» που μεγάλωσε στην «χώρα των ίσων ευκαιριών». «Προβληματικός» στην ένταξη του στην φοιτητική ζωή, αφού, σύμφωνα με συμφοιτητές και γείτονες, «ουδείς τον γνώριζε πραγματικά. Όταν του μιλούσες δεν έπαιρνες απάντηση». Κάποτε μια καθηγήτρια κάλεσε τους φοιτητές να γράψουν τα ονόματά τους σε ένα χαρτάκι. Εκείνος αρκέστηκε να σχεδιάσει ένα τεράστιο ερωτηματικό. Όλοι άρχισαν να γελούν και να τον κοροϊδεύουν, ακόμη και η καθηγήτρια. Ένα ακόμη πληγωμένο «θηρίο». Περαστικός από τις λευκές αίθουσες των ψυχιατρείων, όπου γνωματεύθηκε ότι «η κρίση του και η αντιληπτικότητά του ήταν φυσιολογικές».

«Ξέρετε πως είναι να σε βασανίζουν, να σε ταπεινώνουν;» Ένα ουρλιαχτό που θα ακουστεί μέσα από το βιντεσκοπημένο υλικό και τις δεκάδες φωτογραφίες που αφήνει ως «ιδιόχειρο επικήδειο», «διαθήκη» και κατάρα συνάμα ένας ακόμη «καμικάζι». Όχι σε κάποια γειτονιά της Βαγδάτης ή στα κατεχόμενα εδάφη της Παλαιστίνης. Αυτή τη φορά δεν ανατινάζεται μια αμερικανική στρατιωτική περίπολος, από έναν «τρελαμένο» μουτζαχεντίν.

«Με ωθήσατε σε μία γωνία και δεν μου δώσατε άλλη εναλλακτική λύση. Η απόφαση ήταν δική σας. Τώρα έχετε αίμα στα χέρια σας, που δεν πρόκειται να ξεπλυθεί ποτέ». Για να προστεθούν και άλλα συντρίμμια του αμερικάνικου «ονείρου» και ζωής, που αλαζονικά δηλώνουν ότι προστατεύουν εκστρατεύοντας όπου γης οι σύγχρονοι σταυροφόροι και οι σύμμαχοι τους.

«Χάρη σε σας πεθαίνω σαν τον Ιησού Χριστό,

15 ανθρώπους. Οι αιματηρές επιθέσεις μαθητών και φοιτητών, συνήθως εφήβων, εναντίον του σχολείου, του Πανεπιστημίου, αλλά και της οικογένειας, έχουν «εμπνεύσει» πολλούς τραγουδοποιούς και σκηνοθέτες, ανάμεσά τους τον Γκας Βαν Σαντ στο πολυβραβευμένο «Elephant» και τον Μάικλ Μουρ στον «Ακήρυχτο Πόλεμο» και συναρπάζουν το αιμοδιψές, φιλοθεάμον —αμερικάνικο και μη— κοινό.

Από την πλευρά τους οι ειδικοί επιστήμονες θα μιλήσουν μονότονα για τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας των δραστών: «Παράνοια», «ναρκισσισμός», «υπερευαισθησία», «ζήλια», «ανάγκη» για εντυπωσιασμό, «φιλοδοξία να μονοπωλήσουν τα φώτα της δημοσιότητας, έστω και νεκροί». Οι κοινωνιολόγοι θα εντοπίσουν την κοινωνική προέλευση του προβλήματος στο κατώτερο στρώμα μιας μεσαίας τάξης, που αγωνίζεται να ορθοποδήσει ή στους γόνους μεταναστών. Μόνο που στην περίπτωση του Κολουμπάιν, αλλά και δύο παρόμοιων επιθέσεων στη Γερμανία, οι δράστες δεν ήταν καν μετανάστες, αλλά κάποιοι τους οποίους οι υποστηρικτές του αμερικάνικου «ονείρου» αποκαλούν «λευκά σκουπίδια» (white trash), λόγω της «ταπεινής» κοινωνικής καταγωγής τους.

Ο Γερμανός 18χρονος μαθητής Σεμπάστιαν από το Έμσντετεν, ο οποίος τραυμάτισε πέντε άτομα τον Νοέμβριο του 2006, είχε προαναγγείλει αρκετές φορές την πράξη του στο Ίντερνετ, επιτιθέμενος εναντίον της «άδικης κοινωνίας». Άλλοι πάλι θα υποστηρίξουν ότι «για τις πράξεις τους ευθύνεται το γεγονός ότι έπαιζαν με τις ώρες βίαια videogames ή ότι άκουγαν heavy metal μουσική», θυμίζοντας ότι ο Ντύλαν και ο Ερικ, οι δύο «εκδικητές» του Κολουμπάιν, έπαιζαν μετά μανίας το παιχνίδι Doom και είχαν δει πολλές φορές την ταινία Natural BornKillers του Όλιβερ Στόουν, ενώ ο Τσο Σενγκ Χούι απαθανάτισε εαυτόν σε πόζες που παραπέμπουν στην «ιδιαίτερα» βίαιη νοτιοκορεάτικη ταινία Oldboy.

Το «επεισόδιο» στο Κολουμπάιν το 1999, που καλύφθηκε εκτενώς από τα ΜΜΕ, αποτέλεσε ακόμη και θέμα νεανικού videogame, του εξαιρετι-

τραυματίες από πυρά της Εθνοφρουράς, στο δημόσιο Πανεπιστήμιο Κεντ του Οχάιο, στη διάρκεια βίαιης καταστολής αντιπολεμικών διαδηλώσεων για το Βιετνάμ.

1/11/1991: Ο 28χρονος Γκανγκ Λου, τελειόφοιτος φυσικός, κινεζικής καταγωγής, «έξαλλος επειδή δεν του απένειμαν την τιμητική διάκριση που περίμενε», ανοίγει πυρ σε δύο κτίρια της πανεπιστημιούπολης, στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα. Σκότωσε πέντε διοικητικούς υπαλλήλους (οι τέσσερις του τομέα Φυσικής) και τραυμάτισε άλλους δύο. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

15/8/1996: Ο 36χρονος Φρέντερικ Μάρτιν Ντέιβιντσον, τελειόφοιτος μηχανικός στο δημόσιο Πανεπιστήμιο του Σαν Ντιέγκο, τραβάει περίστροφο την ώρα που παρουσιάζει την πτυχιακή του εργασία και σκοτώνει τρεις καθηγητές.

Απρίλιος 1999: Δύο έφηβοι εισβάλλουν στο Γυμνάσιο Κολουμπάιν στο Κολοράντο και σκοτώνουν 12 μαθητές και έναν καθηγητή προτού βάλουν τέλος και στη δική τους ζωή.

28/8/2000: Ο επίσης 36χρονος Τζέιμς Ιστον Κέλι, τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου του Άρκανσω, σκοτώνει τον 67χρονο καθηγητή Τζον Λοκ, που απέρριψε τη διδακτορική του εργασία ύστερα από σκληρή δουλειά δέκα χρόνων. Στη συνέχεια αυτοκτονεί.

16/1/2002: Ο τελειόφοιτος Πίτερ Οντιγκίζουα, 42 χρόνων, οργισμένος επειδή τον έκοψαν από τη Νομική Σχολή των Απαλαχίων, στη Βιρτζίνια, επιστρέφει στην πανεπιστημιούπολη και σκοτώνει τον κοσμήτορα, έναν καθηγητή κι έναν συμφοιτητή του. Προτού τον αφοπλίσουν οι άλλοι φοιτητές, τραυμάτισε και τρεις κοπέλες.

28/10/2002: Ο 40χρονος βετεράνος του πρώτου πολέμου στον Κόλπο, Ρόμπερτ Φλόρες, μετά την απόρριψή του από τη σχολή νοσηλευτών του Πανεπιστημίου της Αριζόνα, μπαίνει στο γραφείο μιας καθηγήτριας και την πυροβολεί θανάσιμα. Λίγα λεπτά αργότερα, κραδαίνοντας πέντε (!) όπλα μπαίνει σε μια αίθουσα διδασκαλίας και σκοτώνει άλλους δύο καθηγητές, προτού δώσει τέλος και στη δική του ζωή.

νάμεων, τραυματίζει 8 παλικαράδες.

21-4 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Μικντάντιγια. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος, ακινητοποιώντας ένα χάμβι.

- Πύραυλος κατιούσα «προσγειώνεται» στο πολύπαθο αμερικανικό στρατόπεδο «Echo».

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Το βρετανικό προξενείο δέχεται επίθεση με 5 πυραύλους κατιούσα.

22-4 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Βόμβα καταστρέφει εντελώς αμερικανικό χάμβι, σκοτώνοντας όλους τους επιβαίνοντες.

- Βαγδάτη. Συνολικά 6 αμερικανοσυμμορίτες σκοτώνονται μέσα στο Σαββατοκύριακο σε διάφορα περιστατικά. Είχαν την περιπέτεια στο αίμα τους...

- Βασόρα. Έξι Βρετανοί στρατιώτες τραυματίζονται από επίθεση ανταρτών.

23-4 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά πάνω σε αμερικανούς στρατιώτες σε σημείο ελέγχου ιρακινών, κοντά σε αμερικανική βάση, παίρνοντας μαζί του 9 αμερικανάκια και τραυματίζοντας άλλα 20.

- Τάτζι. Ο Ισλαμικός Στρατός ανακοινώνει ότι πολεμιστές του κατέστρεψαν ένα αμερικανικό όχημα χάμβι.

- Επαρχία Γουαζίτ. Αν-Νουμανίγια. Βόμβα προϋπαντεί φάλαγγα αμερικανικών οχημάτων σε δυτικό δρόμο της πόλης, καταστρέφοντας ένα βαρύ όχημα μεταφοράς υλικού και τραυματίζοντας αρκετούς παλικαράδες.

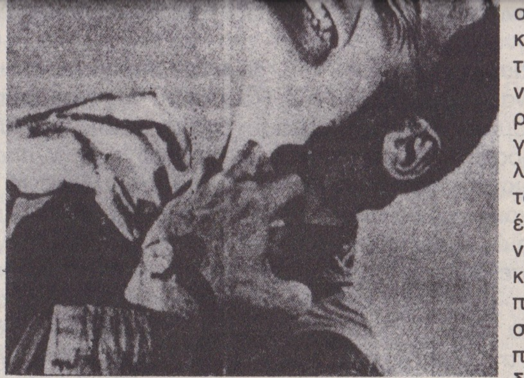

ριών». «Προβληματικός» στην ένταξη του στην φοιτητική ζωή, αφού, σύμφωνα με συμφοιτητές και γείτονες, «ουδείς τον γνώριζε πραγματικά. Όταν του μιλούσες δεν έπαιρνες απάντηση». Κάποτε μια καθηγήτρια κάλεσε τους φοιτητές να γράψουν τα ονόματά τους σε ένα χαρτάκι. Εκείνος αρκέστηκε να σχεδιάσει ένα τεράστιο ερωτηματικό. Όλοι άρχισαν να γελούν και να τον κοροϊδεύουν, ακόμη και η καθηγήτρια. Ένα ακόμη πληγωμένο «θηρίο». Περαστικός από τις λευκές αίθουσες των ψυχιατρείων, όπου γνωματεύθηκε ότι «η κρίση του και η αντιληπτικότητά του ήταν φυσιολογικές».

«Ξέρετε πως είναι να σε βασανίζουν, να σε ταπεινώνουν;» Ένα ουρλιαχτό που θα ακουστεί μέσα από το βιντεσκοπημένο υλικό και τις δεκάδες φωτογραφίες που αφήνει ως «ιδιόχειρο επικήδειο», «διαθήκη» και κατάρα συνάμα ένας ακόμη «καμικάζι». Όχι σε κάποια γειτονιά της Βαγδάτης ή στα κατεχόμενα εδάφη της Παλαιστίνης. Αυτή τη φορά δεν ανατινάζεται μια αμερικανική στρατιωτική περίπολος, από έναν «τρελαμένο» μουτζαχεντίν.

«Με ωθήσατε σε μία γωνία και δεν μου δώσατε άλλη εναλλακτική λύση. Η απόφαση ήταν δική σας. Τώρα έχετε αίμα στα χέρια σας, που δεν πρόκειται να ξεπλυθεί ποτέ». Για να προστεθούν και άλλα συντρίμμια του αμερικάνικου «ονείρου» και ζωής, που αλαζονικά δηλώνουν ότι προστατεύουν εκστρατεύοντας όπου γης οι σύγχρονοι σταυροφόροι και οι σύμμαχοι τους.

«Χάρη σε σας πεθαίνω σαν τον Ιησού Χριστό, για να εμπνεύσω τις επόμενες γενιές», δήλωσε ο Τσο περιγελώντας μάλλον τη βεβαιότητα του Μπους ότι φέρνει εις πέρας μια μοναδική θεϊκή αποστολή... Τίποτα όμως δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Και τίποτα απ' όσα προηγήθηκαν δεν θα μοιάζει με εκείνα που έρχονται. «Ξεχνούν» με ευκολία οι κάθε λογής θεραπαινίδες της κυριαρχίας όπου γης, που δήθεν μυξοκλαίνε για την αξία της ανθρώπινης ζωής, την μόλις προ λίγων μηνών σε παγκόσμια προβολή, εκτέλεση δι' απαγχονισμού του Σαντάμ, που έγινε για να μπολιάσει εκτός των άλλων την «νέα» εποχή με τα «νέα» οράματα των σταυροφόρων. «Ξεχνούν» ακόμη ότι ο «τρόπος ζωής, οι αξίες και τα οράματα» του «ελεύθερου κόσμου» χτίστηκαν πάνω σε εκατομμύρια θαμμένες ζωές, των «καθυστερημένων» πληθυσμών και κοινωνιών, που είχαν όμως την «τύχη» να γευτούν

σουν μονότονα για τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας των δραστών: «Παράνοια», «ναρκισσισμός», «υπερευαισθησία», «ζήλια», «ανάγκη» για εντυπωσιασμό, «φιλοδοξία να μονοπωλήσουν τα φώτα της δημοσιότητας, έστω και νεκροί». Οι κοινωνιολόγοι θα εντοπίσουν την κοινωνική προέλευση του προβλήματος στο κατώτερο στρώμα μιας μεσαίας τάξης, που αγωνίζεται να ορθοποδήσει ή στους γόνους μεταναστών. Μόνο που στην περίπτωση του Κολουμπάιν, αλλά και δύο παρόμοιων επιθέσεων στη Γερμανία, οι δράστες δεν ήταν καν μετανάστες, αλλά κάποιοι τους οποίους οι υποστηρικτές του αμερικάνικου «ονείρου» αποκαλούν «λευκά σκουπίδια» (white trash), λόγω της «ταπεινής» κοινωνικής καταγωγής τους.

Ο Γερμανός 18χρονος μαθητής Σεμπάστιαν από το Έμσντετεν, ο οποίος τραυμάτισε πέντε άτομα τον Νοέμβριο του 2006, είχε προαναγγείλει αρκετές φορές την πράξη του στο Ίντερνετ, επιτιθέμενος εναντίον της «άδικης κοινωνίας». Άλλοι πάλι θα υποστηρίξουν ότι «για τις πράξεις τους ευθύνεται το γεγονός ότι έπαιζαν με τις ώρες βίαια videogames ή ότι άκουγαν heavy metal μουσική», θυμίζοντας ότι ο Ντύλαν και ο Ερικ, οι δύο «εκδικητές» του Κολουμπάιν, έπαιζαν μετά μανίας το παιχνίδι Doom και είχαν δει πολλές φορές την ταινία Natural BornKillers του Ολιβερ Στόουν, ενώ ο Τσο Σενγκ Χούι απαθανάτισε εαυτόν σε πόζες που παραπέμπουν στην «ιδιαίτερα» βίαιη νοτιοκορεάτικη ταινία Oldboy.

Το «επεισόδιο» στο Κολουμπάιν το 1999, που καλύφθηκε εκτενώς από τα ΜΜΕ, αποτέλεσε ακόμη και θέμα νεανικού videogame, του εξαιρετικά δημοφιλούς Super Columbine Massacre RPG! Σ' αυτήν την περίπτωση παρέπεμψε ο Τσο, αναφερόμενος στους «μάρτυρες Ντύλαν και Ερικ», στο Κολουμπάιν. Σε όλες τις περιπτώσεις οι επιστήμονες θα συμφωνήσουν ότι το βασικό κίνητρο είναι η εκδίκηση για τις «κοινωνικές συνθήκες», που οδήγησαν στην «προσωπική αποτυχία των δραστών». Θα μιλήσουν για θύτες έξυπνους, ενίοτε ταλαντούχους νέους, πλην απελπισμένους, που βασανίζονταν από συμπλέγματα κατωτερότητας και δεν είχαν ερωτικές σχέσεις, παρ' όλο που βρίσκονταν στην πλέον ερωτική ηλικία και έβλεπαν τους συνομηλίκους τους να ερωτοτροπούν ακατάπαυστα. Σιωπηλοί, nerds ή freaks (σπασίκλες ή τέρατα), όπως τους αποκαλούν στην Αμερική. Οι ειδικοί θα μιλούσαν ακόμη για την μάστιγα της οπλοκατοχής και για τους 30.000

για το Βιετνάμ.

1/11/1991: Ο 28χρονος Γκανγκ Λου, τελειόφοιτος φυσικός, κινεζικής καταγωγής, «έξαλλος επειδή δεν του απένειμαν την τιμητική διάκριση που περίμενε», ανοίγει πυρ σε δύο κτίρια της πανεπιστημιούπολης, στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα. Σκότωσε πέντε διοικητικούς υπαλλήλους (οι τέσσερις του τομέα Φυσικής) και τραυμάτισε άλλους δύο. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

15/8/1996: Ο 36χρονος Φρέντερικ Μάρτιν Ντέιβιντσον, τελειόφοιτος μηχανικός στο δημόσιο Πανεπιστήμιο του Σαν Ντιέγκο, τραβάει περίστροφο την ώρα που παρουσιάζει την πτυχιακή του εργασία και σκοτώνει τρεις καθηγητές.

Απρίλιος 1999: Δύο έφηβοι εισβάλλουν στο Γυμνάσιο Κολουμπάιν στο Κολοράντο και σκοτώνουν 12 μαθητές και έναν καθηγητή προτού βάλουν τέλος και στη δική τους ζωή.

28/8/2000: Ο επίσης 36χρονος Τζέιμς Ιστον Κέλι, τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου του Άρκανσω, σκοτώνει τον 67χρονο καθηγητή Τζον Λοκ, που απέρριψε τη διδακτορική του εργασία ύστερα από σκληρή δουλειά δέκα χρόνων. Στη συνέχεια αυτοκτονεί.

16/1/2002: Ο τελειόφοιτος Πίτερ Οντιγκίζουα, 42 χρόνων, οργισμένος επειδή τον έκοψαν από τη Νομική Σχολή των Απαλαχίων, στη Βιρτζίνια, επιστρέφει στην πανεπιστημιούπολη και σκοτώνει τον κοσμήτορα, έναν καθηγητή κι έναν συμφοιτητή του. Προτού τον αφοπλίσουν οι άλλοι φοιτητές, τραυμάτισε και τρεις κοπέλες.

28/10/2002: Ο 40χρονος βετεράνος του πρώτου πολέμου στον Κόλπο, Ρόμπερτ Φλόρες, μετά την απόρριψή του από τη σχολή νοσηλευτών του Πανεπιστημίου της Αριζόνα, μπαίνει στο γραφείο μιας καθηγήτριας και την πυροβολεί θανάσιμα. Λίγα λεπτά αργότερα, κραδαίνοντας πέντε (!) όπλα μπαίνει σε μια αίθουσα διδασκαλίας και σκοτώνει άλλους δύο καθηγητές, προτού δώσει τέλος και στη δική του ζωή.

22/3/2005: Ένας 17χρονος μαθητής πυροβολεί και σκοτώνει εννέα ανθρώπους και στη συνέχεια αυτοκτονεί, στο λύκειο Ρεντ Λέικ, σε ινδιάνικο καταυλισμό της Μινεσότα. Μεταξύ των νεκρών περιλαμβάνονται ο φύλακας του σχολείου, μια καθηγήτρια και τουλάχιστον έξι μαθητές, συμπεριλαμβανομένου του δράστη και αυτόχειρα. Τουλάχιστον άλλα δώδεκα άτομα τραυματίστηκαν. Νωρίτερα, πριν πάει στο σχολείο του, ο μαθητής Τζεφ Βάιζε σκότωσε μέσα στο σπίτι του τον παππού του Ντάριλ Ντας Λούσιερ, βετεράνο αστυνομικό, και τη γιαγιά του.

2/9/2006: Ο 49χρονος Ντάγκλας Πένινγκτον σκοτώνει τους γιους του, Λόγκαν 26 χρόνων και Μπέντζαμιν 24, κατά την επίσκεψή του στην πανεπιστημιούπολη του Σέφερντ, στη Δυτική Βιρτζίνια. Στη συνέχεια αυτοκτονεί κι ο ίδιος.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΣΑΚΚΟ ΚΑΙ ΒΑΝΤΣΕΤΙ

Συμπληρώνονται φέτος ογδόντα χρόνια από τη δολοφονία των δύο αναρχικών Σάκκο και Βαντσέτι. Θεωρώντας πως δεν πρέπει να λησμονούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που αγωνίστηκαν μ' αυταπάρνηση για την αναρχία, παραθέτουμε ένα χρονικό των σημαντικότερων γεγονότων αυτής της υπόθεσης που συντάραξε τον κόσμο και που εξακολουθεί να είναι γνωστή ως μια από τις μεγαλύτερες δίκες σκοπιμότητας με στόχο την εξόντωση ανθρώπων για τις αντικρατικές και απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές τους. Δημοσιεύουμε επίσης και ένα κείμενο που πρωτοδημοσιεύθηκε στην αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ τεύχος 29, Νοέμβρης 1997, με τον τίτλο: «Η σκιά μιας συγνώμης και το αίσχος μιας αποδοχής της».

Χρονικό

11 Ιουνίου 1888: Γεννιέται στο Βιλαφαλέτο της Βόρειας Ιταλίας ο Μπαρτολομέο Βαντσέτι.

22 Απριλίου 1891: Στο Τορεματζιόρε της Νότιας Ιταλίας γεννιέται ο Νικόλα (βαφτισμένος με το όνομα Φερδινάνδος) Σάκκο.

Απρίλιος 1908: Ο Σάκκο και ο αδελφός του Σαμπίνο μεταναστεύουν στην Αμερική.

Ιούνιος 1908: Ο Βαντσέτι φεύγει μετανάστης στις ΗΠΑ.

Μάιος 1917: Οι Βαντσέτι και Σάκκο γνωρίζονται στην Βοστόνη σε μια συνάντηση αναρχικών που τάσσονταν με τις απόψεις του Λουίτζι Γκαλλεάνι. Μια βδομάδα αργότερα θα φύγουν στο Μεξικό μαζί με άλλους αναρχικούς από την Ιταλία, προκειμένου να αποφύγουν την στράτευση.

Σεπτέμβριος 1917: Οι δύο αναρχικοί επιστρέφουν στις ΗΠΑ.

... της εταιρείας L.Q. White Shoe στο Μπριτζγουότερ της Μασαχουσέτης.

Αρχές του 1920: Οι Σάκκο και Βαντσέτι σκέπτονται να επιστρέψουν στην Ιταλία.

8 Μαρτίου, 1920: Οι Roberto Elia και Andrea Salsedo, δυο αναρχικοί που δουλεύουν για την Cronaca Sowersiva συλλαμβάνονται χωρίς κανένα λόγο.

15 Απριλίου, 1920: Στο Σάουθ Μπρέιντρι της Μασαχουσέτης, δύο ένοπλοι πυροβολούν και σκοτώνουν τους Frederick Parmenter και Alessandro Berardelli, υπαλλήλους της εταιρείας Slater & Morrill Shoe. Τους παίρνουν το ποσόν των 15.775,51 δολαρίων, που μετέφεραν προκειμένου να πληρωθούν οι μισθοί των εργαζόμενων. Στη συνέχεια διαφεύγουν με αυτοκίνητο που οδηγεί ένα τρίτο άτομο.

16 Απριλίου, 1920: Ο Ferruccio Coacci, ένας ιταλός αναρχικός ο οποίος επρόκειτο να απελαθεί την προηγούμενη μέρα, ενημερώνει τον O. L. Root, Επιθεωρητή του Γραφείου Μετανάστευσης ότι δεν παρουσιάστηκε ως όφειλε, επειδή η γυναίκα του ήταν άρρωστη και ότι έπρεπε να την φροντίσει για μερικές μέρες. Καχύποπτος ο O. L. Root ζητά από τον Michael E. Stewart, επικεφαλής της αστυνομίας του Μπριτζγουότερ, να του επιτρέψει να ελέγξει τους ισχυρισμούς του Coacci. O Stewart στέλνει τον Frank LeBaron που ήταν περίπολο να συνοδεύσει τον Root προκειμένου να μιλήσει με τον Coacci. Όταν έφτασαν, βρήκαν την γυναίκα του Coacci μια χαρά και τον ίδιο να πακετάρει τις βαλίτσες του και να ισχυρίζεται πως αναχωρεί αμέσως. Οδηγήθηκε στον τμήμα μετανάστευσης και δύο μέρες μετά απελάθηκε στην Ιταλία. Ο Stewart θα συμπεράνει, εκ των υστέρων, ότι οι δύο ληστείες του Σάουθ Μπρέϊντρι έγιναν από την ίδια ομάδα ιταλών, στην οποία συμμετείχε ο

στόχους των κρατικών μηχανισμών. Ο Σάκκο πηγαίνει στη Βοστόνη για να βρει διαβατήριο.

5 Μαΐου 1920: Οι Σάκκο και Βαντσέτι πηγαίνουν με λεωφορείο στο Γουέστ Μπριτζγουότερ, όπου συναντιούνται με τους Boda και Orciani έξω από το γκαράζ, που είναι κλειστό. Πηγαίνουν στο σπίτι του ιδιοκτήτη, που συμβουλεύει τον Buda να μην πάρει το αυτοκίνητο, γιατί έχει λήξει η άδεια κυκλοφορίας. Στο μεταξύ η γυναίκα του γκαραζιέρη τηλεφωνεί και ενημερώνει τους μπάτσους. Ο Buda και ο Orciani φεύγουν με τη μοτοσικλέτα του Orciani κι ο Σάκκο με τον Βαντσέτι πηγαίνουν να επιβιβαστούν στο λεωφορείο για να γυρίσουν σπίτια τους. Καθώς το λεωφορείο που τους μεταφέρει, μπαίνει στην περιοχή του Brockton, ένας μπάτσος επιβιβάζεται και συλλαμβάνει τους δύο αναρχικούς σαν «ύποπτες φάτσες». Και οι δύο είναι οπλισμένοι. Ο Σάκκο και ο Βαντσέτι λένε στους μπάτσους ψέμματα σχετικά με τις απόψεις τους, τα όπλα, τους λόγους για τους οποίους βρέθηκαν στο Μπριτζγουότερ και αρνούνται ότι γνωρίζουν τους Coacci και Boda. Τα ίδια ψέμματα επαναλαμβάνουν και στον περιφερειακό εισαγγελέα.

11 Ιουνίου, 1920: Απαγγέλλεται κατηγορία στο Βαντσέτι για την ληστεία του Μπριτζγουότερ. Οδηγείται σε δίκη και καταδικάζεται από τον δικαστή Thayer σε ποινή 12 έως 15 χρόνων.

11 Σεπτεμβρίου, 1920: Απαγγέλλονται κατηγορίες στους Σάκκο και Βαντσέτι για τα εγκλήματα του Σάουθ Μπρέϊντρι.

16 Σεπτεμβρίου, 1920: Μια βόμβα που μεταφέρθηκε σε κάρο με άλογο πυροδοτείται στη γωνία της Wall Street με την Broadway του Μανχάταν σκοτώνοντας 31 άτομα, τραυματίζοντας περισσότερα από 200 και προκαλώντας ζημιές δύο εκατομμυρίων δολαρίων. Η βομβιστική ενέργεια αποδίδεται στον Buda

ναφέρει στους μπάτσους ότι δεν είδε την ληστεία και ότι είχε φύγει τρέχοντας επειδή φοβήθηκε.

11 Ιουνίου 1921: Η Lola Andrews καταθέτει ότι είχε μιλήσει με κάποιον άνδρα ο οποίος μαστόρευε κάτω από ένα αυτοκίνητο, που ήταν σταθμευμένο μπροστά από το εργοστάσιο υποδημάτων την ημέρα της ληστείας και αναγνώρισε τον Σάκκο σαν τον άνθρωπο με τον οποίο είχε μιλήσει. Αρνήθηκε την δήλωση που είχε κάνει στη διάρκεια μιας συνέντευξης και σύμφωνα με την οποία η φωτογραφία του Σάκκο δεν είχε ομοιότητα με τον άνθρωπο που είχε μιλήσει.

13 Ιουνίου 1921: Ο Βαντσέτι αναγνωρίζεται, από τον σιδηροδρομικό υπάλληλο Michael LeVangie, ως ο οδηγός του αυτοκινήτου της συμμορίας.

14 Ιουνίου 1921: O Harry Dolbeare καταθέτει ότι ο Βαντσέτι είναι ο άνθρωπος που βρισκόταν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου διαφυγής. Δυο άλλοι μάρτυρες, οι Heron και Tracy, καταθέτουν ότι ο Σάκκο είναι ο άνθρωπος που είχαν δει κοντά στο East Braintree την ημέρα της ληστείας.

15 Ιουνίου 1921: Ο τελευταίος αυτόπτης μάρτυρας, ονόματι Goodridge, καταθέτει ότι είδε τον Σάκκο να πυροβολεί από το αυτοκίνητο. Η υπεράσπιση αμφισβητεί την κατάθεσή του, υπαινισσόμενη ότι μια μικρή ποινή, που επρόκειτο να εκτίσει, δεν είχε εκτελεστεί, σε αντάλλαγμα της κατάθεσης που δόθηκε. Ο δικαστής Thayer αρνείται στην υπεράσπιση να καταθέσει τα στοιχεία της.

16 Ιουνίου 1921: Εκδίδεται πόρισμα που αφορά την ανακάλυψη της μαύρης μπουίκ κοντά στο Γουέστ Μπριτζγουότερ. Το αυτοκίνητο είναι αυτό που χρησιμοποιήθηκε για τις ληστείες στο Μπριτζγουότερ και το Σάουθ Μπρέϊντρι.

17 Ιουνίου 1921: O Connolly, ο μπάτσος που συνέλαβε τους Σάκκο και Βαντσέτι καταθέτει ότι οι δύο αναρχικοί προσπάθησαν να τραβήξουν τα όπλα τους, όταν πήγε να τους συλλάβει.

20 Ιουνίου 1921: Υπάλληλοι της εταιρείας Iver Johnson καταθέτουν ότι το όπλο που βρέθηκε στον Βαντσέτι , όταν αυτός συνελήφθη, ήταν «ίδιο μοντέλο» με αυτό που άφησε στο μαγαζί του ο δολοφονημένος Berardelli. Το αφεντικό του Σάκκο καταθέτει ότι ένα καπέλο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, ήταν παρόμοιο με αυτό του Σάκκο.

Βαντσέτι. Θεωρώντας πως δεν πρέπει να λησμονούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που αγωνίστηκαν μ' αυταπάρνηση για την αναρχία, παραθέτουμε ένα χρονικό των σημαντικότερων γεγονότων αυτής της υπόθεση που συντάραξε τον κόσμο και που εξακολουθεί να είναι γνωστή ως μια από τις μεγαλύτερες δίκες σκοπιμότητας με στόχο την εξόντωση ανθρώπων για τις αντικρατικές και απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές τους. Δημοσιεύουμε επίσης και ένα κείμενο που πρωτοδημοσιεύθηκε στην αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ τεύχος 29, Νοέμβρης 1997, με τον τίτλο: «Η σκιά μιας συγγνώμης και το αίσχος μιας αποδοχής της».

Χρονικό

11 Ιουνίου 1888: Γεννιέται στο Βιλαφαλέτο της Βόρειας Ιταλίας ο Μπαρτολομέο Βαντσέτι.

22 Απριλίου 1891: Στο Τορεματζιόρε της Νότιας Ιταλίας γεννιέται ο Νικόλα (βαφτισμένος με το όνομα Φερδινάνδος) Σάκκο.

Απρίλιος 1908: Ο Σάκκο και ο αδελφός του Σαμπίνο μεταναστεύουν στην Αμερική.

Ιούνιος 1908: Ο Βαντσέτι φεύγει μετανάστης στις ΗΠΑ.

Μάιος 1917: Οι Βαντσέτι και Σάκκο γνωρίζονται στην Βοστόνη σε μια συνάντηση αναρχικών που τάσσονταν με τις απόψεις του Λουίτζι Γκαλλεάνι. Μια βδομάδα αργότερα θα φύγουν στο Μεξικό μαζί με άλλους αναρχικούς από την Ιταλία, προκειμένου να αποφύγουν την στράτευση.

Σεπτέμβριος 1917: Οι δύο αναρχικοί επιστρέφουν στις ΗΠΑ.

22 Φεβρουαρίου 1918: Η προπαγάνδα του «κόκκινου τρόμου» βρίσκεται σε έξαρση. Τα γραφεία της Cronaca Sovversiva, μιας αναρχικής εφημερίδας, στην οποία αρθρογραφούν και ενισχύουν οικονομικά οι Σάκκο και Βαντσέτι δέχεται την επιδρομή των μπάτσων. Είναι η πρώτη φορά που τα ονόματα των δύο αναρχικών μπαίνουν στη λίστα αυτών που το κράτος χαρακτηρίζει ως επικίνδυνους.

Φεβρουάριος 1919: «Κτυπήστε τα Κεφάλια!». Ένα έγγραφο που αποδίδεται στους «αμερικανούς αναρχικούς» κάνει την εμφάνισή του στη Νέα Αγγλία. Σ' αυτό οι αμερικανοί αναρχικοί και πιο συγκεκριμένα οι Ιταλοαμερικανοί, απειλούν με βομβιστικές επιθέσεις κατά κρατικών αξιωματούχων, σε αντίποινα για τις απελάσεις και την διαρκή και εντεινόμενη καταπίεση εναντίον τους.

28 Απριλίου 1919: Αποκαλύπτεται ένα σχέδιο βομβιστικών επιθέσεων σύμφωνα με το οποίο πρόκειται να ριχτούν περισσότερες από 30 βόμβες σε άτομα που θεωρούνται εχθρικά προς τους αναρχικούς, όπως ο Γενικός ει-

Αρχές του 1920: Οι Σάκκο και Βαντσέτι σκέπτονται να επιστρέψουν στην Ιταλία.

8 Μαρτίου, 1920: Οι Roberto Elia και Andrea Salsedo, δυο αναρχικοί που δουλεύουν για την Cronaca Sovversiva συλλαμβάνονται χωρίς κανένα λόγο.

15 Απριλίου, 1920: Στο Σάουθ Μπρέιντρι της Μασαχουσέτης, δύο ένοπλοι πυροβολούν και σκοτώνουν τους Frederick Parmenter και Alessandro Berardelli, υπαλλήλους της εταιρείας Slater & Morrill Shoe. Τους παίρνουν το ποσόν των 15.775,51 δολαρίων, που μετέφεραν προκειμένου να πληρωθούν οι μισθοί των εργαζόμενων. Στη συνέχεια διαφεύγουν με αυτοκίνητο που οδηγεί ένα τρίτο άτομο.

16 Απριλίου, 1920: Ο Ferruccio Coacci, ένας ιταλός αναρχικός ο οποίος επρόκειτο να απελαθεί την προηγούμενη μέρα, ενημερώνει τον O. L. Root, Επιθεωρητή του Γραφείου Μετανάστευσης ότι δεν παρουσιάστηκε ως όφειλε, επειδή η γυναίκα του ήταν άρρωστη και ότι έπρεπε να την φροντίσει για μερικές μέρες. Καχύποπτος ο O. L. Root ζητά από τον Michael E. Stewart, επικεφαλής της αστυνομίας του Μπριτζγουότερ, να του επιτρέψει να ελέγξει τους ισχυρισμούς του Coacci. Ο Stewart στέλνει τον Frank LeBaron που ήταν περίπολο να συνοδεύσει τον Root προκειμένου να μιλήσει με τον Coacci. Όταν έφτασαν, βρήκαν την γυναίκα του Coacci μια χαρά και τον ίδιο να πακετάρει τις βαλίτσες του και να ισχυρίζεται πως αναχωρεί αμέσως. Οδηγήθηκε στον τμήμα μετανάστευσης και δύο μέρες μετά απελάθηκε στην Ιταλία. Ο Stewart θα συμπεράνει, εκ των υστέρων, ότι οι δύο ληστείες του Σάουθ Μπρέιντρι έγιναν από την ίδια ομάδα ιταλών, στην οποία συμμετείχε ο Coacci και της οποίας οι ιδεολογικές κατευθύνσεις ήταν απροσδιόριστες.

17 Απριλίου 1920: Το αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε από αυτούς που έκαναν τη ληστεία στο Σάουθ Μπρέιντρι, μια κλεμμένη Buick, βρίσκεται σε απόσταση δύο μιλίων από τα σπίτια των Coacci και Boda.

20 Απριλίου 1920: Ο Stewart πηγαίνει στο σπίτι όπου έμενε ο Coacci και συζητά με τον Mario Buda. Αυτός ισχυρίζεται πως είναι πωλητής και ότι το αυτοκίνητό του επισκευάστηκε στο γκαράζ της πλατείας Elm.

22 Απριλίου 1920: Ο Stewart συζητά με τον Simon Johnson ιδιοκτήτη του γκαράζ της πλατείας Elm και στήνει παγίδα στον Buda ζητώντας του να του τηλεφωνήσει οποτεδήποτε έρθει κάποιος να ζητήσει το αυτοκίνητο.

3 Μαΐου 1920: Ο Andrea Salsedo σκοτώνεται πέφτοντας στο κενό από τον 14ο όροφο του κτιρίου της αστυνομικής διοίκησης της Νέας Υόρκης. Κατά μία εκδοχή είχε εξαναγκασθεί να συνεργαστεί με τις αρχές και αυτοκτόνησε από τύψεις. Το πιθανότερο όμως είναι

5 Μαΐου 1920: Οι Σάκκο και Βαντσέτι πηγαίνουν με λεωφορείο στο Γουέστ Μπριτζγουότερ, όπου συναντιούνται με τους Boda και Orciani έξω από το γκαράζ, που είναι κλειστό. Πηγαίνουν στο σπίτι του ιδιοκτήτη, που συμβουλεύει τον Buda να μην πάρει το αυτοκίνητο, γιατί έχει λήξει η άδεια κυκλοφορίας. Στο μεταξύ η γυναίκα του γκαραζιέρη τηλεφωνεί και ενημερώνει τους μπάτσους. Ο Buda και ο Orciani φεύγουν με τη μοτοσικλέτα του Orciani κι ο Σάκκο με τον Βαντσέτι πηγαίνουν να επιβιβαστούν στο λεωφορείο για να γυρίσουν σπίτια τους. Καθώς το λεωφορείο που τους μεταφέρει, μπαίνει στην περιοχή του Brockton, ένας μπάτσος επιβιβάζεται και συλλαμβάνει τους δύο αναρχικούς σαν «ύποπτες φάτσες». Και οι δύο είναι οπλισμένοι. Ο Σάκκο και ο Βαντσέτι λένε στους μπάτσους ψέμματα σχετικά με τις απόψεις τους, τα όπλα, τους λόγους για τους οποίους βρέθηκαν στο Μπριτζγουότερ και αρνούνται ότι γνωρίζουν τους Coacci και Boda. Τα ίδια ψέμματα επαναλαμβάνουν και στον περιφερειακό εισαγγελέα.

11 Ιουνίου, 1920: Απαγγέλλεται κατηγορία στο Βαντσέτι για την ληστεία του Μπριτζγουότερ. Οδηγείται σε δίκη και καταδικάζεται από τον δικαστή Thayer σε ποινή 12 έως 15 χρόνων.

11 Σεπτεμβρίου, 1920: Απαγγέλλονται κατηγορίες στους Σάκκο και Βαντσέτι για τα εγκλήματα του Σάουθ Μπρέιντρι.

16 Σεπτεμβρίου, 1920: Μια βόμβα που μεταφέρθηκε σε κάρο με άλογο πυροδοτείται στη γωνία της Wall Street με την Broadway του Μανχάταν σκοτώνοντας 31 άτομα, τραυματίζοντας περισσότερα από 200 και προκαλώντας ζημιές δύο εκατομμυρίων δολαρίων. Η βομβιστική ενέργεια αποδίδεται στον Buda και συσχετίζεται με την υπόθεση των Σάκκο και Βαντσέτι. Την επομένη ημέρα οι επιθεωρητές του ταχυδρομείου ανακαλύπτουν ένα μήνυμα στο οποίο γράφοταν: « Να θυμάστε ότι δεν θα δείξουμε άλλη ανοχή. Ελευθερώστε τους πολιτικούς κρατούμενους, ειδ' άλλως θα πεθάνετε όλοι σας». Το κείμενο υπογραφόταν από τους «Αμερικανούς Αναρχικούς Μαχητές»

31 Μαΐου 1921: Αρχίζει η δίκη στο Dedham της Μασαχουσέτης.

3 Ιουνίου 1921: Μετά από μερικές μέρες, μόνο τέσσερις ένορκοι έχουν επιλεγεί από ένα ολόκληρο κατάλογο 500 ανθρώπων. Το δικαστήριο διατάζει τον Σερίφη να φέρει έναν κατάλογο από ακόμη 200 πιθανούς ενόρκους.

4 Ιουνίου 1921: Η υπεράσπιση προβάλλει ένσταση για τον τρόπο με τον οποίο επιλέχτηκαν οι 200 υποψήφιοι ένορκοι αλλά ο δικαστής Thayer την απορρίπτει.

7 Ιουνίου 1921: Ο βοηθός εισαγγελέα Harold Williams εκφωνεί το κατηγορητήριο εκ μέρους του κράτους.

συμμορίας.

14 Ιουνίου 1921: Ο Harry Dolbeare καταθέτει ότι ο Βαντσέτι είναι ο άνθρωπος που βρισκόταν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου διαφυγής. Δυο άλλοι μάρτυρες, οι Heron και Tracy, καταθέτουν ότι ο Σάκκο είναι ο άνθρωπος που είχαν δει κοντά στο East Braintree την ημέρα της ληστείας.

15 Ιουνίου 1921: Ο τελευταίος αυτόπτης μάρτυρας, ονόματι Goodridge, καταθέτει ότι είδε τον Σάκκο να πυροβολεί από το αυτοκίνητο. Η υπεράσπιση αμφισβητεί την κατάθεσή του, υπαινισσόμενη ότι μια μικρή ποινή, που επρόκειτο να εκτίσει, δεν είχε εκτελεστεί, σε αντάλλαγμα της κατάθεσης που δόθηκε. Ο δικαστής Thayer αρνείται στην υπεράσπιση να καταθέσει τα στοιχεία της.

16 Ιουνίου 1921: Εκδίδεται πόρισμα που αφορά την ανακάλυψη της μαύρης μπουίκ κοντά στο Γουέστ Μπριτζγουότερ. Το αυτοκίνητο είναι αυτό που χρησιμοποιήθηκε για τις ληστείες στο Μπριτζγουότερ και το Σάουθ Μπρέιντρι.

17 Ιουνίου 1921: Ο Connolly, ο μπάτσος που συνέλαβε τους Σάκκο και Βαντσέτι καταθέτει ότι οι δύο αναρχικοί προσπάθησαν να τραβήξουν τα όπλα τους, όταν πήγε να τους συλλάβει.

20 Ιουνίου 1921: Υπάλληλοι της εταιρείας Iver Johnson καταθέτουν ότι το όπλο που βρέθηκε στον Βαντσέτι , όταν αυτός συνελήφθη, ήταν «ίδιο μοντέλο» με αυτό που άφησε στο μαγαζί του ο δολοφονημένος Berardelli. Το αφεντικό του Σάκκο καταθέτει ότι ένα καπέλο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, ήταν παρόμοιο με αυτό του Σάκκο.

21 Ιουνίου 1921: Ο Proctor, ειδικός στη Βαλλιστική βεβαιώνει ότι οι κάλυκες και τα βλήματα που βρέθηκαν στον τόπο του εγκλήματος και στα σώματα των δολοφονημένων «είναι όμοια με αυτά που προέρχονται από την βαλλιστική εξέταση του πιστολιού του Σάκκο».

22 Ιουνίου 1921: Η υπεράσπιση αρχίζει να αναπτύσσει τα επιχειρήματά της.

28 Ιουνίου 1921: Ο Kurlansky καταθέτει ότι η κα Andrews του είχε πει κάποτε ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει τους κατηγορουμένους και ότι οι πράκτορες της κυβέρνησης την είχαν υποχρεώσει να το κάνει. Ο εμπειρογνώμονας της υπεράσπισης βεβαιώνει, ότι το όπλο του Σάκκο δεν ήταν αυτό με το οποίο είχε πυροβοληθεί ο Berardelli.

5 Ιουλίου 1921: Απολογία του Βαντσέτι. Ερωτάται επίμονα για τις πολιτικές του απόψεις κατά τη διάρκεια της εξέτασής του.

6 Ιουλίου 1921: Απολογία του Σάκκο. Προσπαθεί να φορέσει το καπέλο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, αλλά αυτό δεν του κάνει (παρ' όλα αυτά δεν υπάρχει διάθε-

με το όνομα Φερδινάνδος) Σάκκο.
Απρίλιος 1908: Ο Σάκκο και ο αδελφός του Σαμπίνο μεταναστεύουν στην Αμερική.
Ιούνιος 1908: Ο Βαντσέτι φεύγει μετανάστης στις ΗΠΑ.
Μάιος 1917: Οι Βαντσέτι και Σάκκο γνωρίζονται στην Βοστόνη σε μια συνάντηση αναρχικών που τάσσονταν με τις απόψεις του Λουίτζι Γκαλλεάνι. Μια βδομάδα αργότερα θα φύγουν στο Μεξικό μαζί με άλλους αναρχικούς από την Ιταλία, προκειμένου να αποφύγουν την στράτευση.
Σεπτέμβριος 1917: Οι δύο αναρχικοί επιστρέφουν στις ΗΠΑ.
22 Φεβρουαρίου 1918: Η προπαγάνδα του «κόκκινου τρόμου» βρίσκεται σε έξαρση. Τα γραφεία της Cronaca Sowersiva, μιας αναρχικής εφημερίδας, στην οποία αρθρογραφούν και ενισχύουν οικονομικά οι Σάκκο και Βαντσέτι δέχεται την επιδρομή των μπάτσων. Είναι η πρώτη φορά που τα ονόματα των δύο αναρχικών μπαίνουν στη λίστα αυτών που το κράτος χαρακτηρίζει ως επικίνδυνους.
Φεβρουάριος 1919: «Κτυπήστε τα Κεφάλια!». Ένα έγγραφο που αποδίδεται στους «αμερικανούς αναρχικούς» κάνει την εμφάνισή του στη Νέα Αγγλία. Σ' αυτό οι αμερικανοί αναρχικοί και πιο συγκεκριμένα οι Ιταλοαμερικανοί, απειλούν με βομβιστικές επιθέσεις κατά κρατικών αξιωματούχων, σε αντίποινα για τις απελάσεις και την διαρκή και εντεινόμενη καταπίεση εναντίον τους.
28 Απριλίου 1919: Αποκαλύπτεται ένα σχέδιο βομβιστικών επιθέσεων σύμφωνα με το οποίο πρόκειται να ριχτούν περισσότερες από 30 βόμβες σε άτομα που θεωρούνται εχθρικά προς τους αναρχικούς, όπως ο Γενικός εισαγγελέας των ΗΠΑ A. Mitchell Palmer, οι J. P. Morgan και John D. Rockefeller και οι δικαστές Oliver Wendell Holmes και Kenesaw Mountain Landis.
2 Ιουνίου 1919: Σε ένα άλλο περιστατικό βομβιστικών επιθέσεων, μια βόμβα εκρήγνυται στα χέρια του Carlo Valdinoci (ο οποίος είχε βρεθεί στο Μεξικό για τους ίδιους λόγους που είχαν μεταβεί ο Σάκκο και ο Βαντσέτι). Το συμβάν λαμβάνει χώρα έξω από το σπίτι του Γενικού Εισαγγελέα A. Mitchell Palmer. Οι φήμες θέλουν τους Σάκκο ναι Βαντσέτι να έχουν συμμετάσχει σ' αυτή την ενέργεια.
Νοέμβριος 1919: Το υπουργείο δικαιοσύνης προβαίνει σε ομαδικές συλλήψεις υπόπτων.
24 Δεκεμβρίου, 1919: Τέσσερα άτομα επιχειρούν να ληστέψουν την μισθοδοσία μέρες. Καχύποπτος ο Ο. L. Root ζητά από τον Michael E. Stewart, επικεφαλής της αστυνομίας του Μπριτζγουότερ, να του επιτρέψει να ελέγξει τους ισχυρισμούς του Coacci. Ο Stewart στέλνει τον Frank LeBaron που ήταν περίπολο να συνοδεύσει τον Root προκειμένου να μιλήσει με τον Coacci. Όταν έφτασαν, βρήκαν την γυναίκα του Coacci μια χαρά και τον ίδιο να πακετάρει τις βαλίτσες του και να ισχυρίζεται πως αναχωρεί αμέσως. Οδηγήθηκε στον τμήμα μετανάστευσης και δύο μέρες μετά απελάθηκε στην Ιταλία. Ο Stewart θα συμπεράνει, εκ των υστέρων, ότι οι δύο ληστείες του Σάουθ Μπρέιντρι έγιναν από την ίδια ομάδα ιταλών, στην οποία συμμετείχε ο Coacci και της οποίας οι ιδεολογικές κατευθύνσεις ήταν απροσδιόριστες.
17 Απριλίου 1920: Το αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε από αυτούς που έκαναν τη ληστεία στο Σάουθ Μπρέιντρι, μια κλεμμένη Buick, βρίσκεται σε απόσταση δύο μιλίων από τα σπίτια των Coacci και Boda.
20 Απριλίου 1920: Ο Stewart πηγαίνει στο σπίτι όπου έμενε ο Coacci και συζητά με τον Mario Buda. Αυτός ισχυρίζεται πως είναι πωλητής και ότι το αυτοκίνητό του επισκευάστηκε στο γκαράζ της πλατείας Elm.
22 Απριλίου 1920: Ο Stewart συζητά με τον Simon Johnson ιδιοκτήτη του γκαράζ της πλατείας Elm και στήνει παγίδα στον Buda ζητώντας του να του τηλεφωνήσει οποτεδήποτε έρθει κάποιος να ζητήσει το αυτοκίνητο.
3 Μαΐου 1920: Ο Andrea Salsedo σκοτώνεται πέφτοντας στο κενό από τον 14ο όροφο του κτιρίου της αστυνομικής διοίκησης της Νέας Υόρκης. Κατά μία εκδοχή είχε εξαναγκασθεί να συνεργαστεί με τις αρχές και αυτοκτόνησε από τύψεις. Το πιθανότερο όμως είναι πως οι μπάτσοι τον «ξεφορτώθηκαν» με τον συνηθισμένο τρόπο που ακολουθούσαν, προκειμένου να ξεφορτωθούν τους εχθρούς του κράτους χαρακτηρίζοντας το γεγονός ως αυτοκτονία.
4 Μαΐου 1920: Οι Σάκκο και Βατζέτι πληροφορούνται το θάνατο του συντρόφου τους Andrea Salsedo και ανησυχούν για το ενδεχόμενο εμπλοκής τους σε βομβιστικές επιθέσεις. Συμφωνούν με τον Mario Buda και ένα ακόμη αναρχικό, το Riccardo Orciani να συναντηθούν την επόμενη μέρα στο γκαράζ της πλατείας Elm στο Γουέστ Μπριτζγουότερ (όπου είχε επισκευασθεί το αυτοκίνητο του Buda) και να προσπαθήσουν να κρύψουν έγγραφα, που θα μπορούσαν να τους κάνουν βάνουν και στον περιφερειακό εισαγγελέα.
11 Ιουνίου, 1920: Απαγγέλλεται κατηγορία στο Βαντσέτι για την ληστεία του Μπριτζγουότερ. Οδηγείται σε δίκη και καταδικάζεται από τον δικαστή Thayer σε ποινή 12 έως 15 χρόνων.
11 Σεπτεμβρίου, 1920: Απαγγέλλονται κατηγορίες στους Σάκκο και Βαντσέτι για τα εγκλήματα του Σάουθ Μπρέιντρι.
16 Σεπτεμβρίου, 1920: Μια βόμβα που μεταφέρθηκε σε κάρο με άλογο πυροδοτείται στη γωνία της Wall Street με την Broadway του Μανχάταν σκοτώνοντας 31 άτομα, τραυματίζοντας περισσότερα από 200 και προκαλώντας ζημιές δύο εκατομμυρίων δολαρίων. Η βομβιστική ενέργεια αποδίδεται στον Buda και συσχετίζεται με την υπόθεση των Σάκκο και Βαντσέτι. Την επομένη ημέρα οι επιθεωρητές του ταχυδρομείου ανακαλύπτουν ένα μήνυμα στο οποίο γραφόταν: « Να θυμάστε ότι δεν θα δείξουμε άλλη ανοχή. Ελευθερώστε τους πολιτικούς κρατούμενους, ειδ' άλλως θα πεθάνετε όλοι σας». Το κείμενο υπογραφόταν από τους «Αμερικανούς Αναρχικούς Μαχητές»
31 Μαΐου 1921: Αρχίζει η δίκη στο Dedham της Μασαχουσέτης.
3 Ιουνίου 1921: Μετά από μερικές μέρες, μόνο τέσσερις ένορκοι έχουν επιλεγεί από ένα ολόκληρο κατάλογο 500 ανθρώπων. Το δικαστήριο διατάζει τον Σερίφη να φέρει έναν κατάλογο από ακόμη 200 πιθανούς ενόρκους.
4 Ιουνίου 1921: Η υπεράσπιση προβάλλει ένσταση για τον τρόπο με τον οποίο επιλέχτηκαν οι 200 υποψήφιοι ένορκοι αλλά ο δικαστής Thayer την απορρίπτει.
7 Ιουνίου 1921: Ο βοηθός εισαγγελέα Harold Williams εκφωνεί το κατηγορητήριο εκ μέρους του κράτους.
9 Ιουνίου 1921: Οι αυτόπτες μάρτυρες Carrigan, Bostock και Wade καταθέτουν ότι αδυνατούν να αναγνωρίσουν κάποιον από τη συμμορία, που είχαν δει την ώρα του εγκλήματος. Η Mary Splaine, λογίστρια, καταθέτει ότι είδε το Σάκκο να γέρνει έξω από το αυτοκίνητο καθώς αυτό διέσχιζε τις σιδηροδρομικές γραμμές. Σε επίμονες ερωτήσεις η Splaine αρνείται τα όσα είχε πει στην προανάκριση και ότι αμφιβάλλει κατά πόσο θα μπορούσε να αναγνωρίσει το Σάκκο, παρά το ότι η δήλωσή της έχει καταγραφεί.
10 Ιουνίου, 1921: Ο Lewis Pelser καταθέτει ότι ο Σάκκο είναι η θαμπή εικόνα του ανθρώπου στο αυτοκίνητο. Μετά από επίμονες ερωτήσεις παραδέχεται πως είχε προηγούμενα αστείες στο Μπριτζγουότερ και το Σάουθ Μπρέιντρι.
17 Ιουνίου 1921: Ο Connolly, ο μπάτσος που συνέλαβε τους Σάκκο και Βαντσέτι καταθέτει ότι οι δύο αναρχικοί προσπάθησαν να τραβήξουν τα όπλα τους, όταν πήγε να τους συλλάβει.
20 Ιουνίου 1921: Υπάλληλοι της εταιρείας Iver Johnson καταθέτουν ότι το όπλο που βρέθηκε στον Βαντσέτι , όταν αυτός συνελήφθη, ήταν «ίδιο μοντέλο» με αυτό που άφησε στο μαγαζί του ο δολοφονημένος Berardelli. Το αφεντικό του Σάκκο καταθέτει ότι ένα καπέλο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, ήταν παρόμοιο με αυτό του Σάκκο.
21 Ιουνίου 1921: Ο Proctor, ειδικός στη Βαλλιστική βεβαιώνει ότι οι κάλυκες και τα βλήματα που βρέθηκαν στον τόπο του εγκλήματος και στα σώματα των δολοφονημένων «είναι όμοια με αυτά που προέρχονται από την βαλλιστική εξέταση του πιστολιού του Σάκκο».
22 Ιουνίου 1921: Η υπεράσπιση αρχίζει να αναπτύσσει τα επιχειρήματά της.
28 Ιουνίου 1921: Ο Kurlansky καταθέτει ότι η κα Andrews του είχε πει κάποτε ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει τους κατηγορουμένους και ότι οι πράκτορες της κυβέρνησης την είχαν υποχρεώσει να το κάνει. Ο εμπειρογνώμονας της υπεράσπισης βεβαιώνει, ότι το όπλο του Σάκκο δεν ήταν αυτό με το οποίο είχε πυροβοληθεί ο Berardelli.
5 Ιουλίου 1921: Απολογία του Βαντσέτι. Ερωτάται επίμονα για τις πολιτικές του απόψεις κατά τη διάρκεια της εξέτασης του.
6 Ιουλίου 1921: Απολογία του Σάκκο. Προσπαθεί να φορέσει το καπέλο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, αλλά αυτό δεν του κάνει (παρ' όλα αυτά δεν υπάρχει διάθεση απαλλαγής του).
7 Ιουλίου 1921: Συνεχίζεται η απολογία του Σάκκο, όπου ερωτάται επί μακρόν για τις πολιτικές του απόψεις.
14 Ιουλίου 1921: Το σώμα των ενόρκων καλείται να αποφασίσει. Στις 7.30 το απόγευμα εκδίδεται η απόφαση: Οι Σάκκο και Βαντσέτι έχουν βρεθεί ένοχοι για δολοφονίες σε πρώτο βαθμό.
8 Νοεμβρίου 1921: Κατατίθεται η αίτηση Ripley για νέα δίκη. Η υπεράσπιση υποστηρίζει ότι πρόκειται για ένα λάθος του προϊσταμένου των ενόρκων Ripley, που επιφέρει ακυρότητα, το γεγονός ότι είχε φέρει μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου ένα φυσίγγιο των 38, προφανώς για να το επιδείξει στους

υπόλοιπους ενόρκους. Η υπεράσπιση παρουσιάζει μια ένορκη γραπτή κατάθεση σύμφωνα με την οποία σε ένα σχόλιο ότι οι «κατηγορούμενοι δεν θα πρέπει να είναι ένοχοι», ο Ripley είχε πει ότι «ότι θα έπρεπε να κρεμαστούν».

4 Μαΐου 1922: Κατατίθενται οι αιτήσεις Gould και Pelser. Η αίτηση Gould βασίζεται στη γραπτή ένορκη κατάθεση του Gould, ενός αυτόπτη μάρτυρα, ο οποίος δηλώνει ότι κατά τη διάρκεια των πυροβολισμών τον πυροβόλησε ένα άτομο που επέβαινε σε αυτοκίνητο και το οποίο δεν έμοιαζε ούτε στο Σάκκο, ούτε και στον Βαντσέτι.

Η αίτηση Pelser βασίζεται στην ανάκληση της κατάθεσης του Pelser, ενός μάρτυρα που είχε πει ότι ο Σάκκο ήταν η θαμπή εικόνα του ανθρώπου που πυροβόλησε τον Berardelli. O Pelser υποστηρίζει ότι ο βοηθός του περιφερειακού εισαγγελέα Williams, τον εξανάγκασε να προβεί στην αναγνώριση.

22 Ιουλίου 1922: Κατατίθεται η αίτηση Goodridge για νέα δίκη. Βασίζεται στην έλλειψη αξιοπιστίας του μάρτυρα κατηγορίας Goodridge, ενός σεσημασμένου κακοποιού, ο οποίος κατέθεσε με ψεύτικο όνομα.

11 Σεπτεμβρίου 1922: Κατατίθεται η αίτηση Andrews για νέα δίκη. Η αίτηση βασίζεται στην αναίρεση της κατάθεσης της Lola Andrews.

30 Απριλίου 1923: Η αίτηση Hamilton για νέα δίκη μπαίνει στο αρχείο. Η αίτηση βασίζεται στην ένορκη γραπτή κατάθεση του εγκληματολόγου και ειδικευμένου στα όπλα Hamilton. Σ' αυτήν την κατάθεση δηλώνει ότι οι σφαίρες, που βρέθηκαν στον τόπο του εγκλήματος και στο σώμα του Berardelli, δεν προέρχονταν από το όπλο του Σάκκο.

5 Νοεμβρίου 1923: Κατατίθεται η αίτηση Proctor για νέα δίκη. Ο εμπειρογνώμονας της κατηγορούσας αρχή Proctor, παραδέχεται ότι η χρήση της διφορούμενης φράσης «είναι όμοια με» είχε προσυμφωνηθεί με τον περιφερειακό εισαγγελέα, ούτως ώστε να κατασκευάσει την εντύπωση στους ενόρκους, πως το όπλο του Σάκκο ήταν αυτό με το οποίο σκοτώθηκε ο Berardelli.

1 Οκτωβρίου 1924: Ο δικαστής Thayer απορρίπτει όλες τις αιτήσεις για μια νέα δίκη.

Νοέμβριος 1925: Ο Celestino Medeiros ένας Πορτογάλος υποστηρίζει ότι ο Σάκκο του εκμυστηρεύτηκε πως είχε συμμετάσχει στη λη-

λοφονούνται στην ηλεκτρική καρέκλα.

27 Σεπτεμβρίου 1932: Βόμβα εκρήγνυται στο σπίτι του δικαστή Thayer, προφανώς για το ρόλο του στην υπόθεση Σάκκο και Βαντσέτι.

23 Αυγούστου 1977: Ο Κυβερνήτης της Μασαχουσέτης Μάικλ Δουκάκης καθιερώνει την 23η Αυγούστου, ημέρα μνήμης για τους Νικόλα Σάκκο και Μπαρτολομέο Βαντσέτι, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης πενήντα χρόνων από τη δολοφονία τους.

23 Αυγούστου 1997: Ο ιταλοαμερικανός δήμαρχος της Βοστώνης Τόμας Μενίνο αποδέχεται το μνημείο για τους δύο αναρχικούς. Το μνημείο, που φιλοτεχνήθηκε το 1927 από τον γλύπτη Γκάτζαν Μπόργκλουμ, (που είναι πασίγνωστος για τα προεδρικά πρόσωπα που χάραξε πάνω στο Όρος Ράσμορ), παριστάνει τον Σάκο και τον Βαντσέτι να ατενίζουν τον ζυγό της Δικαιοσύνης, που γέρνει μονόπαντα.

Επιστολή του Βαντσέτι από τις φυλακές του Τσάρλεστον στις 24 Φεβρουαρίου 1924

«... Ο αγώνας για την ελευθερία, ανάμεσα στον καταπιεστή και τον καταπιεζόμενο, θα συνεχιστεί και πέρα απ' τη ζωή και περ' απ' τον τάφο. Ξέρω τι έχουν κάνει και τι κάνουν κάθε μέρα σε μένα και σε εκατοντάδες επαναστατημένες καρδιές. Και ξέρω πως είναι και πως θα είναι πάντα έτοιμοι να μας χτυπήσουν. Ξέρω τις χιλιάδες τους νέους που σκότωσαν, τις χιλιάδες γυναίκες που άφησαν χήρες, τις χιλιάδες μπάσταρδα που εγκατέλειψαν μέσ' στις βρόμικες τρώγλες ή που ανάθρεψαν για τις αδελφοκτονίες τους. Ξέρω τους γέρους γονείς που σκότωσαν συντρίβοντάς τους την καρδιά κι όλα τα παιδιά που τα κατάντησαν να πεθαίνουν της πείνας και τα νοσοκομεία και τα τρελοκομεία που είναι γεμάτα από τα θύματά τους, και τους νεαρούς εγκληματίες — ανεύθυνα θύματα, καταναγκασμένα σχεδόν στο έγκλημα— που τους εκτελούνε δίχως οίκτο ή τους θάβουν ζωντανούς. Ποτέ τους δεν ένιωσαν οίκτο για τα παιδιά μας, για τις γυναίκες μας κι ούτε ποτέ τους θα νιώσουν.

Ο πόνος των θυμάτων τους βασανίζει το σώμα μου και το πνεύμα μου. Αν ήταν μονάχα για μένα, θα τους συγχωρούσα, μα δεν μπορώ, γιατί θα γινόμουν προδότης της τάξης μου. Μέχρις ότου σταματήσει η εκμετάλλευση

νωνικές δραστηριοποιήσεις των υπόλοιπων καταπιεσμένων, είχαν αναπτύξει έντονη αντιπολεμική δράση. Κατέφυγαν, μάλιστα, στο Μεξικό μαζί με άλλους μετανάστες, αρνούμενοι να συμμετάσχουν στον Α΄ παγκόσμιο εξουσιαστικό πόλεμο.

Ο Νικόλα Σάκκο ασκούσε το επάγγελμα του τσαγκάρη, ενώ ο Μπαρτολομέο Βαντσέτι ήταν εργάτης σε μια βιομηχανία σχοινιών, απ' όπου τον απέλυσαν εξ αιτίας της συμμετοχής του σε μια μεγάλη απεργία το 1916. Αναγκάστηκε, από τότε, να πουλάει ψάρια αφού το κράτος τον είχε βάλει στο στόχαστρο και δεν μπορούσε να πιάσει πουθενά δουλειά (είχε μπει στη μαύρη λίστα των αφεντικών σαν επικίνδυνος για την κοινωνική ειρήνη).

Φυσικά και η σύλληψή τους έγινε «για επικίνδυνες ανατρεπτικές ενέργειες».

Η κατηγορίες για δύο ληστείες και δύο φόνους φτιάχτηκαν και παρουσιάστηκαν αργότερα. Η πρώτη αφορούσε μια απόπειρα ληστείας σε μια χρηματαποστολή στο Μπριτζγουότερ της Μασαχουσέτης, που έγινε το Δεκέμβρη του 1919. Η δεύτερη, τους συσχέτιζε με μια ληστεία χρηματαποστολής, η οποία έγινε στις 15 Απρίλη του 1920 στο Σάουθ Μπρέιντρι της Μασαχουσέτης στη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν δύο φρουροί.

Ακολούθησε μια εφτάχρονη πορεία προς το θάνατο, την οποία οι εξουσιαστές καθόρισαν αδιαφορώντας για τις κινητοποιήσεις τόσο στην Αμερική όσο και τον υπόλοιπο κόσμο.

Τα μέσα, μάλιστα, που χρησιμοποιήθηκαν από τα κρατικά καθάρματα, δεν υπήρξαν διόλου πρωτότυπα.

Προκειμένου να πετύχουν την εξόντωση των δύο αναρχικών αγωνιστών, αγνόησαν γεγονότα που απόδειχναν την έλλειψη συγκεκριμένης σχέσης τους με τα όσα κατηγορούνταν. Αρνήθηκαν την επανάληψη της δίκης και επί πλέον το FBI κατασκεύασε έναν «καθ' ομολογίαν» μάρτυρα. Έπεισαν ένα λατινοαμερικάνο μετανάστη, τον Celestino Medeiros, ο οποίος δεν μιλούσε ούτε μια αγγλική λέξη, να ομολογήσει ότι ο Σάκκο του είχε εκμυστηρευθεί την συμμετοχή και συνενοχή του στην ένοπλη ληστεία του Σάουθ Μπρέιντρι. Η υπόσχεση που του έδωσαν, ήταν να τον απαλλάξουν και να του προσφέρουν κάποια ανταλλάγματα.

Όμως οι κρατιστές, δεν τηρούν τις υποσχέσεις τους. Ο Medeiros, οδηγήθηκε στην ηλε-

νοι άνθρωποι, δεν χρειάζονται κανενός είδους έμπνευση από κάποιους «ήρωες». Εξ άλλου, οι ήρωες ανακηρύσσονται προκειμένου να εξυπηρετηθούν σκοπιμότητες ή να συγκαλυφθούν οι ενοχές άλλων. Οι αναμνηστικές πλάκες και τα κάθε λογής μνημεία ανήκουν στις εξουσιαστικές λογικές και πρακτικές, αφού έτσι προσπαθούν οι τύραννοι και δυνάστες να εξιλεωθούν και να εξαπατήσουν τον κόσμο,

Η ανάμνηση των αγωνιστών, που πάλεψαν με κάθε είδους μέσα και έδωσαν τις δυνάμεις τους συμβάλλοντας στον συνολικό αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, δεν μπορεί να έχει το χαρακτήρα ενός πανιερατικού μνημόσυνου, ούτε μπορεί να κατευθύνεται στην καθιέρωση μιας έντεχνης προσωπολατρείας.

Σε κάθε περίπτωση, η συμβολή του καθενός είναι συγκεκριμένη και προσδιορίζεται μέσα από τα ουσιαστικά βήματα που έκανε, τόσο ο ίδιος, όσο και από τη συνεισφορά του στη συνολικότερη προσπάθεια των αγωνιζόμενων συνανθρώπων του. Πρόκειται, λοιπόν, για ιταμή στάση κι όχι απλά κουτοπονηριά, η προσπάθεια αποσιώπησης των συνολικών σχέσεων που αναπτύσσει κανείς και η προβολή μόνο ορισμένων πτυχών και μάλιστα με διαστρεβλωμένο τρόπο. Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση που συμβαίνει το αντίθετο. Όταν, δηλαδή, λασπολογίες και συκοφαντίες διαχέονται από τις πιο δύσοσμες μεριές προκειμένου να συκοφαντηθούν κοινωνικές πρακτικές και στάσεις. Αυτά, βέβαια, είναι χρήσιμο να κατατεθούν εδώ με αφορμή την υπόθεση των δύο αναρχικών, όχι γιατί τους αφορά άμεσα αλλά περισσότερο επειδή έχουν σημασία, σε αρκετές περιπτώσεις παρελθούσες αλλά και παρούσες. Και σίγουρα μελλοντικές.

Οι αναρχικοί-ες, δεν μένουν, λοιπόν, σιωπηλοί μπροστά στις αθλιότητες των κρατιστών, όσο κι αν μπορεί να προκαλούνται από τη συγκινησιακή κατάσταση των όπου γης συγγενών, φίλων ή συντρόφων, οι οποίοι, χάνοντας την εμπιστοσύνη τους στη δυνατότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης, οδηγούνται σε επικλήσεις για μια επιβεβαίωση εκ μέρους των εξουσιαστών.

Οι αναρχικοί-ες, σαν δρώντα και αναπόσπαστα συστατικά του κοινωνικού πολέμου, δεν μπορούν να παραμείνουν αδρανείς παρατηρητές των καταστάσεων και των γεγονότων, «αφήνοντας την ιστορία να κρίνει». Οι α-

χε πει ότι ο Σάκκο ήταν η θαμπή εικόνα του ανθρώπου που πυροβόλησε τον Berardelli. Ο Pelser υποστηρίζει ότι ο βοηθός του περιφερειακού εισαγγελέα Williams, τον εξανάγκασε να προβεί στην αναγνώριση.

22 Ιουλίου 1922: Κατατίθεται η αίτηση Goodridge για νέα δίκη. Βασίζεται στην έλλειψη αξιοπιστίας του μάρτυρα κατηγορίας Goodridge, ενός σεσημασμένου κακοποιού, ο οποίος κατέθεσε με ψεύτικο όνομα.

11 Σεπτεμβρίου 1922: Κατατίθεται η αίτηση Andrews για νέα δίκη. Η αίτηση βασίζεται στην αναίρεση της κατάθεσης της Lola Andrews.

30 Απριλίου 1923: Η αίτηση Hamilton για νέα δίκη μπαίνει στο αρχείο. Η αίτηση βασίζεται στην ένορκη γραπτή κατάθεση του εγκληματολόγου και ειδικευμένου στα όπλα Hamilton. Σ' αυτήν την κατάθεση δηλώνει ότι οι σφαίρες, που βρέθηκαν στον τόπο του εγκλήματος και στο σώμα του Berardelli, δεν προέρχονταν από το όπλο του Σάκκο.

5 Νοεμβρίου 1923: Κατατίθεται η αίτηση Proctor για νέα δίκη. Ο εμπειρογνώμονας της κατηγορούσας αρχή Proctor, παραδέχεται ότι η χρήση της διφορούμενης φράσης «είναι όμοια με» είχε προσυμφωνηθεί με τον περιφερειακό εισαγγελέα, ούτως ώστε να κατασκευάσει την εντύπωση στους ενόρκους, πως το όπλο του Σάκκο ήταν αυτό με το οποίο σκοτώθηκε ο Berardelli.

1 Οκτωβρίου 1924: Ο δικαστής Thayer απορρίπτει όλες τις αιτήσεις για μια νέα δίκη.

Νοέμβριος 1925: Ο Celestino Medeiros ένας Πορτογάλος υποστηρίζει ότι ο Σάκκο του εκμυστηρεύτηκε πως είχε συμμετάσχει στη ληστεία του Σάουθ Μπρέϊντρι.

12 Μαΐου 1926: Το Ανώτατο δικαστήριο κρίσεων της Μασαχουσέτης επικυρώνει την καταδίκη των Σάκκο και Βαντσέτι και απορρίπτει την αίτησή τους για νέα δίκη.

26 Μαΐου 1926: Μπαίνει στο αρχείο μια αίτηση για νέα δίκη με βάση την ομολογία του Medeiros και τα νεώτερα στοιχεία σε σχέση με τη συμμορία Morelli, μια ιταλική συμμορία που είχε ληστέψει αυτοκίνητα με εμπορεύματα στην Providence, R.I. και στο New Bedford.

Τέλη Μαΐου 1926: Οι αναρχικοί καλούν σε βομβιστικές επιθέσεις ως απάντηση στην απόφαση του Ανώτατου δικαστηρίου της Μασαχουσέτης.

1 Ιουνίου 1926: Μια βόμβα εκρήγνυται στο σπίτι του Samuel Johnson. Προφανώς από λάθος θεωρήθηκε πως επρόκειτο για τον αδελφό του Simon, το τηλεφώνημα του οποίου οδήγησε στη σύλληψη των Σάκκο & Βαντσέτι.

13-17 Σεπτεμβρίου, 1926: Η αίτηση του Medeiros συζητείται ενώπιον του δικαστή Thayer.

χάραξε πάνω στο Όρος Ράσμορ), παριστάνει τον Σάκο και τον Βαντσέτι να ατενίζουν τον ζυγό της Δικαιοσύνης, που γέρνει μονόπαντα.

Επιστολή του Βαντσέτι από τις φυλακές του Τσάρλεστον στις 24 Φεβρουαρίου 1924

«... Ο αγώνας για την ελευθερία, ανάμεσα στον καταπιεστή και τον καταπιεζόμενο, θα συνεχιστεί και πέρα απ' τη ζωή και περ' απ' τον τάφο. Ξέρω τι έχουν κάνει και τι κάνουν κάθε μέρα σε μένα και σε εκατοντάδες επαναστατημένες καρδιές. Και ξέρω πως είναι και πως θα είναι πάντα έτοιμοι να μας χτυπήσουν. Ξέρω τις χιλιάδες τους νέους που σκότωσαν, τις χιλιάδες γυναίκες που άφησαν χήρες, τις χιλιάδες μπάσταρδα που εγκατέλειψαν μέσ' στις βρόμικες τρώγλες ή που ανάθρεψαν για τις αδελφοκτονίες τους. Ξέρω τους γέρους γονείς που σκότωσαν συντρίβοντας τους την καρδιά κι όλα τα παιδιά που τα κατάντησαν να πεθαίνουν της πείνας και τα νοσοκομεία και τα τρελοκομεία που είναι γεμάτα από τα θύματά τους, και τους νεαρούς εγκληματίες — ανεύθυνα θύματα, καταναγκασμένα σχεδόν στο έγκλημα— που τους εκτελούνε δίχως οίκτο ή τους θάβουν ζωντανούς. Ποτέ τους δεν ένιωσαν οίκτο για τα παιδιά μας, για τις γυναίκες μας κι ούτε ποτέ τους θα νιώσουν.

Ο πόνος των θυμάτων τους βασανίζει το σώμα μου και το πνεύμα μου. Αν ήταν μονάχα για μένα, θα τους συγχωρούσα, μα δεν μπορώ, γιατί θα γινόμουν προδότης της τάξης μου. Μέχρις ότου σταματήσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δεν θ' αφήσουμε απ' τα χέρια μας το λάβαρο της ελευθερίας.

Μήπως δεν είναι έτοιμοι να κάνουν στους συντρόφους μας ό,τι κάνουν και σε μας; Μήπως δεν είναι αποφασισμένοι να φιμώσουν τον εργάτη για να βγάζουν περισσότερο χρυσάφι; μήπως δεν ετοιμάζουν ένα μεγαλύτερο πόλεμο;

Θα 'θελα να φωνάξω εκδίκηση -μπορώ να σας πω πως θα πέθαινα ευτυχισμένος κάτω απ' το χέρι του δημίου, αν ήξερα πως θα έπαιρναν άλλοι εκδίκηση για μένα: «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος»...

Μπαρτολομέο Βαντσέτι

Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας

(μια προσπάθεια εκπόρθησης συνειδήσεων)

Είναι 5 Μαΐου του 1920. Μέσα σ' ένα λεωφορείο, στο Μπρόκτον της Μασαχουσέτης, συλλαμβάνονται από τα όργανα του αμερικάνικου κράτους δύο άνθρω-

Φυσικά και η σύλληψή τους έγινε «για επικίνδυνες ανατρεπτικές ενέργειες».

Η κατηγορίες για δύο ληστείες και δύο φόνους φτιάχτηκαν και παρουσιάστηκαν αργότερα. Η πρώτη αφορούσε μια απόπειρα ληστείας σε μια χρηματαποστολή στο Μπριτζγουότερ της Μασαχουσέτης, που έγινε το Δεκέμβρη του 1919. Η δεύτερη, τους συσχέτιζε με μια ληστεία χρηματαποστολής, η οποία έγινε στις 15 Απρίλη του 1920 στο Σάουθ Μπρεϊντρι της Μασαχουσέτης στη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν δύο φρουροί.

Ακολούθησε μια εφτάχρονη πορεία προς το θάνατο, την οποία οι εξουσιαστές καθόρισαν αδιαφορώντας για τις κινητοποιήσεις τόσο στην Αμερική όσο και τον υπόλοιπο κόσμο.

Τα μέσα, μάλιστα, που χρησιμοποιήθηκαν από τα κρατικά καθάρματα, δεν υπήρξαν διόλου πρωτότυπα.

Προκειμένου να πετύχουν την εξόντωση των δύο αναρχικών αγωνιστών, αγνόησαν γεγονότα που απόδειχναν την έλλειψη συγκεκριμένης σχέσης τους με τα όσα κατηγορούνταν. Αρνήθηκαν την επανάληψη της δίκης και επί πλέον το FBI κατασκεύασε έναν «καθ' ομολογίαν» μάρτυρα. Έπεισαν ένα λατινοαμερικάνο μετανάστη, τον Celestino Medeiros, ο οποίος δεν μιλούσε ούτε μια αγγλική λέξη, να ομολογήσει ότι ο Σάκκο του είχε εκμυστηρευθεί την συμμετοχή και συνενοχή του στην ένοπλη ληστεία του Σάουθ Μπρέϊντρι. Η υπόσχεση που του έδωσαν, ήταν να τον απαλλάξουν και να του προσφέρουν κάποια αντάλλάγματα.

Όμως οι κρατιστές, δεν τηρούν τις υποσχέσεις τους. Ο Medeiros, οδηγήθηκε στην ηλεκτρική καρέκλα, όπως και οι δύο αναρχικοί.

Η δολοφονία των Σάκκο και Βαντσέτι, δεν είναι το μοναδικό έγκλημα των κρατιστών. Είναι όμως ένα από τα γνωστότερα. Η απαρίθμηση μόνον των πλέον γνωστών κρατικών εγκλημάτων, θα μπορούσε, ενδεχομένως, να οδηγήσει σε μια λογική περιορισμού των ευθυνών των κυρίαρχων.

Παρ' όλ' αυτά, δεν μπορούμε να λησμονήσουμε τη δολοφονία των αναρχικών στο Σικάγο το 1886.

Στις δύο αυτές κραυγαλέες περιπτώσεις, το κράτος δίκασε για φόνο και καταδίκασε για αναρχία!

Εβδομήντα χρόνια μετά τη δολοφονία τους, η πολιτεία της Βοστόνης έστησε άγαλμα στους δύο αναρχικούς. Δεν ήταν μια κακόγουστη φάρσα. Ήταν μια απόφαση του, ιταλικής καταγωγής, δημάρχου της Βοστόνης Τόμας Μενίνο.

Το κράτος, (στη συγκεκριμένη περίπτωση το αμερικανικό), προσπάθησε να παρουσιάσει ένα πρόσωπο ανθρωπισμού και μετά-

καθιέρωση μιας έντεχνης προσωπολατρείας.

Σε κάθε περίπτωση, η συμβολή του καθενός είναι συγκεκριμένη και προσδιορίζεται μέσα από τα ουσιαστικά βήματα που έκανε, τόσο ο ίδιος, όσο και από τη συνεισφορά του στη συνολικότερη προσπάθεια των αγωνιζόμενων συνανθρώπων του. Πρόκειται, λοιπόν, για ιταμή στάση κι όχι απλά κουτοπονηριά, η προσπάθεια αποσιώπησης των συνολικών σχέσεων που αναπτύσσει κανείς και η προβολή μόνο ορισμένων πτυχών και μάλιστα με διαστρεβλωμένο τρόπο. Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση που συμβαίνει το αντίθετο. Όταν, δηλαδή, λασπολογίες και συκοφαντίες διαχέονται από τις πιο δύσοσμες μεριές προκειμένου να συκοφαντηθούν κοινωνικές πρακτικές και στάσεις. Αυτά, βέβαια, είναι χρήσιμο να κατατεθούν εδώ με αφορμή την υπόθεση των δύο αναρχικών, όχι γιατί τους αφορά άμεσα αλλά περισσότερο επειδή έχουν σημασία, σε αρκετές περιπτώσεις παρελθούσες αλλά και παρούσες. Και σίγουρα μελλοντικές.

Οι αναρχικοί-ες, δεν μένουν, λοιπόν, σιωπηλοί μπροστά στις αθλιότητες των κρατιστών, όσο κι αν αυτές μπορεί να προκαλούνται από τη συγκινησιακή κατάσταση των όπου γης συγγενών, φίλων ή συντρόφων, οι οποίοι, χάνοντας την εμπιστοσύνη τους στη δυνατότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης, οδηγούνται σε επικλήσεις για μια επιβεβαίωση εκ μέρους των εξουσιαστών.

Οι αναρχικοί-ες, σαν δρώντα και αναπόσπαστα συστατικά του κοινωνικού πολέμου, δεν μπορούν να παραμείνουν αδρανείς παρατηρητές των καταστάσεων και των γεγονότων, «αφήνοντας την ιστορία να κρίνει». Οι απόψεις και οι κατατεθειμένες πρακτικές, αποτελούν, μια ουσιαστική πτυχή αυτής της «ιστορίας».

Γι' αυτό το λόγο, τίποτε δεν μπορεί να αφήνεται σε μελλοντικές τοποθετήσεις και εκτιμήσεις, στο βαθμό μάλιστα που αυτές μπορούν να γίνουν εδώ και τώρα. Μπορούν, και πρέπει, να κατατίθενται ειλικρινά, ανοικτά και αβίαστα, μακριά από τις όποιες σκοπιμότητες και πολιτικές, που θέλουν πολλές φορές να μεταβάλλουν το μαύρο σε άσπρο ή να διαπλατύνουν την επιφάνεια του κακόγουστου γκρίζου. Μια τέτοια στάση άμεσης κατάθεσης, είναι φανερό ότι προκαλεί αντιδράσεις και εμπόδια που προβάλλονται από τους φορείς της πολιτικάντικης δημαγωγίας και λασπολογίας, η οποία έρχεται να υποκαταστήσει την έλλειψη επιχειρημάτων και σαφούς κοινωνικής απελευθερωτικής προοπτικής.

Οι δύο δολοφονημένοι αναρχικοί, δεν μπορούν να μετασχηματιστούν σε κάτι διαφορετικό από αυτό που ήταν πραγματικά και από τον τρόπο που έδρασαν. Και φυσικά, μια μο-

5 Νοεμβρίου 1923: Κατατίθεται η αίτηση Proctor για νέα δίκη. Ο εμπειρογνώμονας της κατηγορούσας αρχή Proctor, παραδέχεται ότι η χρήση της διφορούμενης φράσης «είναι όμοια με» είχε προσυμφωνηθεί με τον περιφερειακό εισαγγελέα, ούτως ώστε να κατασκευάσει την εντύπωση στους ενόρκους, πως το όπλο του Σάκκο ήταν αυτό με το οποίο σκοτώθηκε ο Berardelli.

1 Οκτωβρίου 1924: Ο δικαστής Thayer απορρίπτει όλες τις αιτήσεις για μια νέα δίκη.

Νοέμβριος 1925: Ο Celestino Medeiros ένας Πορτογάλος υποστηρίζει ότι ο Σάκκο του εκμυστηρεύτηκε πωςι είχε συμμετάσχει στη ληστεία του Σάουθ Μπρέιντρι.

12 Μαΐου 1926: Το Ανώτατο δικαστήριο κρίσεων της Μασαχουσέτης επικυρώνει την καταδίκη των Σάκκο και Βαντσέτι και απορρίπτει την αίτησή τους για νέα δίκη.

26 Μαΐου 1926: Μπαίνει στο αρχείο μια αίτηση για νέα δίκη με βάση την ομολογία του Medeiros και τα νεώτερα στοιχεία σε σχέση με τη συμμορία Morelli, μια ιταλική συμμορία που είχε ληστέψει αυτοκίνητα με εμπορεύματα στην Providence, R.I. και στο New Bedford.

Τέλη Μαΐου 1926: Οι αναρχικοί καλούν σε βομβιστικές επιθέσεις ως απάντηση στην απόφαση του Ανώτατου δικαστηρίου της Μασαχουσέτης.

1 Ιουνίου 1926: Μια βόμβα εκρήγνυται στο σπίτι του Samuel Johnson. Προφανώς από λάθος θεωρήθηκε πως επρόκειτο για τον αδελφό του Simon, το τηλεφώνημα του οποίου οδήγησε στη σύλληψη των Σάκκο & Βαντσέτι.

13-17 Σεπτεμβρίου, 1926: Η αίτηση του Medeiros συζητείται ενώπιον του δικαστή Thayer.

23 Οκτωβρίου 1926: Ο Thayer απορρίπτει την αίτηση του Medeiros.

27-28 Ιανουαρίου 1927: Συζητείται στο Ανώτατο δικαστήριο κρίσεων η προσφυγή κατά της απόρριψης της αίτησης του Medeiros.

7 Απριλίου 1927: Επικυρώνεται η απόρριψη της αίτησης του Medeiros.

28 Ιουλίου 1927: Μετά από πολύωρη παρουσία και συζήτηση με τον κυβερνήτη Fuller, ο Βαντσέτι του απευθύνει μια επιστολή, όπου εκθέτει με κάθε λεπτομέρεια τις απόψεις του και ζητά να μην πραγματοποιηθούν οι προσχεδιασμένες εκτελέσεις.

3 Αυγούστου, 1927: Ο κυβερνήτης Fuller ανακοινώνει ότι τίποτε δεν θα αναστείλει την εκτέλεση των δύο αναρχικών.

23 Αυγούστου 1927: Οι δύο αναρχικοί δο-

καρδιά κι όλα τα παιδιά που τα κατάντησαν να πεθαίνουν της πείνας και τα νοσοκομεία και τα τρελοκομεία που είναι γεμάτα από τα θύματά τους, και τους νεαρούς εγκληματίες — ανεύθυνα θύματα, καταναγκασμένα σχεδόν στο έγκλημα— που τους εκτελούνε δίχως οίκτο ή τους θάβουν ζωντανούς. Ποτέ τους δεν ένιωσαν οίκτο για τα παιδιά μας, για τις γυναίκες μας κι ούτε ποτέ τους θα νιώσουν.

Ο πόνος των θυμάτων τους βασανίζει το σώμα μου και το πνεύμα μου. Αν ήταν μονάχα για μένα, θα τους συγχωρούσα, μα δεν μπορώ, γιατί θα γινόμουν προδότης της τάξης μου. Μέχρις ότου σταματήσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δεν θ' αφήσουμε απ' τα χέρια μας το λάβαρο της ελευθερίας.

Μήπως δεν είναι έτοιμοι να κάνουν στους συντρόφους μας ό,τι κάνουν και σε μας; Μήπως δεν είναι αποφασισμένοι να φιμώσουν τον εργάτη για να βγάζουν περισσότερο χρυσάφι; μήπως δεν ετοιμάζουν ένα μεγαλύτερο πόλεμο;

Θα 'θελα να φωνάξω εκδίκηση -μπορώ να σας πω πως θα πέθαινα ευτυχισμένος κάτω απ' το χέρι του δημίου, αν ήξερα πως θα έπαιρναν άλλοι εκδίκηση για μένα: «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος»...

Μπαρτολομέο Βαντσέττι

Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας

(μια προσπάθεια εκπόρθησης συνειδήσεων)

Είναι 5 Μαΐου του 1920. Μέσα σ' ένα λεωφορείο, στο Μπρόκτον της Μασαχουσέτης, συλλαμβάνονται από τα όργανα του αμερικάνικου κράτους δύο άνθρωποι. Πρόκειται για τους αναρχικούς Μπαρτολομέο Βαντσέτι και Νικόλα Σάκκο.

Κατά τη σύλληψή τους ανακαλύπτεται ότι οπλοφορούσαν και κατείχαν προκηρύξεις που αφορούσαν προγραμματισμένη συγκέντρωση για τις 9 Μάη, όπου ομιλητής θα ήταν ο Βαντσέτι. Η συγκέντρωση αφορούσε τη δολοφονία του αναρχικού Αντρέα Σαλσέντο (φίλου του Βαντσέτι), ο οποίος μετά από «προσαγωγή» στην αστυνομική διοίκηση της Νέας Υόρκης, κρατήθηκε για δύο ολόκληρους μήνες, μέχρις ότου τα κρατικά κτήνη, τον δολοφονήσουν ρίχνοντάς τον στο πεζοδρόμιο, από τον 14ο όροφο του κτιρίου.

Τόσο ο Σάκκο όσο και ο Βαντσέτι, ήταν γνωστοί για την αναρχική τους δράση. Εκτός από τη συμμετοχή και συμβολή τους στις κοικριμένης σχέσης τους με τα όσα κατηγορούνταν. Αρνήθηκαν την επανάληψη της δίκης και επί πλέον το FBI κατασκεύασε έναν «καθ' ομολογίαν» μάρτυρα. Έπεισαν ένα λατινοαμερικάνο μετανάστη, τον Celestino Medeiros, ο οποίος δεν μιλούσε ούτε μια αγγλική λέξη, να ομολογήσει ότι ο Σάκκο του είχε εκμυστηρευθεί την συμμετοχή και συνενοχή του στην ένοπλη ληστεία του Σάουθ Μπρέιντρι. Η υπόσχεση που του έδωσαν, ήταν να τον απαλλάξουν και να του προσφέρουν κάποια ανταλλάγματα.

Όμως οι κρατιστές, δεν τηρούν τις υποσχέσεις τους. Ο Medeiros, οδηγήθηκε στην ηλεκτρική καρέκλα, όπως και οι δύο αναρχικοί.

Η δολοφονία των Σάκκο και Βαντσέτι, δεν είναι το μοναδικό έγκλημα των κρατιστών. Είναι όμως ένα από τα γνωστότερα. Η απαρίθμηση μόνον των πλέον γνωστών κρατικών εγκλημάτων, θα μπορούσε, ενδεχομένως, να οδηγήσει σε μια λογική περιορισμού των ευθυνών των κυρίαρχων.

Παρ' όλ' αυτά, δεν μπορούμε να λησμονήσουμε τη δολοφονία των αναρχικών στο Σικάγο το 1886.

Στις δύο αυτές κραυγαλέες περιπτώσεις, το κράτος δίκασε για φόνο και καταδίκασε για αναρχία!

Εβδομήντα χρόνια μετά τη δολοφονία τους, η πολιτεία της Βοστόνης έστησε άγαλμα στους δύο αναρχικούς. Δεν ήταν μια κακόγουστη φάρσα. Ήταν μια απόφαση του, ιταλικής καταγωγής, δημάρχου της Βοστόνης Τόμας Μενίνο.

Το κράτος, (στη συγκεκριμένη περίπτωση το αμερικανικό), προσπάθησε να παρουσιάσει ένα πρόσωπο ανθρωπισμού και μετάνοιας, σπιλώνοντας, για μια ακόμα φορά τους κοινωνικούς αγωνιστές που δολοφόνησε, αλλά και όσους συνεχίζουν να παλεύουν για την πανανθρώπινη ελευθερία.

Αλλά, ο κοινωνικός αγώνας, δεν μπορεί να δεχτεί κανενός είδους συγγνώμη από τους τύραννους. Η μόνη «συγγνώμη», είναι η καταστροφή της τυραννίας, στη κάθε μορφή της. Όπως μάλιστα έγραψε σε μια από τις επιστολές του κι ο Βαντσέτι αναφέροντας τα λόγια κάποιου συντρόφου του «Αλλοίμονο σ' εκείνον που τη στιγμή της εκδίκησης, μιλάει για συγχώρεση και οίκτο»...

Ο κοινωνικός αγώνας και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν χρειάζονται «ήρωες» και «θύματα» για «λίπασμα» στο δήθεν δέντρο της λευτεριάς. Οι αναρχικοί-ες και οι αγωνιζόμενοι-ες, δεν μένουν, λοιπόν, σιωπηλοί μπροστά στις αθλιότητες των κρατιστών, όσο κι αν αυτές μπορεί να προκαλούνται από τη συγκινησιακή κατάσταση των όπου γης συγγενών, φίλων ή συντρόφων, οι οποίοι, χάνοντας την εμπιστοσύνη τους στη δυνατότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης, οδηγούνται σε επικλήσεις για μια επιβεβαίωση εκ μέρους των εξουσιαστών.

Οι αναρχικοί-ες, σαν δρώντα και αναπόσπαστα συστατικά του κοινωνικού πολέμου, δεν μπορούν να παραμείνουν αδρανείς παρατηρητές των καταστάσεων και των γεγονότων, «αφήνοντας την ιστορία να κρίνει». Οι απόψεις και οι κατατεθειμένες πρακτικές, αποτελούν, μια ουσιαστική πτυχή αυτής της «ιστορίας».

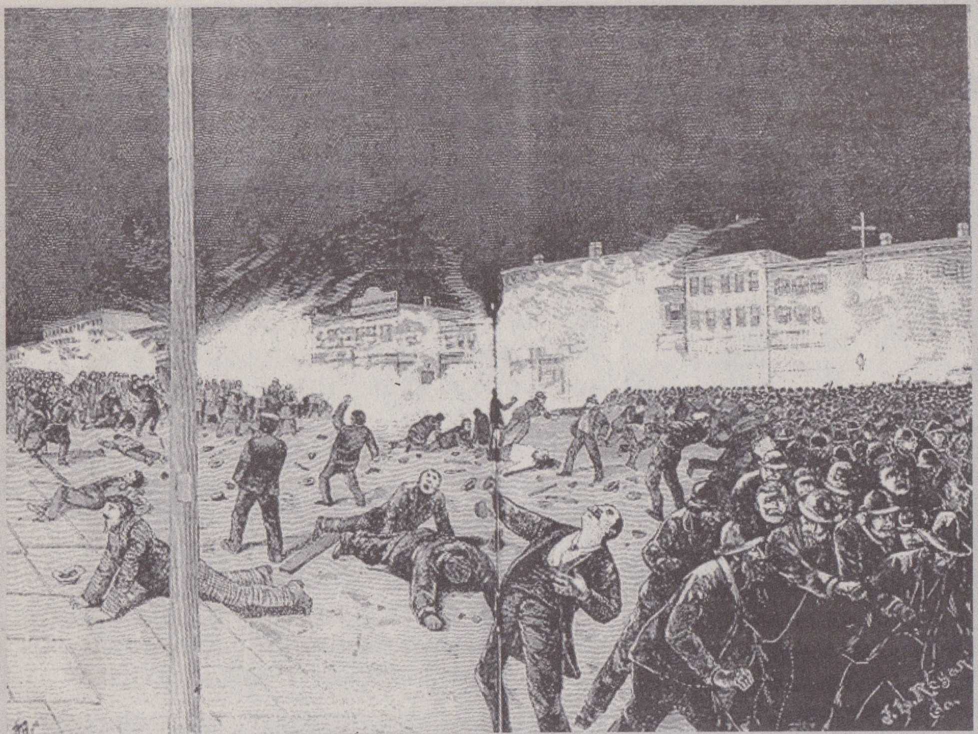
Γι' αυτό το λόγο, τίποτε δεν μπορεί να αφήνεται σε μελλοντικές τοποθετήσεις και εκτιμήσεις, στο βαθμό μάλιστα που αυτές μπορούν να γίνουν εδώ και τώρα. Μπορούν, και πρέπει, να κατατίθενται ειλικρινά, ανοικτά και αβίαστα, μακριά από τις οποίες σκοπιμότητες και πολιτικές, που θέλουν πολλές φορές να μεταβάλλουν το μαύρο σε άσπρο ή να διαπλατύνουν την επιφάνεια του κακόγουστου γκρίζου. Μια τέτοια στάση άμεσης κατάθεσης, είναι φανερό ότι προκαλεί αντιδράσεις και εμπόδια που προβάλλονται από τους φορείς της πολιτικάντικης δημαγωγίας και λασπολογίας, η οποία έρχεται να υποκαταστήσει την έλλειψη επιχειρημάτων και σαφούς κοινωνικής απελευθερωτικής προοπτικής.

Οι δύο δολοφονημένοι αναρχικοί, δεν μπορούν να μετασχηματιστούν σε κάτι διαφορετικό από αυτό που ήταν πραγματικά και από τον τρόπο που έδρασαν. Και φυσικά, μια μονοδιάστατη παρουσίαση τους από τις εκάστοτε οπτικές συμφερόντων και πολιτικών σκοπιμοτήτων, δεν μπορεί να συγκαλύψει την πραγματικότητα.

Ο Σάκκο και ο Βαντσέτι, παραμένουν οι αναρχικοί που δεν έσκυψαν το κεφάλι στους τύραννους, αποτελώντας έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα των κρατικών εγκλημάτων και αδικιών, που συνεχίζονται και θα συνεχίζονται, όσο θα υπάρχει κράτος και καπιταλισμός. Μια αλυσίδα, της οποίας το μήκος όσο μεγαλώνει, τόσο θα αποτελεί τον πανίσχυρο βρόγχο που θα συμβάλει στην καταστροφή της ανελευθερίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ούτε πολίτες, ούτε κυβερνήτες
Κάτω τα κράτη, οι αφέντες και οι πατρίδες

Έχουν περάσει εκατόν εικοσιένα χρόνια από την μεγάλη σύγκρουση του Σικάγου, αυτή τη μεγαλειώδη εξεγερτική στιγμή όπου οι αναρχικοί χτυπήθηκαν ανοιχτά με τους δυνάστες των ανθρώπων και τα ένοπλα στηρίγματά τους, δίνοντας ένα σαφές μήνυμα. Αυτό το μήνυμα εξακολουθεί να υπάρχει και να παίρνει σάρκα και οστά σε κάθε σύγκρουση, σε κάθε εξέγερση σε κάθε περίπτωση που η κοινωνική επανάσταση δίνει το παρόν: **Το κράτος θα καταστραφεί μόνο με τη βία των εξεγερμένων ανθρώπων. Οι άνθρωποι θα ζήσουν ευτυχισμένοι πάνω στα ερείπια του κράτους και στον τάφο της κάθε εξουσίας,**

Αυτό το μήνυμα επαναλήφθηκε κι επιβεβαιώθηκε πάμπολλες φορές από τότε μέχρι σήμερα. Είναι η πραγματικότητα της αμεσολάβητης σύγκρουσης με τους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές. Όλους αυτούς που έχουν μετατρέψει τον πλανήτη σε μια απέραντη κόλαση, ένα σφαγείο, ένα τόπο απερίγραπτου και πολύτροπου βασανισμού της ανθρώπινης φύσης.

Πάνω από εκατό χρόνια οι διαμεσολαβητές βάζουν κι ένα στόχο, μια ψεύτικη ελπίδα, ένα άπιαστο όνειρο. Καλύτερα μεροκάματα, καλύτερες συνθήκες και λιγότερες ώρες μισθωτής δουλείας, καλύτερες συντάξεις, οχτάωρα και άλλα παρόμοια. Κι όμως, εκείνο που έχει ισχύσει είναι η διαιώνιση των όρων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Μας λένε πως η Αναρχία είναι Ουτοπική. Στην πραγματικότητα **ουτοπικά είναι όλα αυτά που τα κόμματα και οι συνδικαλιστές υπόσχονται για εκατονταετίες,** τώρα. Ποτέ και πουθενά δεν έκαναν τους ανθρώπους –και ιδιαίτερα αυτούς που μοχθούν περισσότερο από τους υπόλοιπους– να ζήσουν λεύτερα κι ευ-

σαν θεσμούς και μηχανισμούς του, δεν ήταν μια επιτυχία των εργαζόμενων αλλά ένας θρίαμβος του κράτους και των αφεντικών. Κι αυτό το βλέπουμε ξεκάθαρα ιδιαίτερα τώρα.

Συνεπώς ακόμα και η καλύτερη διαχείριση, ακόμα και το πλουσιότερο και αποδοτικότερο ασφαλιστικό ταμείο δεν σημαίνει τίποτα, αφού η ζωή των ανθρώπων θα εξακολουθεί να εξαρτιέται από τις ορέξεις και το μακρύ χέρι των κρατιστών. Οι πολιτικοί υπηρέτες και εκφραστές του κρατισμού επιχειρούν μέσα από την βιτρίνα της κάθαρσης να τονώσουν την εμπιστοσύνη στο κράτος και τους θεσμούς του. Ενώ, με τις συνεχείς αποκαλύψεις «σκανδάλων» προσπαθούν να διευθετήσουν τις εσωτερικές τους αντιθέσεις και να εξαπατήσουν τον κόσμο κάνοντάς τον να δώσει την εμπιστοσύνη του στους καταπιεστές κι εκμεταλλευτές προσδοκώντας «επιστροφή των κλεμμένων».

Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες όπου οι κρατούντες έχουν εξαπολύσει έναν ακόμα εξοντωτικό πόλεμο ενάντια στην ανθρωπότητα, ουτοπία είναι να πιστεύει κανείς πως θα υπάρξει από τη μεριά τους πραγματική υποχώρηση.

Οι εχθροί του ανθρώπινου γένους φαίνονται περισσότερο από κάθε άλλη φορά αποφασισμένοι να συνεχίσουν την επίθεσή τους. Απομένει στους ανθρώπους, σ' αυτούς που παραμένουν ενάντιοι στην κρατική κτηνωδία να κάνουν πραγματικότητα την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και την ευημερία, με αλληλεγγύη και αμοιβαιότητα εξαφανίζοντας από τον πλανήτη κράτη και αφεντικά.

Η αναρχία δεν είναι ουτοπία. Είναι ζωή κι ελευθερία. Δεν χρειάζεται να πάμε χιλιάδες χρόνια πίσω για να αποδείξουμε πως η αναρχία είναι ο πρωταρχικός και μοναδικός όρος ζωής των ανθρώπων. Αρκεί να θυμηθούμε πως πριν μερικές δεκάδες χρόνια (Ισπανική επανάσταση) οι άνθρωποι έχουν πραγματώσει συνθήκες αναρχίας.

Το ότι οι εχθροί του ανθρώπινου γένους νίκησαν με τις σιδερόφρακτες ορδές τους και έσφαξαν τους αναρχικούς δεν σημαίνει πως ο πόλεμος για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση χάθηκε. Αντίθετα είναι περισσότερο επίκαιρος από κάθε άλλη φορά. Το βλέπουμε μέσα από τις εξεγέρσεις, τις συγκρούσεις, τις επαναστάσεις. Η επιτυχία των εχθρών της ελευθερίας δεν βρίσκεται στο ότι κέρδισαν κάποιες μάχες με τις λόγχες. Γιατί, **σημασία έχει πως δεν νικήθηκε τον ανυπότακτο ανθρώπινο πνεύμα.** Αυτό, που σιγά σιγά κατακλύζει τον πλανήτη και πάλι κάνοντας τους κυρίαρχους να πολλαπλασιάζουν τα μέτρα και τους μηχανισμούς καταστολής. Οι μέρες ελευθερίας δεν είναι μακριά, αρκεί να το θελήσουμε.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η οργάνωση των ανθρώπων, η αδιάλλακτη και συγκρουσιακή κοινωνική δράση σημαίνει αποδοχή του μηνύματος της εξεγερτικής σύγκρουσης του 1886 και όλων όσων προηγήθηκαν ή ακολούθησαν. Σημαίνει πως ο δρόμος για την επαναοικειοποίηση της πανανθρώπινης ελευθερίας πλαταίνει συνεχώς και πως σιμώνει η ΑΝΑΡΧΙΑ, όπου δεν θα υπάρχουν πολίτες και κυβερνήτες, κράτη, αφεντάδες και πατρίδες.

Έχουν περάσει εκατόν εικοσιένα χρόνια από την μεγάλη σύγκρουση του Σικάγου, αυτή τη μεγαλειώδη εξεγερτική στιγμή όπου οι αναρχικοί χτυπήθηκαν ανοιχτά με τους δυνάστες των ανθρώπων και τα ένοπλα στηρίγματά τους, δίνοντας ένα σαφές μήνυμα. Αυτό το μήνυμα εξακολουθεί να υπάρχει και να παίρνει σάρκα και οστά σε κάθε σύγκρουση, σε κάθε εξέγερση σε κάθε περίπτωση που η κοινωνική επανάσταση δίνει το παρόν: **Το κράτος θα καταστραφεί μόνο με τη βία των εξεγερμένων ανθρώπων. Οι άνθρωποι θα ζήσουν ευτυχισμένοι πάνω στα ερείπια του κράτους και στον τάφο της κάθε εξουσίας,**

Αυτό το μήνυμα επαναλήφθηκε κι επιβεβαιώθηκε πάμπολλες φορές από τότε μέχρι σήμερα. Είναι η πραγματικότητα της αμεσολάβητης σύγκρουσης με τους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές. Όλους αυτούς που έχουν μετατρέψει τον πλανήτη σε μια απέραντη κόλαση, ένα σφαγείο, ένα τόπο απερίγραπτου και πολύτροπου βασανισμού της ανθρώπινης φύσης.

Πάνω από εκατό χρόνια οι διαμεσολαβητές βάζουν κι ένα στόχο, μια ψεύτικη ελπίδα, ένα άπιαστο όνειρο. Καλύτερα μεροκάματα, καλύτερες συνθήκες και λιγότερες ώρες μισθωτής δουλείας, καλύτερες συντάξεις, οχτάωρα και άλλα παρόμοια. Κι όμως, εκείνο που έχει ισχύσει είναι η διαιώνιση των όρων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Μας λένε πως η Αναρχία είναι Ουτοπική. Στην πραγματικότητα **ουτοπικά είναι όλα αυτά που τα κόμματα και οι συνδικαλιστές υπόσχονται για εκατονταετίες,** τώρα. Ποτέ και πουθενά δεν έκαναν τους ανθρώπους –και ιδιαίτερα αυτούς που μοχθούν περισσότερο από τους υπόλοιπους– να ζήσουν λεύτερα κι ευτυχισμένα. Γιατί η καταπίεση κι η εκμετάλλευση εξακολουθούν να υπάρχουν, φανερές ή συγκαλυμμένες, και παραμένουν απόλυτα εχθρικές στην ανθρωπινότητα. Να γιατί όσα υπόσχονται ανήκουν στην σφαίρα της ουτοπίας.

Αλλά και για έναν ακόμα παραπάνω λόγο.

Κάθε πράξη των διαμεσολαβητών (κομματικών και συνδικαλιστών) κινείται στην κατεύθυνση τού να εντάξει ολοένα και περισσότερο τους ανθρώπους μέσα στο σύστημα του απόλυτου εξανδραποδισμού.

Συμπορεύτηκαν και συμπορεύονται στους κατακτητικούς πολέμους των κρατών, πάντοτε απολάμβαναν και ενίσχυαν τα σχέδια της «ανάπτυξης» και του «εκσυγχρονισμού» δηλαδή την ενίσχυση και την επέκταση των συνθηκών αλλοτρίωσης των ανθρώπων. Ανέκαθεν μιλούσαν —και συνεχίζουν— για την ενίσχυση των θεσμών του κράτους. Παλεύουν για καλύτερες θέσεις μέσα στο σύστημα. Και τα καταφέρνουν. Σ' όλη την πολύχρονη πορεία της ύπαρξής τους είδαμε όλο αυτό τον συρφετό των διαμεσολαβητών να γίνονται αρχηγοί κρατών, βουλευτές, υπουργοί, και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Να απολαμβάνουν προνόμια και πλούτη, εξουσία και δόξα σε βάρος όλων αυτών που έσπρωχναν στην υποταγή και την εξαθλίωση και που ποτέ δεν είδαν μια άσπρη μέρα παρ' όλο που τα χιόνια έχουν έρθει πολλές φορές.

τρίνα της κάθαρσης να τονώσουν την εμπιστοσύνη στο κράτος και τους θεσμούς του. Ενώ, με τις συνεχείς αποκαλύψεις «σκανδάλων» προσπαθούν να διευθετήσουν τις εσωτερικές τους αντιθέσεις και να εξαπατήσουν τον κόσμο κάνοντάς τον να δώσει την εμπιστοσύνη του στους καταπιεστές κι εκμεταλλευτές προσδοκώντας «επιστροφή των κλεμμένων».

Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες όπου οι κρατούντες έχουν εξαπολύσει έναν ακόμα εξοντωτικό πόλεμο ενάντια στην ανθρωπότητα, ουτοπία είναι να πιστεύει κανείς πως θα υπάρξει από τη μεριά τους πραγματική υποχώρηση.

Οι εχθροί του ανθρώπινου γένους φαίνονται περισσότερο από κάθε άλλη φορά αποφασισμένοι να συνεχίσουν την επίθεσή τους. Απομένει στους ανθρώπους, σ' αυτούς που παραμένουν ενάντιοι στην κρατική κτηνωδία να κάνουν πραγματικότητα την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και την ευημερία, με αλληλεγγύη και αμοιβαιότητα εξαφανίζοντας από τον πλανήτη κράτη και αφεντικά.

Η αναρχία δεν είναι ουτοπία. Είναι ζωή κι ελευθερία. Δεν χρειάζεται να πάμε χιλιάδες χρόνια πίσω για να αποδείξουμε πως η αναρχία είναι ο πρωταρχικός και μοναδικός όρος ζωής των ανθρώπων. Αρκεί να θυμηθούμε πως πριν μερικές δεκάδες χρόνια (Ισπανική επανάσταση) οι άνθρωποι έχουν πραγματώσει συνθήκες αναρχίας.

Το ότι οι εχθροί του ανθρώπινου γένους νίκησαν με τις σιδερόφρακτες ορδές τους και έσφαξαν τους αναρχικούς δεν σημαίνει πως ο πόλεμος για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση χάθηκε. Αντίθετα είναι περισσότερο επίκαιρος από κάθε άλλη φορά. Το βλέπουμε μέσα από τις εξεγέρσεις, τις συγκρούσεις, τις επαναστάσεις. Η επιτυχία των εχθρών της ελευθερίας δεν βρίσκεται στο ότι κέρδισαν κάποιες μάχες με τις λόγχες. Γιατί, **σημασία έχει πως δεν νικήθηκε τον ανυπότακτο ανθρώπινο πνεύμα.** Αυτό, που σιγά σιγά κατακλύζει τον πλανήτη και πάλι κάνοντας τους κυρίαρχους να πολλαπλασιάζουν τα μέτρα και τους μηχανισμούς καταστολής. Οι μέρες ελευθερίας δεν είναι μακριά, αρκεί να το θελήσουμε.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η οργάνωση των ανθρώπων, η αδιάλλακτη και συγκρουσιακή κοινωνική δράση σημαίνει αποδοχή του μηνύματος της εξεγερτικής σύγκρουσης του 1886 και όλων όσων προηγήθηκαν ή ακολούθησαν. Σημαίνει πως ο δρόμος για την επαναοικειοποίηση της πανανθρώπινης ελευθερίας πλαταίνει συνεχώς και πως σιμώνει η ΑΝΑΡΧΙΑ, όπου δεν θα υπάρχουν πολίτες και κυβερνήτες, κράτη, αφεντάδες και πατρίδες.

Συνεχείς κοινωνικοί αγώνες για την καταστροφή του κράτους και των εξαναγκαστικών κοινωνικών σχέσεων και θεσμών που έχουν επιβληθεί

Για την κοινωνική επανάσταση

μέχρι σήμερα. Είναι η πραγματικότητα της αμεσολάβητης σύγκρουσης με τους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές. Όλους αυτούς που έχουν μετατρέψει τον πλανήτη σε μια απέραντη κόλαση, ένα σφαγείο, ένα τόπο απερίγραπτου και πολύτροπου βασανισμού της ανθρώπινης φύσης.

Πάνω από εκατό χρόνια οι διαμεσολαβητές βάζουν κι ένα στόχο, μια ψεύτικη ελπίδα, ένα άπιαστο όνειρο. Καλύτερα μεροκάματα, καλύτερες συνθήκες και λιγότερες ώρες μισθωτής δουλείας, καλύτερες συντάξεις, οχτάωρα και άλλα παρόμοια. Κι όμως, εκείνο που έχει ισχύσει είναι η διαιώνιση των όρων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Μας λένε πως η Αναρχία είναι Ουτοπική. Στην πραγματικότητα **ουτοπικά είναι όλα αυτά που τα κόμματα και οι συνδικαλιστές υπόσχονται για εκατονταετίες,** τώρα. Ποτέ και πουθενά δεν έκαναν τους ανθρώπους –και ιδιαίτερα αυτούς που μοχθούν περισσότερο από τους υπόλοιπους– να ζήσουν λεύτερα κι ευτυχισμένα. Γιατί η καταπίεση κι η εκμετάλλευση εξακολουθούν να υπάρχουν, φανερές ή συγκαλυμμένες, και παραμένουν απόλυτα εχθρικές στην ανθρωπινότητα. Να γιατί όσα υπόσχονται ανήκουν στην σφαίρα της ουτοπίας.

Αλλά και για έναν ακόμα παραπάνω λόγο.

Κάθε πράξη των διαμεσολαβητών (κομματικών και συνδικαλιστών) κινείται στην κατεύθυνση τού να εντάξει ολοένα και περισσότερο τους ανθρώπους μέσα στο σύστημα του απόλυτου εξανδραποδισμού.

Συμπορεύτηκαν και συμπορεύονται στους κατακτητικούς πολέμους των κρατών, πάντοτε απολάμβαναν και ενίσχυαν τα σχέδια της «ανάπτυξης» και του «εκσυγχρονισμού" δηλαδή την ενίσχυση και την επέκταση των συνθηκών αλλοτρίωσης των ανθρώπων. Ανέκαθεν μιλούσαν —και συνεχίζουν— για την ενίσχυση των θεσμών του κράτους. Παλεύουν για καλύτερες θέσεις μέσα στο σύστημα. Και τα καταφέρνουν. Σ' όλη την πολύχρονη πορεία της ύπαρξής τους είδαμε όλο αυτό τον συρφετό των διαμεσολαβητών να γίνονται αρχηγοί κρατών, βουλευτές, υπουργοί, και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Να απολαμβάνουν προνόμια και πλούτη, εξουσία και δόξα σε βάρος όλων αυτών που έσπρωχναν στην υποταγή και την εξαθλίωση και που ποτέ δεν είδαν μια άσπρη μέρα παρ' όλο που τα χιόνια έχουν έρθει πολλές φορές.

Ο συνδικαλισμός σαν μια μορφή διαμεσολάβησης είναι εχθρικός στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Δεν υπάρχει καλός και κακός συνδικαλισμός, συντηρητικός ή επαναστατικός. Ας πάρουμε για παράδειγμα το πρόσφατο παραμύθι για τα λεφτά που φαγώθηκαν από τα ασφαλιστικά ταμεία. Το ζήτημα που βάζουν είναι «φέρτε πίσω τα κλεμμένα». Αυτή είναι μια συντηρητική θέση. Πόσο πιο επαναστατική τοποθέτηση θα υπήρχε από τη μεριά του επαναστατικού συνδικαλισμού; Να διαχειρίζονται οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων; Ας πάει όσο θέλει παραπέρα η πρότασή του. Από τη στιγμή που ακόμα και ο επαναστατικός συνδικαλισμός δεν μπορεί να αποφύγει τη σχέση του και τον εναγκαλισμό του από το κράτος δεν παύει να αποδέχεται τις συνθήκες που αυτό με τον ένα ή τον άλλο τρόπο επιβάλλει.

Συνεπώς καμία ουσιαστική - ποιοτική διαφορά.

Γιατί το ζήτημα δεν είναι η διαχείριση των χρημάτων των ασφαλιστικών ταμείων. **Το μεγάλο πρόβλημα βρίσκεται στο γεγονός πως οι άνθρωποι υποθήκευσαν και το υπόλοιπο του βίου τους στο κράτος και τους διαμεσολαβητές.** Η ίδρυση των ασφαλιστικών ταμείων και η αναγνώρισή τους από το κράτος

κάθε άλλη φορά. Το βλέπουμε μέσα από τις εξεγέρσεις, τις συγκρούσεις, τις επαναστάσεις. Η επιτυχία των εχθρών της ελευθερίας δεν βρίσκεται στο ότι κέρδισαν κάποιες μάχες με τις λόγχες. Γιατί, **σημασία έχει πως δεν νικήθηκε τον ανυπότακτο ανθρώπινο πνεύμα.** Αυτό, που σιγά σιγά κατακλύζει τον πλανήτη και πάλι κάνοντας τους κυρίαρχους να πολλαπλασιάζουν τα μέτρα και τους μηχανισμούς καταστολής. Οι μέρες ελευθερίας δεν είναι μακριά, αρκεί να το θελήσουμε.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η οργάνωση των ανθρώπων, η αδιάλλακτη και συγκρουσιακή κοινωνική δράση σημαίνει αποδοχή του μηνύματος της εξεγερτικής σύγκρουσης του 1886 και όλων όσων προηγήθηκαν ή ακολούθησαν. Σημαίνει πως ο δρόμος για την επαναοικειοποίηση της πανανθρώπινης ελευθερίας πλαταίνει συνεχώς και πως σιμώνει η ΑΝΑΡΧΙΑ, όπου δεν θα υπάρχουν πολίτες και κυβερνήτες, κράτη, αφεντάδες και πατρίδες.

Συνεχείς κοινωνικοί αγώνες για την καταστροφή του κράτους και των εξαναγκαστικών κοινωνικών σχέσεων και θεσμών που έχουν επιβληθεί

Για την κοινωνική επανάσταση και την ΑΝΑΡΧΙΑ

Βία στη βία, κάτω τα κράτη κι η μισθωτή δουλεία

Πρωτομαγιά του 2007

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΥ

Το κείμενο αυτό μας στάλθηκε λίγες μέρες πριν ξεσπάσει η εξέγερση στο Μαλανδρίνο και είναι ενδεικτικό του κλίματος και των διαθέσεων που υπήρχαν πριν την εξέγερση.

Εκεί που η προπαγάνδα και οι νουθεσίες της κυριαρχίας αδυνατούν να φτάσουν, τη θέση τους παίρνουν οι διωγμοί, τα βασανιστήρια, οι φυλακίσεις και οι δολοφονίες. Σε συνάρτηση με το παγκόσμιο πλέον δόγμα των απανταχού εξουσιαστών που υπαγορεύει ρητώς το ότι «όποιος πλέον δεν υπακούει στις προσταγές και τις επιδιώξεις μας τότε αυτός θα καταστέλλεται άμεσα με οποιαδήποτε τρόπο και μέσο» μπορούμε εύκολα να συμπεράνουμε που αποσκοπούν οι εξαγγελίες των εγχώριων εξουσιαστών περί «μηδενικής ανοχής», «πάταξης της εγκληματικότητας» και συναφών αναλόγων διακηρύξεων.

Βέβαια κανένας εξουσιαστής όταν προφέρει την λέξη έγκλημα δεν αναφέρεται στους πραγματικούς στυγνούς εγκληματίες που δεν είναι άλλοι από τους όμοιούς του και τους υπαλλήλους του. Την μανία του το κράτος και οι μηχανισμοί του την ξεσπούν σε όσους είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα παραβιάζουν τους νόμους και τα διατάγματα τους και υιοθετούν μια στάση τουλάχιστον ανταγωνιστική και πολλές φορές εχθρική προς αυτό. Αυτούς που παρανομούν προς όφελος του κράτους όχι μόνο δεν διώκονται αλλά επιβραβεύονται ποικιλοτρόπως.

Έτσι παρουσιάζονται ως «κοινωνικά πρότυπα» οι μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου που στηρίζουν τις αμύθητες περιουσίες τους πάνω σε σωρούς πτωμάτων εργατών στα σύγχρονα κάτεργά τους. «Παραδείγματα προς μίμηση» είναι αυτοί που καταληστεύουν τον κοινωνικό πλούτο μέσα από τις επιχειρήσεις και τις τράπεζές τους. Βέβαια πάνω από κάθε νόμο είναι και όλο το σκυλολόι που στο κυνοβούλιο φτιάχνει αυτούς του θεάρεστους νόμους για όλους του υπολοίπους εκτός της αφεντιάς τους. Επίσης ασυλία έχουν όσοι εφαρμόζουν τους νόμους τους όπως οι δικαστές και μπάτσοι οι οποίοι έχουν κάθε δικαίωμα να φυλακίζουν να δολοφονούν χωρίς ποτέ να λογοδοτούν σε κανέναν γιατί απλούστατα αυ-

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Στις 23 Απρίλη ξεσηκώνονται οι φυλακισμένοι στο Μαλανδρίνο μ' αφορμή τον ξυλοδαρμό του προφυλακισμένου για τη ληστεία της Εθνικής τράπεζας Γ. Δημητράκη. Την επόμενη ξεκινούν αποχή από το συσσίτιο σε διάφορες φυλακές, ενώ στην Πάτρα, τον Κορυδαλλό και την Κέρκυρα η εξέγερση καταστέλλεται με την βίαιη επέμβαση των ΜΑΤ μ' αποτέλεσμα τον τραυματισμό εκατοντάδων κρατουμένων.

Οι εκατοντάδες «τραγικοί θάνατοι» στα κρατικά μπουντρούμια, όπως στο αστυνομικό τμήμα στο Ίλιον ενός «άτυχου αλβανού» που «κρεμάστηκε», ή στην Πτολεμαΐδα του «άτυχου» Καραλευθέρη που απανθρακώθηκε σιδηροδέσμιος, οι βασανισμοί, οι ταπεινώσεις, η κάθε είδους πρέζα που σπρώχνεται για να σβήσει κάθε φλόγα ανυποταξίας, οι «μεσαιωνικές συνθήκες» στα ψυχιατρεία, δεν είναι οι «παραφωνίες» ενός «σωφρονιστικού συστήματος που νοσεί».

Είναι η «τύχη» που επιφυλάσσει η κρατική «ετυμηγορία» σε χιλιάδες κολασμένους, φτωχοδιάβολους, «παράσιτα», σ' αυτούς που στιγμάτισε ως «στυγνούς εγκληματίες», στους μετανάστες-«λαθρεπιβάτες του «ελληνικού παράδεισου», αλλά και στους αναρχικούς και σε κάθε «ανατροπείς της καθεστηκυίας τάξης και ασφάλειας». Είναι ο απαραίτητος όρος επιβολής, παραδειγματισμού και κοινωνικού ελέγχου.

ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ
ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ
ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Το κείμενο αυτό μας στάλθηκε λίγες μέρες πριν ξεσπάσει η εξέγερση στο Μαλανδρίνο και είναι ενδεικτικό του κλίματος και των διαθέσεων που υπήρχαν πριν την εξέγερση.

Εκεί που η προπαγάνδα και οι νουθεσίες της κυριαρχίας αδυνατούν να φτάσουν, τη θέση τους παίρνουν οι διωγμοί, τα βασανιστήρια, οι φυλακίσεις και οι δολοφονίες. Σε συνάρτηση με το παγκόσμιο πλέον δόγμα των απανταχού εξουσιαστών που υπαγορεύει ρητώς το ότι «όποιος πλέον δεν υπακούει στις προσταγές και τις επιδιώξεις μας τότε αυτός θα κατασπέλλεται άμεσα με οποιαδήποτε τρόπο και μέσο» μπορούμε εύκολα να συμπεράνουμε που αποσκοπούν οι εξαγγελίες των εγχώριων εξουσιαστών περί «μηδενικής ανοχής», «πάταξης της εγκληματικότητας» και συναφών αναλόγων διακηρύξεων.

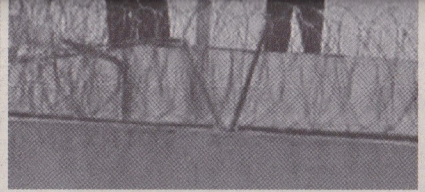
Βέβαια κανένας εξουσιαστής όταν προφέρει την λέξη έγκλημα δεν αναφέρεται στους πραγματικούς στυγνούς εγκληματίες που δεν είναι άλλοι από τους όμοιούς του και τους υπαλλήλους του. Την μανία του το κράτος και οι μηχανισμοί του την ξεσπούν σε όσους είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα παραβιάζουν τους νόμους και τα διατάγματα τους και υιοθετούν μια στάση τουλάχιστον ανταγωνιστική και πολλές φορές εχθρική προς αυτό. Αυτούς που παρανομούν προς όφελος του κράτους όχι μόνο δεν διώκονται αλλά επιβραβεύονται ποικιλοτρόπως.

Έτσι παρουσιάζονται ως «κοινωνικά πρότυπα» οι μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου που στηρίζουν τις αμύθητες περιουσίες τους πάνω σε σωρούς πτωμάτων εργατών στα σύγχρονα κάτεργά τους. «Παραδείγματα προς μίμηση» είναι αυτοί που καταληστεύουν τον κοινωνικό πλούτο μέσα από τις επιχειρήσεις και τις τράπεζές τους. Βέβαια πάνω από κάθε νόμο είναι και όλο το σκυλολόι που στο κυνοβούλιο φτιάχνει αυτούς του θεάρεστους νόμους για όλους του υπολοίπους εκτός της αφεντιάς τους. Επίσης ασυλία έχουν όσοι εφαρμόζουν τους νόμους τους όπως οι δικαστές και μπάτσοι οι οποίοι έχουν κάθε δικαίωμα να φυλακίζουν να δολοφονούν χωρίς ποτέ να λογοδοτούν σε κανέναν γιατί απλούστατα αυτοί είναι ο νόμος.

Όμως για να μπορούν να εφαρμόζονται όλοι αυτοί οι νόμοι που καθημερινά ψηφίζονται πρέπει να υπάρχουν και αυτοί που τους παραβαίνουν. Έτσι η κυριαρχία βαφτίζει ως εγκληματίες το σύνολο της κοινωνίας πλέον αφού ο καθένας πια είναι εν δυνάμει εγκληματίας και έτσι αντιμετωπίζονται τόσο από την εξουσία όσο από τους μηχανισμούς αυτής.

Εγκληματίας λοιπόν θεωρείται ο μετανάστης που υπέκυψε στο τραγούδι των σειρήνων για μια καλύτερη ζωή ερχόμενος να πουλήσει την εργατική του δύναμη και εντέλει αντιμετωπίζει την στυγνή εκμετάλλευση από τα αφεντικά και στο τέλος, όταν κυριολεκτικά τον ξεζουμίσουν, τότε θυμούνται ότι είναι λαθρομετανάστης και τους επιφυλάσσουν διώξεις, βασανιστήρια και πολύμηνες κρατήσεις στα μεταγωγών και στο τέλος απέλαση.

Εγκληματίας είναι ο νέος και η νέα που η πρέζα της εξουσίας τον καθιστά ανίκανο ακόμα και να ικανοποιήσει βασικές ανάγκες του εαυτού του. Βέβαια σε καμία περίπτωση δεν αντιμετωπίζεται ως εγκληματίας το ίδιο το κράτος, που εισάγει μέσω των υπαλλήλων του, διαφημίζει μέσω των Μ.Μ.Ε. και πουλάει κάθε είδους πρέζα, επιβάλ-

Οι εκατοντάδες «τραγικοί θάνατοι» στα κρατικά μπουντρούμια, όπως στο αστυνομικό τμήμα στο Ίλιον ενός «άτυχου αλβανού» που «κρεμάστηκε», ή στην Πτολεμαΐδα του «άτυχου» Καραλευθέρη που απανθρακώθηκε σιδηροδέσμιος, οι βασανισμοί, οι ταπεινώσεις, η κάθε είδους πρέζα που σπρώχνεται για να σβήσει κάθε φλόγα ανυποταξίας, οι «μεσαιωνικές συνθήκες» στα ψυχιατρεία, δεν είναι οι «παραφωνίες» ενός «σωφρονιστικού συστήματος που νοσεί».

Είναι η «τύχη» που επιφυλάσσει η κρατική «ετυμηγορία» σε χιλιάδες κολασμένους, φτωχοδιάβολους, «παράσιτα», σ' αυτούς που στιγμάτισε ως «στυγνούς εγκληματίες», στους μετανάστες-«λαθρεπιβάτες του «ελληνικού παράδεισου», αλλά και στους αναρχικούς και σε κάθε «ανατροπείς της καθεστηκυίας τάξης και ασφάλειας».
Είναι ο απαραίτητος όρος επιβολής, παραδειγματισμού και κοινωνικού ελέγχου.

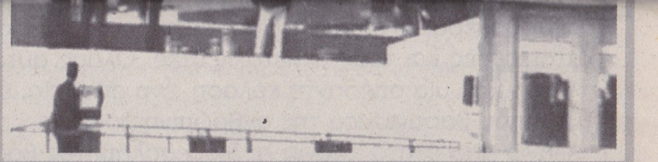
ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ
ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ
ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Συσπείρωση αναρχικών

προπαγάνδα είναι τρομοκράτης όποιος σηκώνει το ανάστημά του και κοιτά κατάματα την εξουσία παρατάσσοντας την δίκαιη αντιβία μπροστά στην κρατική κτηνωδία είναι τρομοκράτης και αντιμετωπίζεται σαν τέτοιος. Τα εγχώρια και διεθνή Γκουαντανάμο είναι έτοιμα να τον υποδεχθούν και να του προσφέρουν την «φιλοξενία» τους. Όλα τα όπλα που έχει στη διάθεσή της η κυριαρχία τον στοχοποιούν και προσπαθούν να τον εξοντώσουν με την συκοφάντηση τους διωγμούς και τις φυλακίσεις και τέλος με τις δολοφονίες.

Εν κατακλείδι, στον ελλαδικό χώρο τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια ολομέτωπη επίθεση εκ μέρους της κυριαρχίας προς το σύνολο της κοινωνίας. Οι ίδιοι οι δικαστές που από τη μία αθωώνουν «κουμπάρους», που άρπαξαν εκατομμύρια, από την άλλη καταδικάζουν σε εξοντωτικές ποινές εκείνον το φτωχοδιάβολο που έκλεψε 100 Ευρώ για να μπορέσει να φάει ή ακόμα να πάρει την δόση του. Αυτοί που από τη μία σχεδόν αθωώνουν τον μπάτσο δολοφόνο του 22χρονου Ηρακλειώτη, φυλακίζουν χωρίς δεύτερη σκέψη ένα 15χρονο Πολωνό μετανάστη για λίγα γραμμάρια χασίς και ουσιαστικά φτιάχνουν τη θηλιά με την οποία κρεμάστηκε λίγες μέρες μετά στο κελί του

«ανατροπείς της καθεστηκυίας τάξης και ασφάλειας».
Είναι ο απαραίτητος όρος επιβολής, παραδειγματισμού και κοινωνικού ελέγχου.

ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ
ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ
ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Συσπείρωση αναρχικών

γωνιστική και πολλές φορές εχθρική προς αυτό. Αυτούς που παρανομούν προς όφελος του κράτους όχι μόνο δεν διώκονται αλλά επιβραβεύονται ποικιλοτρόπως.

Έτσι παρουσιάζονται ως «κοινωνικά πρότυπα» οι μεγαλοκαρχαρίες του κεφαλαίου που στηρίζουν τις αμύθητες περιουσίες τους πάνω σε σωρούς πτωμάτων εργατών στα σύγχρονα κάτεργά τους. «Παραδείγματα προς μίμηση» είναι αυτοί που καταληστεύουν τον κοινωνικό πλούτο μέσα από τις επιχειρήσεις και τις τράπεζές τους. Βέβαια πάνω από κάθε νόμο είναι και όλο το σκυλολόι που στο κυνοβούλιο φτιάχνει αυτούς του θεάρεστους νόμους για όλους του υπολοίπους εκτός της αφεντιάς τους. Επίσης ασυλία έχουν όσοι εφαρμόζουν τους νόμους τους όπως οι δικαστές και μπάτσοι οι οποίοι έχουν κάθε δικαίωμα να φυλακίζουν να δολοφονούν χωρίς ποτέ να λογοδοτούν σε κανέναν γιατί απλούστατα αυτοί είναι ο νόμος.

Όμως για να μπορούν να εφαρμόζονται όλοι αυτοί οι νόμοι που καθημερινά ψηφίζονται πρέπει να υπάρχουν και αυτοί που τους παραβαίνουν. Έτσι η κυριαρχία βαφτίζει ως εγκληματίες το σύνολο της κοινωνίας πλέον αφού ο καθένας πια είναι δυνάμει εγκληματίας και έτσι αντιμετωπίζονται τόσο από την εξουσία όσο από τους μηχανισμούς αυτής.

Εγκληματίας λοιπόν θεωρείται ο μετανάστης που υπέκυψε στο τραγούδι των σειρήνων για μια καλύτερη ζωή ερχόμενος να πουλήσει την εργατική του δύναμη και εντέλει αντιμετωπίζει την στυγνή εκμετάλλευση από τα αφεντικά και στο τέλος, όταν κυριολεκτικά τον ξεζουμίσουν, τότε θυμούνται ότι είναι λαθρομετανάστης και τους επιφυλάσσουν διώξεις, βασανιστήρια και πολύμηνες κρατήσεις στα μεταγωγών και στο τέλος απέλαση.

Εγκληματίας είναι ο νέος και η νέα που η πρέζα της εξουσίας τον καθιστά ανίκανο ακόμα και να ικανοποιήσει βασικές ανάγκες του εαυτού του. Βέβαια σε καμία περίπτωση δεν αντιμετωπίζεται ως εγκληματίας το ίδιο το κράτος, που εισάγει μέσω των υπαλλήλων του, διαφημίζει μέσω των Μ.Μ.Ε. και πουλάει κάθε είδους πρέζα, επιβάλλοντας την πιο απάνθρωπη σκλαβιά του πνεύματος και του σώματος.

Εγκληματίας είναι αυτός που επιλέγει την κλοπή ή την ληστεία για να μπορέσει να ικανοποιήσει βασικές του ανάγκες έτσι ώστε να επιβιώσει. Έτσι λοιπόν μια κοινωνία, η οποία έντεχνα έχει θεοποιήσει τον καταναλωτισμό και η προπαγάνδα της, έχει επιβάλει την απόκτηση, με κάθε τρόπο, άχρηστων επί των πλείστων αγαθών τα οποία προσφέρουν στον κάτοχο τους μια ψεύτικη καταξίωση. Επίσης το γεγονός ότι η επιβαλλόμενη φτώχεια σε όλο και μεγαλύτερα πληθυσμιακά κομμάτια οδηγεί όλο και περισσότερους στην πράξη της κλοπής και της απαλλοτριώσεις.

Τέλος, η χειρότερη μορφή εγκληματία για την εξουσία και τους μηχανισμούς της είναι όποιος την αμφισβητεί την αντιπαλεύει και την εχθρεύεται. Γενικά όποιος δεν σκύβει υποτακτικά το κεφάλι του στις επιδιώξεις και τους σχεδιασμούς της, δέχεται τις μεγαλύτερες κατηγορίες και αντιμετωπίζεται με βάση αυτές. Όποιος απεργεί είναι τρομοκράτης όποιος δεν δέχεται την εξουσιαστική προπαγάνδα είναι τρομοκράτης όποιος σηκώνει το ανάστημά του και κοιτά κατάματα την εξουσία παρατάσσοντας την δίκαιη αντιβία μπροστά στην κρατική κτηνωδία είναι τρομοκράτης και αντιμετωπίζεται σαν τέτοιος. Τα εγχώρια και διεθνή Γκουαντανάμο είναι έτοιμα να τον υποδεχθούν και να του προσφέρουν την «φιλοξενία» τους. Όλα τα όπλα που έχει στη διάθεσή της η κυριαρχία τον στοχοποιούν και προσπαθούν να τον εξοντώσουν με την συκοφάντηση τους διωγμούς και τις φυλακίσεις και τέλος με τις δολοφονίες.

Εν κατακλείδι, στον ελλαδικό χώρο τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια ολομέτωπη επίθεση εκ μέρους της κυριαρχίας προς το σύνολο της κοινωνίας. Οι ίδιοι οι δικαστές που από τη μία αθωώνουν «κουμπάρους», που άρπαξαν εκατομμύρια, από την άλλη καταδικάζουν σε εξοντωτικές ποινές εκείνον το φτωχοδιάβολο που έκλεψε 100 Ευρώ για να μπορέσει να φάει ή ακόμα να πάρει την δόση του. Αυτοί που από τη μία σχεδόν αθωώνουν τον μπάτσο δολοφόνο του 22χρονου Ηρακλειώτη, φυλακίζουν χωρίς δεύτερη σκέψη ένα 15χρονο Πολωνό μετανάστη για λίγα γραμμάρια χασίς και ουσιαστικά φτιάχνουν τη θηλιά με την οποία κρεμάστηκε λίγες μέρες μετά στο κελί του στο Ψυχιατρείο του Κορυδαλλού.

Όλοι αυτοί, πάντα θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν την δίκαιη οργή των καταπιεσμένων και ας είναι σίγουροι πως ότι και αν κάνουν το ορμητικό ποτάμι της κοινωνικής απελευθέρωσης δεν μπορούν ούτε να το σταματήσουν ούτε να το εκτρέψουν. Η δημιουργία νέων και απάνθρωπων μορφών καταστολής, η εφαρμογή νέων νόμων, το χτίσιμο νέων φυλακών είναι τα τελευταία σκιρτήματα του ετοιμοθάνατου κτήνους της εξουσίας. Η έμφυτη ανθρώπινη εξεγερτικότητα είναι που θα καταστρέψει κάθε εξουσιαστικό οικοδόμημα, είναι αυτή που ανοίγει τον δρόμο για την πραγματική ανθρώπινη απελευθέρωση, που ανοίγει τον δρόμο για την αναρχία. Αυτό μην το ξεχνάτε ποτέ τύραννοι. Όπως και το ότι

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΜΕΙΩΤΟΣ
ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΑΣ

Γ. Β. από φυλακές ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΥ
02/04/07